

Itachiho příběh: Půlnoc

Napsal Takashi Yano

Do angličtiny přeložila Jocelyne Allen

Do češtiny přeložila Adsagsona

A ať se odteď rozhodneš jakkoliv, věz toto.

Vždycky tě budu milovat.

4 Fénix na modrém nebi, jenž se snaží vzpomenout si, jak létat s nalomenými křídly

1

Kohinata Mukai měl mít příštího dne poprvé za celý měsíc volno. Jakmile se to Itachi z Danzových úst dozvěděl, utužil své odhodlání.

Brzy bylo všechno zařízeno a Itachi a Uchiha Shisui, který ho měl doprovodit, si nechali změnit své rozpisy služeb. Skrze Danzův zásah, pochopitelně.

Itachi měl následujícího dne zabít ninju žijícího v jeho vlastní vesnici...

Mukai byl možná zrádce, ale skutečnost, že byl Itachimu druhem, zůstávala nezměněná. Byl ze stejné vesnice. Tvrdit, že se Itachi nezdráhal tohoto muže zabít, by byla lež. Ale tato mise byla mnohem důležitější než jakákoliv, kterou doposud ve svém životě ninji vykonal. Nemohl odmítnout.

Itachi měl na paměti skutečnost, že je Mukai zrádce. Muž potají jednal se Skrytou mlžnou vesnicí a nechal uniknout klíčové důvěrné informace o Skryté listové. Myslet na to pomáhalo Itachimu odsunout stranou pocit viny.

„Hotovo!“ Radostný hlas přerušil jeho úvahy. „Dal jsem jich tam osm, jak jsi mi řekl,“ usmál se jeho bratříček.

Itachi mu úsměv oplatil.

Nacházeli se uprostřed lesa. Teď, když věděl, že misi příštího dne dokončí, nechal si Itachi volno a Sasuke si vyžebal, aby s ním šel trénovat. Sasuke skryl mezi okolo stojícími stromy terče s dvěma kruhy. A dost šikovně, Itachi neviděl ani na jediný z nich.

„Tak jo, Itachi,“ energicky ho pobídl Sasuke, který nedokázal skrýt své nadšení.

Itachi přikývl a sáhl po svých kunaiích. Jakmile vklínil jeden mezi každý prst, měl jich v ruce přesně osm. Osm železných drápů trčících z uvolněných pěstí.

Sklonil tvář a trochu se soustředil. Pak vlil do svých očí čakru shromážděnou v hloubi svého břicha.

Sharingan.

Dýchání stromů se náhle stalo neklidným. V burácivém pulzování svíjejícího se života spatřil malé kulaté cizí předměty. Osm takových.

Itachi mělce vydechl a pak se lehce odrazil od země. Ve vzduchu si jeho hlava a nohy prohodily místa. S tělem vzhůru nohama mířilo jeho těžiště dolů a do stran, což zpevňovalo jeho postoj. A stabilizace držení zvyšovala přesnost jeho kontroly nad svými kunaiemi.

Zavřel oči a v duchu si vykreslil oněch osm terčů. Na dva nemohl ze své pozice dosáhnout. Nejproblematičtější bude ten, který byl neuměle převrácený za ohromný kámen.

Nejprve jediným pohybem vymrštil čtyři čepele ve své levé ruce. Všechny neomylně prorazily čtyři terče v poměrně přístupných polohách.

Dále dva kunaie, které měl sevřené mezi palcem a prostředníčkem pravé ruky. Také se bezchybně zaryly do svých cílů.

Zbývaly dva.

Itachi byl stále ještě ve vzduchu, od chvíle, kdy se odlepil od země, neuplynula ani vteřina.

Přehodil kunai, který měl mezi prostředníčkem a prsteníčkem, do levé ruky. Teď držel v každé ruce jeden. Mávnul oběma rukama a oba kunaie vymrštil naráz. Dráhy obou čepelí se protnuly. Srazily se ve vzduchu s ostrým břinknutím a pak se od sebe odrazily a rozlétly nečekanými směry.

Dopadl na zem, jeho sharingan zářil karmínovým světlem.

Zatímco se pomalu stavěl nahoru, ucítil před sebou přítomnost svého bratra. Sasuke se skryl za stromem, aby se vyhnul nebezpečí, teď ale náhle vystrčil hlavu. Působil zaraženě, že Itachi dokázal trefit všechny cíle. Sasuke stál s pusou dokořán, když zíral na kámen před sebou, umístění nejproblematictějšího terče.

Itachi samozřejmě trefil i ten. Poslední dva kunaie za tím účelem nechal, aby se srazily, čímž pozměnil jejich dráhy.

„Tý jo! Trefil jsi i cíl v tom slepém bodě za kamenem!“ Sasuke vyletěl zpoza stromu. V každé ruce svíral kunai.

Po ukázce bratrových dovedností byl v tak rozjařené náladě, že byl úplně bez sebe.

„Tak jo! Jsem na řadě!“

„Sasuke, je čas jít.“

Ze Sasukeho úplně čišelo nadšení, ale naráz se zarazil. Tvář, kterou ke svému staršímu bráškovu upřel, byla krajně nespokojená. „Slíbil jsi, že mě naučíš nové techniky se shurikeny!“ V protestu zíral na svého bratra.

Itachi to vsutku slíbil. Ale svůj slib více než dodržel tím, co právě mladšímu chlapci předvedl. „Zítřka mám dost důležitou misi. Musím se na ni připravit.“ Především duševně.

Mladší bratříček odvrátil tvář a trucoval. Klidné oči se mu pod nakrčeným obočím stočily vzhůru, jako by se měl rozplakat. „Seš lhář, Itachi.“ Sasuke nebyl našťvaný proto, že ho Itachi nenaučil novou techniku se shurikeny, ale proto, že byl čas, který s bratrem strávil, tak krátký.

Kdyby to bylo možné, Itachi by se Sasukem trénoval, jak jen by mu bylo libo. Ale mise následujícího dne nebude jednoduchá. Nemohl zanedbat svou přípravu. I jemu bylo do pláče.

Mladší bratříček obrátil tvář k zemi, ale stále na Itachiho pokukoval rozzlobenýma očima.

Itachi mu mávnutím pokynul a Sasukeho tvář se okamžitě vyjasnila. Lesem zazněly šťastné kroky. Sasuke k němu přiběhl.

„Odpusť Sasuke. Někdy příště,“ řekl a šťouchl svého ještě rozběhnutého bratříčka ukazováčkem do čela.

„Au!“ Sasuke zavřel oči a vyjekl, zastavil se v pohybu. Podíval se na Itachiho, ústa měl skleslá. Kdykoliv se tak Sasuke zatvářil, věděl Itachi, že něco chystá.

„Koukni se na mě!“ Překřížil před sebou paže a připravil své kunaie. Sasuke se troufale usmál. „Aaa!“

Než ho Itachi mohl zastavit, letěl už Sasuke směrem k terči.

„Hej! Takhle si ublížíš...“ zakřičel Itachi, zatímco si před jeho očima Sasuke zvrtil kotník a hlavou napřed se velkolepě rozplácl na zemi.

Domů, do osídlení Uchihů ve Skryté listové vesnici, nesl Sasukeho, který si zranil kotník, na zádech. Cítil na zádech teplo bratříčkova těla a čas jim spolu potichu a klidně ubíhal.

Sasukeho aura se nepatrně zachvěla. Itachi se zastavil a přes rameno se ohlédl na svého mladšího bratříčka. „Co se děje?“

„Tady táta pracuje?“

„Základna Vojenské policie Listové vesnice,“ Itachi věcně odpověděl svému bratříčkovi a vzhlédl k masivní betonové budově kruhového obrysu.

„Tohle už mě chvíli trápí,“ pokračoval Sasuke vyspělým tónem. „Proč je v symbolu Vojenské policie znak rodu Uchihů?“

„Všiml sis toho, co?“

„No jasně!“ odpověděl Sasuke a napřimil se. Itachi se mimovolně usmál.

„Jasně. No, v podstatě naši předkové z rodu Uchihů založili a zorganizovali vojenskou policii. Proto začlenili náš znak do symbolu organizace. Rod Uchihů už se dlouho stará o udržování veřejného pořádku ve vesnici. Ten znak je důkazem naší hrdé historie,“ vysvětlil Itachi, snažil se co nejlépe se vyhýbat obtížným slovům, aby naplnil bratříčkovu touhu všecičko se dozvědět.

Sasuke tiše poslouchal.

„Právě teď je rod Uchihů menší, ale i teď v podstatě všichni tady patříme do první jednotky a přispíváme k udržování pořádku ve vesnici.“

Byly i výjimky, jako Shisui. Itachi zaslechl, že ninjové vesnice vznesli prosbu a chválili Shisuiho nadřazené dovednosti. Kdyby se měl Shisui připojit k Vojenské policii, jeho interakce s ninji vně Policie by se značně zredukovaly a byl by zcela začleněn do rámce rodu Uchihů. Díky prosbám ninjů z vesnice, kteří se takového výsledku obávali, byly Shisuimu zadávány mise v terénu. Nicméně, Sasuke nic z toho nepotřeboval slyšet, takže Itachi opustil takový směr myšlení.

„Jediný, kdo dokáže dopadnout zločinného ninju, je ještě lepší ninja.“ *A jediný, kdo dokáže učinit přítrž bojům jiných ninjů, je ještě mnohem lepší ninja.*

„Připojíš se k nim taky, Itachi?“ Sasukeho bezelstná otázka ho bodla v srdci.

Nepřipojím. Skutečná odpověď se mu zasekla v hrdle. „Nevím. Uvidíme.“ Svému bratříčkovi nebude nikdy moci povědět o tom, že se pro dobro rodu připojí k Anbu, ani o tom, jak byl rod s vesnicí nespokojený. Jediné, co mohl udělat, bylo podat nezávaznou odpověď.

„Měl bys!“ Zvolal Sasuke hlasem prostým od jakýchkoliv starostí, nevědomého si temných okolností dospělosti. Jeho zářivá nevinnost Itachimu rvala srdce. „Až vyrostu, taky se přidám k Vojenské policii!“

Oba bratři ve Vojenské policii, jak se podporují ve své práci. Dny ubíhající jako sen.

Ale ten den nikdy nenadejde...

Itachi vstoupil do Anbu. A i kdyby žil ve světě, který by mu do Vojenské policie umožnil vstoupit, nikdy by s takovým osudem nemohl být spokojený. Jeho snem byl zbavit svět válek. Rámec Vojenské policie byl zkrátka příliš malý na uskutečnění něčeho tak velkého.

„Táta zítra přijde na můj vstupní ceremoniál. Je to první velký krok k mému snu,“ řekl Sasuke. Snem Itachiho malého bratříčka bylo pracovat společně se svým velkým bráškou jako ninja ve Vojenské policii.

Itachi byl rád. Ale ten sen nemohl být nikdy uskutečněn.

„Jo.“ Tato mlhavá odpověď byla vše, co mohl Itachi Sasukemu nabídnout.

Když procházeli vraty oddělovacími osídlení Uchihů od vesnice, pocítil Itachi náhle u zdi něčí auru.

„Jdete pozdě. Co jste dělali? Musím s tebou mluvit.“ Jejich otec, Fugaku. Ruce měl založené na hrudi a pozoroval Itachiho. „Pojďme domů.“

„Ano, otče,“ přikývl Itachi.

Jejich otec vykročil sebevědomým krokem přímo k jejich domu a Itachi ho ztěžklýma nohama s bratříčkem stále na zádech následoval. Kdy ho začalo otravovat muset otci takto čelit? Odpověď znal. Ale nechtěl si ji přiznat.

Otcův pokoj. Jejich otec seděl s překříženými pažemi před Itachim a Sasukem, kteří seděli bok po boku. „Bylo mi řečeno, že je to zítra,“ náhle řekl Fugaku.

Itachi mlčel, pocítil, jak mu srdce buší v hrudi. Věděl, o čem otec mluví. Měl na mysli asasinaci Mukaie následujícího dne. Proto Itachimu bilo srdce rychleji.

Kolik toho otec vlastně ví? A od koho o té misi slyšel?

Itachi měl na druhou otázku nejasnou odpověď. Musel to být někdo poblíž Danza. Ale proč nechal Danzo uniknout informace o misi jeho otci?

Pochyby vyvolaly další pochyby a rozvířily Itachiho srdce.

„Ha, ha. To je můj syn. Je to teprve šest měsíců, co jsi byl povýšen na chuunina, a už jsi došel takhle daleko.“

Itachi se tiše zahleděl na otce a Sasuke ke svému staršímu bratrovi obrátil ustarané oči.

„Zítra je důležitá mise... a rozhodl jsem se jít s tebou.“

Itachiho srdce bušilo zběsileji než za celý den. Ale bratříčkovo srdce vedle něho tlouklo ještě mnohem prudčeji.

Otec měl hlavu plnou rodu a zapomněl, jak důležitý byl nadcházející den pro jeho mladšího syna. V Itachim začal bublat vztek vůči otci.

„Pokud v této misi uspěješ, Itachi, tvůj vstup do Anbu bude v podstatě zajištěný.“ Fugaku pohlédl na svého mlčícího syna, oči měl zbarvené do ruda. „To víš, ne?“

Itachi měl povoleno vzít s sebou na asasinaci Mukaie jen jednu osobu. Rovněž řekl Danzovi, že tou osobou bude Shisui. Skutečnost, že o tom otec nevěděl, znamenala, že neznal podrobnosti mise. Pravděpodobně mu bylo řečeno pouze, kdy měla být mise provedena.

Fugaku nesnášel vesnici. A teď si s ním pohrávali skrze informace přinesené z vesnice. Jeho otec mu připadal tak ubohý, až to Itachi dovedl sotva vystát.

Mise, která vyžadovala, aby byl připraven zemřít. Musel to být Shisui, kdo bude po jeho boku. Nedopustí, aby se otec vměšoval.

„Nemusíš si s tím dělat takové starosti. Mimo to...“ Itachi pohlédl na Sasukeho. I když měl pravděpodobně co dělat, aby se nerozvzlykal nahlas, jeho mladší bratříček moudře potlačoval své pocity a usmíval se.

„To nevdá, Itachi...“ Měl pocit, jako by v hlavě slyšel Sasukeho hlas.

Itachimu na rtech vytanul úsměv, když svá slova vkládal do svého pohledu. „Řekni mu to... zítra je pro tebe velký den, ne?“ Silou svých očí menšího chlapce popostrčil.

„Tatí... zítra mám...“

„Zítřejší mise je pro rod Uchiů nanejvýš důležitá.“

Tvrdá slova jejich otce, který se nesoustředil na nic, než rod, roztříštila odhodlání jeho bratříčka. Sasuke sklonil hlavu, na tváři měl strnulý výraz, jak se snažil zoufale zadržet slzy.

Itachiho hněv vůči otci překračoval meze. To byl rod až *tolik* důležitý? Nezáleželo snad otci na Sasukem?

Vše, co Itachi v otcových očích viděl, byla budoucnost rodu. Toho muže ani nenapadlo, že se jeho syn chystal vydat na misi, která se mu mohla stát osudnou. A svého mladšího syna ani neviděl. Jak mohl s tak omezeným pohledem kdy vyhrát proti Listové?

Itachi to nesnášel.

„Víš co, přece jen na zítřejší misi nepůjdu,“ řekl Itachi.

„Pomátl ses snad?! Víš, jak je zítřek důležitý! Co to proboha říkáš?!“

„Zítřa půjdu na Sasukeho vstupní ceremoniál na akademii.“

Otec zalapal po dechu. V tu chvíli si Fugaku poprvé vzpomněl, co měl Sasuke druhého dne dělat. I toto Itachiho rozeznilo, až to dokázal sotva vydržet. Bylo to smutné.

„Je zvykem, aby se příbuzní zúčastnili. Musel jsi dostat pozvánku... otče.“ Itachi to myslel vážně, když řekl, že misi nechá. Ta slova vyšla z hloubi jeho srdce a nebyla v nich lež.

Jeho otec se to snažil pochopit. Po pomíjivém okamžiku ticha, si popuzeně povzdechl. „Tak dobrá. To stačí. Půjdu do akademie.“

Fugaku se poté postavil a vykročil k jídelnímu stolu, kde čekala jejich matka. Itachi a Sasuke ho následovali z místnosti. Ze zahrady se ozval suchý zvuk kývající se bambusové paže shishi-oshoshi, která narážela na kámen.

Itachi věděl, že teď, když to vše otec řekl, rozhodně na Sasukeho vstupní ceremoniál půjde. Synův vstup do Anbu byl prvním krokem k uskutečnění nejdražších přání jejich rodu. Nemohl to pokazit kvůli Sasukeho vstupnímu ceremoniálu.

Bylo to právě proto, že Itachi nemohl nechat svého otce jít na misi s ním, že vážně zamýšlel na Sasukeho vstupní ceremoniál jít. A to, že byl ze všeho znechucený a unavený, že chtěl jít do akademie, ani nic z toho nebyla lež. Přesto, nemohl jen tak vzdát splnění mise se Shisuiem.

Připojit se k Anbu pro něj nebyl stupínek k uskutečnění snů jeho rodu. Byl to skromný krůček k uskutečnění vlastního snu – stát se nejschopnějším ninjou na světě, aby ho zbavil veškerých bojů. Toho se neměl v úmyslu vzdát.

A za tím účelem využil svého bratříčka. Zoufal si nad sebou.

Ačkoliv bylo rozhodnuto, že se jejich otec přece jen zúčastní ceremoniálu, zdálo se, že se Sasuke cítí být odpovědný za napjatou atmosféru mezi Itachim a Fugakem a v tichosti se táhl za svým starším bratrem.

Itachi na něj pohlédl přes rameno. Skryl své vlastní pocity viny a řekl, „Nezapomeň si dát led na ten kotník.“ Ztuhl mu obličej, když to s úsměvem řekl? Doufal, že ne.

„Tak jo,“ odpověděl mu bratříček, na tváři měl složitý výraz.

Itachi v tu chvíli netušil, co by měl Sasukemu říct.

2

„Nepřeháním, když říkám, že pro to děcko žiju,“ řekl Kohinata Mukai a vydechl do vzduchu cigaretový kouř, zatímco Itachi před ním zadržel dech. V ruce, ve které nedržel cigaretu, Mukai svíral stříbřitou lahev saké.

Všichni tři ninjové se pozorovali, obklopovalo je víc než deset ninjů z Mlžné, v bezvědomí rozházených po zemi. Itachi a Shisui je sami všechny porazili.

„Vzdej se v klidu, Kohinato Mukaii,“ řekl Shisui, který stál vedle Itachiho. V očích už se mu objevily čárkovité střípky sharinganu. „Hogake je shovívavý k těm, kteří se sami vzdají. Pravděpodobně tě nenechá zabít.“

Mukai svěsil hlavu, aby se vyhnul sharinganu, a na tváři se mu objevil ironický úsměv. „Probleskující Shisui, chci říct, seš známej ninja. Ale stejně, no, vždycky jsem měl dojem, že chodíš jen tam, kam dopadá slunce. Nebo...“ Najednou se zarazil a lokl si ze své stříbrné lahve. „...je to tím, že seš pořád ještě děcko?“

Mukai otevřel pouze své pravé oko a ušklíbl se. Shisuiemu se při jeho pohrdavém přístupu prohloubila rýha mezi obočím. „Víš, co jsem udělal. Takže bys měl vědět, jestli by mi bylo dovoleno se vzdát.“ Mukai palcem sklepl popel z cigarety. „Že budou mými vrahy dvě zázračné děti rodu Uchihů, přímo na vrcholu své slávy, je pro mě největší čest.“

Odhodil cigaretu do přenosného popelníčku, který si vytáhl z kapsy, pak zazátkoval stříbřitou lahev, než ji zastrčil do kapsy své vesty. „Tohle vypadá fakt vážně,“ zamumlal si, jeho čakra se náhle výrazně nadmula.

Jeho stínové klony se vrátily. Když Mukaiovi narostla čakra, Itachi propustil i svůj stínový klon, který stál na stráží před nemocnicí Listové.

„Teď když ví, že táta, s kterým do teďka mluvil, byl stínovej klon, je můj synek nejspíš naštvanej.“ Mukai hleděl na dva ninji stojící před ním a škrábal se na hlavě. „Až přijdu domů, budu si muset vymýšlet všemožný výmluvy.“ Snížil svůj postoj a připravil se s dlaněmi ve výši hrudi, ve stylu typickém pro Vznešenou pěst.

„Proč by se tak dobrý ninja jako ty stal špehem?“ Vyprskl Itachi pocity ze svého srdce.

„Když zestárneš, sem tam se něco přihodí. Nemůžeš pochopit, co je to zač, dokud na sobě nepocítíš nějaká ta léta. Takže i kdybych ti řekl proč, pochopil bys z toho jen polovinu.“

„Když zemřeš, co se stane s tvým synem v nemocnici?“

„Kvůli tomu, co jsem zmínil, tu nemůžu umřít. I kdybyste mě vy dva měli zabít.“ Z Mukaiova levého oka do okolí vyběhlo nespočet čar.

„Byakugan!“ vykřikl Itachi, ale Shisui už uskočil dozadu, aby získal od Mukaie trochu odstup.

„Nemůžu vás šetřit. Promiňte.“ Mukaiův hlas dolehl Itachimu k uším.

Naráz se vzdálenost mezi nimi uzavřela. Ohromnou rychlostí létaly pravá a levá dlaň souběžně k Itachiho krku a hrudi.

Když Mukai zabořil pravou ruku Itachimu do žaludku, pokrčil uvnitř Itachiho těla prostředníček a ukazováček.

„Hah!“ Mukai s bojovým pokřikem vyrval Itachiho střeva.

V tu chvíli se Itachi, který tam stál s vyhrězlými střevy, přeměnil v ohromující množství vran a vypařil se do vzduchu. Raději než se snažit vyhýbat doráživým zobákům, strpěl to Mukai s elegantním pootočením hlavy, jako by se nic nestalo.

Shisui se k němu připlížil zezadu. „Živel ohně! Technika velké ohnivé koule!“ Rychle složil pečetě a z úst mu vyšlehla ohnivá koule dost velká, aby Mukaie zcela pohltila.

Mukai se kouli plamenů postavil čelem, stále s dlaní pravé ruky natažené před svou tváří.

Přímý zásah.

Ne.

Koule plamenů se před ním dokonale rozdělila vedví.

Nezdálo se, že by provedl nějaké jutsu. A nevypadalo to, že by bylo jeho tělo obaleno nějakou speciální aurou. Itachimu to připadalo, jako by se ohnivá koule rozhodla sama od sebe před mužem rozestoupit.

„Vznešená pěst odštíhává soupeřovu čakru. Využívat ji vyžaduje být důkladně obeznámený s jejím tokem. Jutsu jsou zhmotněním čakry. Pokud jejich tok dokážeš přečíst, není je těžké rozdělit,“ s úsměvem vysvětlil Mukai a rozběhl se k Shisuimu.

Shisuimu potměla tvář. Ačkoliv měl nadprůměrné fyzické jutsu, jeho protivníkem byl uživatel Vznešené pěsti, techniky daleko přesahující úroveň běžných fyzických jutsu. Nebylo divu, že se Shisui tvářil pochmurně.

Itachi ze vzdálenosti pozoroval, jak se souboj odvíjel.

Uvnitř Země ohně, asi tři hodiny cesty na sever od Skryté listové vesnice, spolu tři ninjové bojovali v malé kotlině obklopené lehce vyvýšenými horami. Na skalnatých horách nerostlo jediné stéblo trávy a nacházelo se v nich pro osamocené člověka nespočet míst, kde se ukrýt. Itachi vklouzl za šikovně umístěný kámen a pozoroval, jak ti dva bojují.

Proti Mukaiovi stál předtím pouze jeho stínový klon. Itachi se od začátku souboje nepohnul z tohoto místa.

Jejich soupeřem byl uživatel Vznešené pěsti. Bylo by nesmírně obtížné zasadit smrtící úder při boji na blízko. Tento souboj bude rozhodnut jedinou ranou z velké vzdálenosti.

Sharingan byla technika očí. Uživatelé soustředili svou čakru do očí a lapili tak protivníky do svého jutsu. Jinými slovy, dokud Itachi na boj viděl, mohl svého nepřítele polapit.

Setkání očí, nebylo něco, co by se dělo pouze vědomě. Pokud by nepřítel neočekával problémy, mohl by svůj zrak nechat bloudit po okolí. Dokud se jeho úhel pohledu a úhel pohledu uživatele jutsu prolínaly, bylo možné vytvořit situaci, při níž by se pohled nepřítel protnul s prohledem uživatele jutsu, aniž by si toho byl nepřítel vůbec vědom.

Itachi vyčkával na ten okamžik. A za tím účelem se Shisui odvážil pustit do nebezpečného boje na blízko a snažil se co možná nejlépe srovnat Mukaie do Itachiho zorného úhlu.

Pokud by se Itachimu podařilo aktivovat oční jutsu sharingan, mohlo se jim to podařit. Kdyby se jim povedlo povytáhnout v Mukaiově mysli jediný šev, mohl by to Itachi použít, jako odrazový můstek a postupně svou techniku umocňovat. Problém představoval ten první krok.

Navrch ke svým rozsáhlým zkušenostem byl Mukai uživatelem byakuganu, kekkei genkai, které umožňovalo vidět tok čakry. Přirozeně rozuměl tomu, co je sharingan zač a co dovede. Itachi a Shisui se uchýlili k této strategii, aby tyto zábrany překonali.

Shisui se zaklonil a jen tak tak se tím vyhnul Mukaiovu úderu zleva. Jelikož tím Mukai získal perfektní příležitost, dál na mladšího muže dorážel.

Shisui skočil dozadu, jakoby letěl. V tu chvíli se Mukaiova tvář otočila směrem ke kameni, za kterým se skrýval Itachi. Jejich zorné úhly se ale neprotnul.

Mukai obrátil zrak k Shisuimu, který dopadl na zem, a pak zas rychle odvrátil oči.

Shisui aktivoval svůj sharingan.

Shisuiho sharingan byl pochopitelně jenom zástěrkou. Místo, ke kterému Mukai obrátil tvář, bylo právě ve směru kamene, za kterým se skrýval Itachi.

Pohled Itachiho, jehož mysl byla pevně soustředěná na nepřítele, a pohled Mukaie, který Itachiho podvědomě zaznamenal, se protnul.

Nebo alespoň měly.

Když už zbýval pouhý vlásek, Mukai se náhle odkopnul od země a vyskočil do vzduchu. Ohromující skok. Když dopadl, kopnul do dalšího kamene a znovu vyskočil do vzduchu.

Itachiho úkryt byl prozrazen.

V předchozím okamžiku si Mukai s pomocí síly byakuganu všiml Itachiho přítomnosti. Pravděpodobně v tu chvíli také pochopil, že Itachi aktivoval svůj sharingan.

Snad aby potvrdil své vlastní podezření, nebo aby vylákal Itachiho do boje – ať tak či tak, Mukai mířil přímo ke kameni, za kterým se Itachi skrýval. Itachi zaznamenal, jak se Shisui, který stál za Mukaiem, zazubil, než jeho přítel zmizel.

Shisui se pak objevil přímo před Mukaiem.

„Ts!“ Mukai cvaknul jazykem a byl odmrštěn do kolmo se zvedající kamenné zdi, když ho Shisuiho kop zasáhl přímo do tváře. Rozpoltila se mu lebka.

Nebo si to Itachi alespoň myslel, než si všiml rozpolceného polene. „Stínový klon!“ vykřikl.

„Přesně tak...“ zaslechl za sebou Mukaiův hlas.

Postavení pro Vznešenou pěst.

„Dva údery.“ Dlaněmi své pravé i levé ruky postupně bušil Itachiho do žaludku.

„Čtyři údery.“ Než se měl Itachi možnost nadechnout, utržil čtyři rány.

„Osm úderů.“ Jako by ve výsměchu k Itachiho mozku, který se nemotorně snažil zmoci se na protiútok, do něho Mukai nemilosrdně bušil soustavnými údery.

„Njaaah!“ Itachi zaslechl pokřik z Mukaiovy pravé strany. Ze slepého úhlu byakuganu. Na okraji Itachiho rozmazaného zorného pole, Shisui provedl výkop ve vzduchu.

„Shisui...“ Itachi měl prostor k tomu zamumlat přítelovo jméno, jelikož se Mukai snížil do obranného postavení.

Ne. Slovo „obranný“ bylo příliš zjednodušující. Když Mukai uhýbal výkopu pouhým nakloněním hlavy, popadl Shisuiho nataženou levou rukou za krk a zdvihl ho do vzduchu, mladíkovo statné tělo držel jedinou paží.

Takto rdoušen se Shisui snažil horečně osvobodit. Ale pět prstů zarytých do jeho hrdla, se odmítalo uvolnit.

„Je tu věc zvaná „trénink“, kterou provádíš, abys překonal své slabiny. První krok mého tréninku, byl vykompenzovat slepý úhel byakuganu v jednom oku pomocí fyzického jutsu. Tohohle staříka nepodceňujte, spratci.“

„Kohinato Mukaii...“ Itachi mimovolně zvolal jméno mocného nepřítele, který stál před ním. Jeho nohy provedly krok vpřed, aniž by si to sám vůbec uvědomil.

„Copak? Chceš, abych ho zabil?“

Nebylo těžké si domyslet, proč by si to mohl myslet. Itachi byl těžce zbitý Vznešenou pěstí, tok čakry v jeho těle byl přerušovaný, co mu mohlo zabývat za protiútok? Pohnout se kupředu bez jakéhokoliv plánu, bylo v podstatě sebevražedným činem.

Nicméně, Itachiho nohy se odmítaly přestat hýbat. I když si neuvědomoval, že by jim k tomu dal příkaz, neuměle dál kráčely směrem k Mukaiovi.

„Pak ho tedy zprostím jeho trápení, jak si přeješ!“

„Hngh!“

Ruka kolem Shisuiho hrdla upevnila své sevření. Mukai se mu chystal rozdrtit ohryzek.

„Přestaň!“ vykřikl Itachi a v očích se mu zatřpytil sharingan.

„Na mě takové zjevné genjutsu nemůže fungovat,“ řekl Mukai a odvrátil pohled od Itachiho. Muž měl teď před očima tvář Itachiho přítele.

„Mangekyou sharingan,“ zamumlal Shisui. Nyní šarlatové oči jeho přítele se změnilly ve vzor, který Itachi ještě v žádném sharinganu neviděl.

Normálně měl sharingan černý puntík uprostřed oka a v kruhu okolo něj se vznášely zvlněné cípky. Moc se lišila v závislosti na počtu cípků, ale samotný vzor byl pro celý rod stejný.

Ale Shisuiho se lišil. Tři cípky ve tvaru čárek, byly zvětšené a propojené, a malý černý puntík uprostřed zmizel, zbyl po něm rudý otvor. Pokud byl poměr červené ku černé v běžném sharinganu osm ku dvěma, pak v tu chvíli Shisuiho oči vypadaly jako souboj padesát na padesát.

Propojení pohledů Shisuiho a Mukaie pravděpodobně netrvalo víc než tisícinu vteřiny.

S normálním sharinganem by si uživatel nemohl být jistý, že v tak krátkém okamžiku svého soupeře polapil. Shisui ten letný okamžik nepropásl. Mukai se rozhodně chytil do jeho genjutsu.

„Mukaii!“ Zaraženě zvolal Shisui, paže kolem jeho hrdla konečně uvolnila své sevření. Přimo před očima se mu Mukai svezl k zemi a z břicha se mu vyvalila krev.

Itachi zíral, přibítil na místě.

Mukai si prořízl vlastní žaludek. V tu chvíli, kdy se aktivoval Shisuiho sharingan, Mukai náhle ztuhl, vytáhl si z kapsy kunai a rozřízl si vlastní břicho.

„Zadrž, Mukaii!“ Vykřikl Shisui, poklekl a vzal ninjovu hlavu do klína.

„Jsem špeh pro cizí vesnici. Jakýkoliv zásah do mé mysli aktivuje jutsu, které mě donutí ukončit svůj vlastní život. Nemůžete mě zachránit.“ Mukai zakašlal a z úst se mu vyřinula krev.

„N-nikdy jsem neviděl, že by byl někdo lapen do genjutsu za tak krátkou chvíli... co to k čertu bylo?“

Shisui neodpověděl.

„Tajné jutsu Uchiů, co?“

Shisui zaváhal a Itachi na něj pohlédl, než oslovil Mukaie. „Máš nějaká poslední slova?“

„T-takže, jsme se ocitli tady ... co jsem udělal, jsem udělal sám. Má žena a děcka s tím nemají nic společného...“

„Tvrdíš tedy, že zločin zrady byl pouze tvůj?“

„Je to naprosto sobecký, ale, no...“ třesoucí se rukou Mukai zašátral po něčem ve své kapse.

Itachi odsunul Mukaiovi prsty a vytáhl předmět, po kterém šmátral. Vytáhl z balíčku cigaretu a vložil ji muži mezi rty.

„O-ohň...“

Tentokrát Shisui vytáhl Mukaiovi z kapsy zapalovač a pozvedl plamen ke konci jeho cigarety.

Mukai zhluboka natáhl, vdechl kouř hluboko do svých plic, než ho znovu vydechl, jako by si vychutnával jeho chuť.

„Takhle umírají ninjové, víte? Budu tam na vás čekat...“ Mukaiovi poklesla ruka, cigaretu měl stále mezi prsty, a znehybněl.

„Je po všem,“ řekl Shisui, hlas se mu třásl vyčerpáním.

Itachi přikývl. „Ten sharingan...“

„Pomlčel bys o něm před lidmi ve vesnici?“ zamumlal Shisui, pohled měl stále upřený na Mukaie.

„Jasně.“

„Mangekyou sharingan,“ řekl Shisui a v očích se mu znovu objevil ten zvláštní vzor. „Až nadejde čas, všechno ti povím – jen tobě.“

Itachi pocítil neodolatelné vábení k neznámé síle, která byla skrytá v jeho příteli.

3

„Tým Ro, hm?“ zamumlal Danzo s pohledem upřeným na papír před sebou, zatímco před ním stál Itachi v pozoru a sledoval ho.

Nacházeli se v Danzovu pokoji v prostorách patřících Kořeni. Danzo byl usazený za ebenovým stolem, levým předloktím se opíral o opěrku svého křesla a ve své pravé ruce držel jakési listiny. Itachimu nevěnoval ani pohled.

„Vůdce týmu je Hatake Kakashi, hm?“

„Ano,“ stručně odpověděl Itachi. Celou tu dobu byl zvědavý ohledně muže, který stál vedle Danza.

Člen Kořene v bílé tygří masce. Nešlo o nic konkrétního na muže nebo té masce. Byl jen zvědavý. Oči na druhé straně kulatých otvorů bílé masky, se upíraly na Itachiho, takřka ho probodávaly pohledem. Z nějakého důvodu ho ten zrádný pohled zneklidňoval.

„Je to vynikající ninja,“ prohlásil Danzo.

Hatake Kakashi...

Zachránil Itachiho nedlouho poté, co se Itachi stal ninjou. Na misi, na níž měli ochránit feudálního pána Země ohně, na ně zaútočil neznámý muž a člen Itachiho týmu, Tenma, byl zabit. Tehdy ještě neprobudil svůj sharingan a Itachi byl tváří v tvář ohromné propasti v rozdílů síly své a toho muže, připraven zemřít.

Nicméně, onen muž náhle zamumlal Kakashiho jméno a vytratil se. Itachi do teď nepochopil, proč muž zmizel. Jen si byl jistý, že rozhodně zamumlal Kakashiho jméno a zmizel. Ale Itachi neměl jak zjistit, jestli to bylo tím, že se muž Kakashiho bál, nebo ze zcela jiného důvodu.

„Nese v sobě temnotu. To je pro člena Anbu ten nejdůležitější prvek.“

Temnotu... nesu ji v sobě také? Ptal se Itachi sám sebe.

„Můžeš být v klidu. I ty v sobě neseš spoustu temnoty,“ řekl Danzo, téměř jako by Itachimu četl myšlenky. Teď, když už Itachi přišel s Danzem několikrát do styku, už ho to nijak zvlášť nepřekvapovalo. Ten muž vynikal v dovednosti rozeznávat duševní stavy lidí. Bylo jednoduché do jisté míry předpovídat nevyřčené myšlenky a odpovídat na ně. Nic víc v tom nebylo.

„Připrav se oslavit převelení,“ řekl Danzo, položil papír a postavil se. Zastrčil svou ebenovou židli pod stůl z téhož materiálu, postavil se vedle Tygří masky a podíval se na Itachiho. Pak položil muži ruku na rameno a ve tváři se mu rozprostřel vzácný úsměv. „Tento muž bude zapůjčen Týmu Ro.“

Ačkoliv byl Danzův Kořen rovněž součástí Anbu, lišil se od Anbu, které bylo pod přímou kontrolou třetího Hokageho, strukturou velení. Obě organizace byly zcela oddělené. Itachi slyšel, že kvůli tomu není běžné, aby si mezi sebou vyměňovaly informace nebo zaměstnance.

„Nedělej si starosti, pochopitelně mám Hiruzenovo svolení,“ sdělil mu Danzo, jako by mu zas četl myšlenky. Nezávisle na tom, kolikrát Itachi slyšet jeho arogantní způsob mluvy, nedokázal si na něj zvyknout.

„Rád vás poznávám. Jmenuji se Sugaru,“ Náhle pronesl muž v tygří masce. Jeho hlas byl smíšený se suchým šustivým zvukem, jako by mu něco uvízlo v hrdle, což stěžovalo porozumět tomu, co říká.

„Sugaru v dětství utrpěl vážné onemocnění hrdla a od té doby nedokáže mluvit příliš dobře.“

„Mise, které vyžadují mluvit, jsou obtížné, ale mimo to provedu cokoliv.“ Jeho hlas měl zvláštní konzistenci, ale mluvil odlehčeným tónem. Zdál se být přátelský.

„Tohoto muže můžeš použít jako své ruce a nohy.“

„Ruce a nohy?“

„Ano,“ Sugaru odpověděl Itachimu na otázku, kterou směřoval na Danza. „Jsem členem Kořene. Rozkazy pana Danza jsou absolutní. Tudíž pokud je mi rozkázáno být Itachiho nohama a rukama, jsem za vás připraven položit život, ačkoliv jste mladší než já,“ poznamenal se smrtelně vážným výrazem, který dával tušit sarkasmus.

Itachi se ani neusmál, když zabodl pohled do Danza. „Zvládnou to v Anbu sám.“

„Neber tohle příliš vážně. Sugaru bude Týmu Ro přinejlepším zapůjčen. Velitel tvého týmu, Kakashi, o tom nebude ani vědět. A ty Sugaru vůbec nemusíš brát na vědomí. Ale vždycky tě bude držet v bezpečí.“

„Držet mě v bezpečí? Chceš tím snad říct, že po mně někdo půjde?“

„První Anbu rodu Uchihů, chlapec o pouhých jedenácti letech. Ta pozice bohatě snaží ke vzbuzení předsudků a závisti.“

Itachi mlčel. Vskutku byl pokřtěn kunaii svých druhů na cestě ke cvičišti, na kterém se měl setkat s Týmem Ro. Žádný z nich ho sice netrefil, ale kunaie na něj po celou cestu bez ustání přšely. Bezeslovná síla, která mu měla zabránit v cestě na cvičiště. Itachi se jim nevyhýbal, ani nevznášel námitky, jednoduše skrze ně lhostejně procházel.

Když si uvědomil, co jeho druhové provedli, Kakashi jim vynadal, nebyla ale mezi nimi ani jediná osoba, kterou by skutečně mrzelo, co provedla.

„Cením si tě. Nedopustím, abys zemřel mladý kvůli něčemu, jako je závist členů svého týmu.“

„Ať už na mě zaútočí kdokoliv...“

„Nepodceňuj ninji z Anbu.“ Danzo Itachiho přerušil. „Čím blíže se dostaneš ke středu vesnice, tím více se budeš setkávat s lidmi, kteří o Uchizích nemají nejlepší mínění. Je zcela přirozené se domnívat, že se tě některý může pokusit zabít a nastražit to tak, aby to vypadalo, že jsi padl při misi. A kdybys zemřel, co by si pomyslel tvůj rod?“

„To není možné...“

„Tvrdím ti, že je tato nemožná situace až příliš možná.“ Danzo hluboce přikývl, jako by tím chtěl potvrdit Itachiho uvažování.

Itachi zemře na misi. Jeho otec a ostatní budou mít podezření na spiknutí ze strany vesnice. Itachiho smrt by byla ideální spouští pro výbuch pro ty, kteří jsou nespokojení s postavením rodu ve vesnici. Když si Itachi představil, že by se jeho vlastní smrt stala spouští pro převrat, zamrazilo ho.

„Už nyní se nacházíš ve velmi zodpovědné pozici, jak v rámci rodu Uchihů, tak v rámci vesnice.“ Danzo se vzdálil od Sugara a obešel svůj stůl, aby se postavil vedle Itachiho, než mu něžně položil ruku na rameno. „Musíš se pro mě stát mostem mezi vesnicí a svým rodem. Musíš žít dlouho, Itachi.“

Danzo říkal totéž, co jeho otec.

Skrytá listová vesnice a rod Uchihů.

Byl to vztah mezi rovnými?

Rod Uchihů byli také lidé žijící ve Skryté listové vesnici. Nebyla v takovém případě antagonistická povaha jejich vztahu od základů špatná? Proč neměla Listová naprostou kontrolu nad rodem Uchihů? Proč choval rod takovou nespokojenost vůči vesnici, navzdory skutečnosti, že bylo rodu dáno právo samosprávy?

Osoba, která měla ty dva propojit. Jak to řekl otec, spojení. Danzovými slovy, most. Bylo to totéž.

„Ochráním tě. Své povinnosti v Anbu můžeš plnit bez obav, Uchiho Itachi,“ samolibě mu řekl Danzo.

Itachi se lehce uklonil, než spěšně opustil místnost.

„Už je to doba, co?“ řekla Izumi, hlavu měla svěšenou.

Itachi byl večer v malém parku v osídlení rodu. Připojil se k Anbu bez dalších příhod a dokončil své hlášení Danzovi. U vstupu do osídlení natrefil na Izumi, která se vracela domů z mise. Aniž by jeden z nich toho druhého pozval, přirozeně stočili chůzi k parčíku. Izumi se posadila na houpáčku, zatímco Itachi se usadil na lavičku za ní.

„Omlouvám se za to předtím.“

„Předtím?“ zeptal se Itachi.

Izumi se na něj přes rameno ohlédla, zatímco se houpala tam a zpátky. „Však víš, v té čajovně ve vesnici.“

Vzpomínal si. Izumi se omlouvala za to, že se naštvála a vyběhla z obchodu.

Od té doby spolu v podstatě nepromluvili, ne sami dva. V následujících dnech se událo všechno možné a Itachi na ni popravdě neměl čas myslet. Takže do tohoto okamžiku zcela zapomněl na příhodu v čajovně.

Aby ale bylo jasno, i když se teď omlouvala, Itachi se na ni tehdy vůbec nezlobil, takže ji vlastně neměl co odpouštět.

„To já bych se měl omluvit,“ řekl Itachi.

„Proč by ses měl omlouvat, Itachi?“

„Nenapadlo mě, že ti to bude tolik vadit.“

„Ha, ha!“ Izumi se znovu obrátila čelem dopředu a vyšvihla se na houpačce ještě výš.

„Co je?“

„Prostě mě napadlo, že je ti něco takového strašně podobné,“ řekla jasným hlasem, podle všeho teď měla lepší náladu. Její nálady se měnily tak náhle, že je Itachi nestíhal sledovat.

Jelikož ji nechtěl odklonit z radostného směru uvažování, pokusil se změnit téma. „Jaká byla tvá mise?“

„Ve srovnání s tebou o nic nešlo,“ řekla, odkopla se od houpačky a vznesla se do vzduchu. Předvedla přemet a ladně dopadla na zem. Izumi roztáhla své útlé paže a otočila se. „Prostě mě používají na co je zrovna třeba, jako abych se starala o mazlíčky ženy feudálního pána, nebo abych pomohla úředníkovi Země ohně přesunout se do nové kanceláře a tak.“

„To je všechno, jo?“ Itachiho ústa se přirozeně roztáhla v úsměv. Ulevilo se mu, že nebyla na žádných nebezpečných misích. Záměrně se vyhýbal odpovědi na otázku, proč se mu tolik ulevilo.

Sám Itachi si myslel, že byl jakožto ninja jen napůl osobou. Proto neměl prostor na to vážně o Izumi uvažovat.

„*Kráčej stejnou cestou jako ten, koho mám ráda... možná bych o to neměla stát.*“

Pochopil Izuminy pocity, když tohle pronesla, než utekla. Ale nedokázal na ně odpovědět.

„Hej, Itachi?“

„Ano?“

„Kdyby... ale jenom kdyby, jasný? Kdyby ses nestal ninjou, čím bys byl?“

„O tom jsem nikdy nepřemýšlel.“ Itachi byl synem ninjů a nikdy nepochyboval o tom, že se sám stane ninjou. Domníval se, že pouze jako ninja mohl získat moc potřebnou k uskutečnění svého snu a zbavení tohoto světa válek. Takže si nedokázal představit cestu, v níž by se nestal ninjou.

„Fakt ne?“ Izumi smutně svésila hlavu. „Slyšela jsem, že ses připojil k Anbu.“

„Ano?“

„Všichni v osídlení to vědí.“

Anbu byla hluboce tajnostkářská organizace. Vesnice si rovněž přála, aby ninjové, kteří k ní příslušeli, pokud možno o sobě nedávali vědět. A přece se zpráva o Itachiho umístění do Anbu už stihla rozkřiknout po celém osídlení. Bylo by hezké věřit, že to ukazovalo sílu solidarity v rámci rodu, ale bylo opravdu v pořádku, aby uniklo tolik informací? Rod se nezdráhal začít mluvit o převratu – co by dělal, kdyby se o tom dozvěděli lidé ve vesnici?

„Hej, Itachi?“ Izumin hlas ho přitáhl zpátky do reality. „Bojím se.“

„Čeho?“

„Mám pocit, jako by ses mi vzdaloval.“

Ucítil, jak se něco náhle dotklo jeho hrudi. Izumi si na ni položila hlavu, těsně pod tu jeho. „I-Izumi...“

„P-promiň, Itachi. Ale nech mě prosím takhle zůstat ještě o chvíli déle.“

Aniž by mohl dělat něco jiného, Itachi prostě počkal, dokud se Izumi znovu neuklidní.

„Je nám teprve jedenáct. Ale, Itachi, ty už jsi... kam to kráčíš, Itachi?“

„Vždyť nikam nejdu.“

Nejsplíš... Poslední slovo polkl.

„Je to trochu zklamání, co?“ zeptal se muž v liščí masce, který stál vedle jednoduchých dveří, naproti Itachimu tak, aby měli dveře mezi sebou. Když Itachi mlčel, muž dodal. „No, jen proto, že je to Anbu, neznamena to, že děláme samé nebezpečné mise. Chránit Hokageho je taky platná mise.“

„To přece vím,“ stroze odvětil Itachi. Stejně jako ten muž měl tvář skrytou za liščí maskou. Oproti otvorům tvaru mandlí v mužově masce, byly ale otvory na místě Itachiho očí kulaté.

Muž s maskou s očima ve tvaru mandlí se jmenoval Hatake Kakashi. Byl velitelem Anbu Týmu Ro a Itachiho přímým nadřízeným. Ačkoliv byl stále mladý, bylo mu sotva dvacet, členem elitních Anbu vesnice byl již po osm let. Byl nadaný a Hokage mu bezvýhradně důvěřoval. Itachi už o něm nějakou dobu věděl.

Tehdy, když zemřel Tenma...

Právě tento Kakashi byl tím, kdo přišel Itachimu na pomoc. A kdyby se byl zjevil jen o trochu dříve, Tenma by nebyl musel zemřít.

Ninjové se soustředí pouze na realitu a výsledky. Skutečnost, že byl Tenma mrtvý, se nedala zvrátit. Itachi neměl v úmyslu takto pozdě přemýšlet o jakýchkoliv „co kdyby“ a zhoršovat tak své výčitky.

„Pamatuješ si základní taktiky Anbu?“ Kakashi nadhodil neškodnou otázku. Byl dobrým velitelem, pečlivě bral v úvahu pocity svého nového podřízeného.

Zabiják přítel.

Označení, ke kterému se uchýlovali lidé, kteří chtěli Kakashiho pomlouvat. Itachi to od chvíle, kdy se připojil k Anbu, slyšel už mnohokrát.

Nicméně to bylo pokaždé od osob starších, než byl Kakashi, které byly nespokojeny se svými podřízenými. Nebylo to ničím víc než urážkou pramenící ze zlosti nebo závisti.

„Kdyby to bylo pro splnění mise, velitel Kakashi by zabil i vlastního přítele.“ Tváře těch, kteří vyslovovali takové kruté urážky, byly vždy podlé a nepřející.

Ale z každodenního hlediska Itachi nikdy nezaslechl o Kakashim od svých druhů jediného křivého slůvka. Po pravdě bylo pozoruhodné, jak pečlivě se Kakashi snažil dbát o pouta, která s nimi sdílel. Právě v tu chvíli, věnoval Kakashi Itachimu, který se teprve připojil k Anbu, značnou pozornost. Odhodlaně hledal způsob, jak načít konverzaci.

„Základy mám v hlavě,“ podotkl Itachi, stál zpřímá a nedíval se na svého laskavého velitele.

„To mě nepřekvapuje.“

Pro Itachiho, který o taktikách malých týmů ninjů přečetl každý dokument, který dostal do ruky, byly konkrétní strategie Anbu nesmírně zajímavé. Čtyřčlenné týmy, tříčlenné týmy, dvoučlenné týmy. Dokonce jak jednat sám. Seznam praktických taktik – od soustavného útočného postavení, po zkoumání možností k dokončení mise – byl obsáhlý a zahrnoval každou situaci, se kterou se mohl ninja při misi setkat. Vše od klamných taktik a rušení až po obranné formace a spolupráci bylo zdokonaleno a specializováno k rozdrčení protivníka a splnění mise. Poháněn svou intelektuální zvědavostí, Itachi zhltal tlusté taktické knihy Anbu za jedinou noc.

„Zjevně je důvod, proč tě na akademii nazývali zázračným dítětem,“ řekl Kakashi.

„Nejsem si jistý, jestli tu může nejmladší absolvent všech dob vůbec něco říkat.“

„Když jsem absolvoval, bylo to uprostřed Velké války a byli zapotřebí ninjové. Situace je teď jiná.“

Teď když to Kakashi zmínil, současný systém na akademii se lišil od toho, jaký byl, když absolvoval Itachi. Důsledky Velké války ještě doznávaly, když absolvoval. Kvůli tomu mohl přeskočit ročníky, když byly rozpoznány jeho pravé dovednosti, což vedlo k jeho předčasné

absolvaci. Ale teď, když panoval mír, Hogake určil, že musí být ninjové pečlivě vzdělávání po řadu let a nebylo již možné odabsolvovat za krátkou dobu, jak tomu bylo v minulosti. Z tohoto důvodu se Sasuke, ať byl jakkoliv nadaný, nemohl stát ninjou, dokud mu nebude jedenáct.

„Mám to akorát v hlavě. Jakmile se pokusím opravdu pohybovat se zbytkem týmu, bude to, jako bych si nic nenastudoval.“

„Budeš v pořádku,“ řekl Kakashi, téměř jako by to čekal. Itachi v jeho hlase neslyšel žádné přehnané očekávání nebo nezodpovědnost plynoucí z nedbalosti nebo pýchy. Jeho hlas byl zcela ležerní. Což byl přesně důvod, proč byl tajemně přesvědčivý. „Doufám, že se pro tebe Anbu stane místem hrdosti.“

„Děkuji.“

Velitel, na kterého se můžu spolehnout... Na tomto muži, Kakashim, bylo něco, co v něm budilo takový dojem.

At' sem přijdu kolikrát chci, nemůžu si tu na to zvyknout...

Itachi se zhluboka nadechl nosem. Nacházel se v hlavní budově Svatyně zaplavené horkem. Prostor všude kolem něj zaplňovali jeho druhové z rodu.

Pravidelná schůze.

Teď, když byla Izumi geninem, byla tu také. Jelikož byla stejného věku jako on a protože byla ještě nováčkem, byl Itachi usazený ve stejné řadě jako ona, dělilo je od sebe jen pár lidí. Seděla nehnutě s tváří sklopenou, snad byla zmožena horkem. Chtěl na ni zavolat, ale vzhledem k horku a k tomu, jak v tu chvíli hlavní budova ztichla, na něj působil bezeslovný nátlak, který mu nedovoloval udělat něco tak neuváženého.

„Začneme tedy.“ Jeho otec se postavil ve svém místě v první řadě a obrátil se čelem ke všem shromážděným v síni. Všichni přítomní zadrželi dech a čekali, až Fugaku promluví. Scéna připomínala zakladatele nějaké náboženské sekty se svými věřícími.

Velitel, nesoucí na bedrech nenávisť rodu... Taková byla potměšilá tvář Itachiho otce, Fugaka.

„Bylo oficiálně rozhodnuto, že se můj syn Itachi připojuje k Anbu. Již začal provádět mise, jakožto jejich člen.“

Svatyní se ozvalo tiché zajásání.

„Nyní máme spojení rodu se středem vesnice. Už nebudeme pouze přijímat informace od vesnice, budeme také vyšetřovat sami za sebe.“

Nebude to ale jeho otec, kdo to bude muset dělat.

„Itachi,“ Fugaku vyvolal synovo jméno.

Itachi se beze zvuku postavil na nohy a čekal, až jeho otec znovu promluví.

„Připojil ses k Anbu. Všimnul sis něčeho?“

Ta otázka byla příliš obecná a Itachiho zmátla. Vesničané byli zaujatí vůči rodu a nesmýšleli o něm dobře. Takovou odpověď nejspíš otec čekal. A je pravda, že ho jeho druhové v Anbu nepřivítali zrovna s otevřenou náručí. Někteří dali svůj nesouhlas dokonce jasně najevo. Ale nemohl bezvýhradně tvrdit, že to bylo jednoduše proto, že byl členem rodu Uchihů. Při svých jedenácti letech byl Itachiho věk pro lidi dalším zdrojem frustrace.

„Je pravda, že jsou lidé ve vesnici vůči rodu Uchihů obezřetní a nesmýšlí o nás v dobrém,“ začal Itachi.

„Je to tak!“ zvolal soucitný hlas z posluchačstva, jakmile Itachi podal odpověď, kterou jeho otec čekal.

„Ale,“ pokračoval Itachi a dodal svému hlasu váhu, jako by chtěl odstrčit unáhlené houkání, „s tím na mysli, necítím od nich žádnou aktivní nenávisť, nebo persekuci vůči rodu. Přinejmenším se domnívám, že jsou jejich pocity starosti a závidění toho druhu, které má každý.“

Otec, který ho poslouchal s překříženými pažemi, pouze nadzdvihl pravé obočí. „Tyto starosti a závidění, které zmiňuješ, se mohou sloučit a zkroutit v silnější emoci.“

Jakoby v souhlasu s jeho otcem, začali se jejich druhové dohadovat a povykovat.

Aby pronikl hlasy davu, soustředil Itachi svou sílu na dno břicha a vyprskl, „Když budete vyvozovat nepodložené domněnky, můžete udělat hrozbu z čehokoliv!“

Otec na něho jen beze slov zíral. V tu chvíli se jeden muž postavil. Otcův věrný pomocník, Yashiro.

„Hej, Itachi!“ zvolal, úzké oči se mu vražedně blyštěly. Itachi se mlčky otočil k otcovu důvěrníkovi. „Ty se tu vážně stavíš na stranu vesnice, není to tak? Na čí straně vlastně stojíš? Vesnice nebo rodu? Možná se tvůj úsudek po připojení k Anbu trochu otupil – nezačínáš si o sobě nějak moc myslet?“

„Je lepší neomezovat věci rámcem slov,“ zamumlal Itachi.

„Cože?“ vykřikl na něj Yashiro.

„Nepřítel. Spojenec.“ Itachimův karmínově zazařily oči. „Když budeš rozlišovat mezi věcmi užíváním slov, ztratíš z očí skutečnou situaci. Nutíš se vkročit tam, kam bys neměl.“

„Nemám čas na tohle nesrozumitelné slovíčkaření. Na čí straně jsi, Uchiho Itachi?!“ Yashirovův zuřivý řev se rozléhal tichem hlavní svatyně.

„To je zjevné, není to tak?“ Itachi nepřátelsky pohlédl na otcova pomocníka. „Jsem členem rodu Uchihů.“

„Máš chvíli?“ zavolal na něho Shisui.

Schůze už skončila a Itachi se táhl domů v odstupě za svým otcem. Fugaku se ohlédl zpátky, jelikož byl zvědavý, proč se Itachi náhle zastavil, a spatřil tam synova dobrého kamaráda. „Co se děje, Shisui?“

„Rád bych si promluvil s vaším synem.“

Fugaku se střídavě díval na Shisuiho a Itachi, než jednoduše odpověděl, „Nezpozdí se,“ a sám se vydal do noci.

„Shisui.“ Itachi vyslovil přítelovo jméno, jakmile byli sami.

„Rozumím, jak se cítíš, tak moc, až to bolí.“ Přítelovo obočí se nakrčilo, zdálo se být z hloubi srdce frustrovaný. „Yashiro stojí v čele těch, kteří prosazují převrat. Pro toho muže je každý ve vesnici nepřítel.“

Itachimův se v uších stále ozývaly urážky, kterými byl před chvílí zasypán. Sklonil tvář, jako by chtěl odvrátit pohled o Yashirovy tváře, která mu vyvstala v mysli.

„Jelikož to vypadalo, že se přidáš k Anbu, pokusil jsem se sám taky něco zařídit.“

„Jak to myslíš?“

„Promluvil jsem si přímo s Hokagem a obdržel jsem svolení samostatně vyšetřit pravý stav věcí v rodu.“

Co znamenalo vyšetřit pravý stav věcí? Itachi byl zmatený a neporozuměl okamžitě tomu, co jeho přítel říká. Shisui opět otevřel ústa, jako by to pochopil.

„Byl jsem zbaven svých běžných povinností, abych rod zbytečně nedráždil. Jejich nespokojenost brzy přeteče. Hokage přislíbil, že mohu dle vlastního uvážení jednat, abych tomu zabránil, a dal mi postavení v Anbu. Ale je to jen na papíře. Ve skutečnosti podávám hlášení přímo Hokagemu, takže tvůj táta ani nikdo jiný neví o tom, že jsem se připojil k Anbu. I uvnitř o tom ví jen několik málo lidí.“

„Tys fakt šel za Hokagem?“

„Klid. O převratu jsem mu nic neřekl.“

Pokud by se vesnice dozvěděla o intrikách rodu, Itachi se obával, že by už nebylo možné pokračovat tak jako doposud, kdy se obě strany navzájem držely v šachu.

„Itachi, budeme dál bojovat, abychom rodu zabránili v sebezničení. Ty zevnitř Anbu a já jako ninja, který se hlásí přímo Hokagemu.“

„Ať se stane cokoliv, nikdy nezapomenu na náš slib.“

Shisui napřáhl pěst. Itachi se ji dotkl svou vlastní. „Především musíme alespoň zarazit ten převrat,“ rozhodně prohlásil Shisui.

Itachi souhlasně přikývl.

5

Itachimu se nechtělo věřit vlastním očím.

V místnosti bez oken nacházející se ve sklepě budovy patřící Anbu, se tísnily monitory, na jejichž obrazovkách byly výjevy, které byly Itachimu až příliš dobře známé.

„Ta událost s Devíticásým. Představitelé vesnice měli podezření, že s tím měli Uchihové něco společného,“ poznamenal Kakashi, který stál vedle něho.

Itachi poslouchal a strnule zíral na obrazovky.

„Nestačilo jim izolovat osídlení rodu na okraji vesnice, začali také monitorovat vše v osídlení, dvacet čtyři hodin denně.“

„A k tomu je tato místnost?“

„Přesně tak.“

Jeho druhové z Anbu procházeli výjevy pomocí nesčetných tlačítek a páček před obrazovkami. Neviděl výrazy na jejich tvářích, kvůli maskám, které nosili, navzdory tomu měl ale pocit, že jsou v celku klidní. Do takové míry polevili jeho druhové na ostražitosti. A nebylo divu. Pro ně to byla jen monotónní práce, zkrátka tupě zírat do monitorů. Nedoceňovali, jak ohromné je tohle pro rod Uchihů.

„Takže odsud vidíme všechno?“

„Nemusíme kontrolovat každou maličkost, ale v podstatě ano.“

„Rozumím. Za žádných okolností o tom rodu neřeknu.“

Ani nebylo, jak by jim to mohl říct. Kdyby zjistili, že je každý koutek osídlení nepřetržitě pod dozorem, umocnilo by to hněv jeho otce a ostatních. Jednoduše by to přililo olej do ohně těm, kteří volali po převratu.

Itachi byl k Anbu vyslán svým otcem jakožto špeh, aby prošetřil skutečný stav věcí ve vesnici. Kdyby měl svou roli věrně splnit, musel by tuto skutečnost okamžitě nahlásit rodu. Ve chvíli, kdy odmítl představu, že by jim o tom řekl, odmítl zároveň představu, že by byl špiónem pro rod.

„Od teď tu budeš každý den monitorovat.“

„Nařizujete mi sledovat členy vlastního rodu?“

Muž v opičí masce, který tiše seděl před monitory a naslouchal rozmluvě mezi Kakashim a Itachim, se postavil. „Ať už jsou to členové tvého rodu, nebo ne, mise je mise. Tvůj rod přitáhl Devíticásého. Takže bude pod dozorem. Smiř se s realitou, zelenáči.“

„Kou.“ Kakashi káravě vyslovil jméno muže v masce.

Kolega vedle Koua se otočil na své židli a obrátil svou masku ke Kakashimu. Byla to zakulacená tvář kočky. „Devítiocasý mu zabil sestřičku. Takže nemá o rodu Uchihů zrovna nejlepší mínění.“

„Netahejte na misi své osobní pocity,“ řekl jim Kakashi.

„Rozumím. Omlouvám se.“ Kou přistoupil se svěšenou hlavou. Úhledně se uklonil a prošel kolem Kakashiho. „Tak jo, seš na řadě, zelenáči,“ řekl bez radosti.

Kulatá kočičí tvář se táhla za ním.

„To je dobře, už jsi tady,“ řekl Kakashi a pohlédl ke dveřím, jimiž předtím zmizeli oba muži.

Před nimi stál ninja, který byl předtím s Danzem, Sugaru.

Byly to už více než čtyři hodiny, co Kakashi odešel. Itachi stejně nikdy nebyl příliš dobrý ve společenské konverzaci, takže ho ticho nijak netrápilo. Čas prostě ubíhal a oba jen upřeně sledovali obrazovky.

Že si toho všiml bylo dílem čiré náhody.

Ačkoliv to byla jeho mise, Itachi nebyl dost chladnokrevný, aby mohl v klidu pozorovat životy svých druhů. Často měnil obraz na monitoru, který měl zrovna před očima, snažil se pokud možno nezůstávat na jednom místě. Tím, že se takto díval na řadu výjevů, nějak zvládl udržet pozornost. Byl vycvičený k tomu dokázal si výjev zapamatovat jediným pohledem, takže si byl Itachi jistý, že své povinnosti provádí víc než dostatečně.

U jednoho z těchto chvilkových výjevů nabyl nejasného dojmu, že je něco špatně, a pozastavil svou paži.

Obraz, který dobře znal, z před Svatyní Nakano. K hlavní budově Svatyně se od kamenné brány táhla kamenná cestička. Ale prostor přímo uprostřed, mezi bránou a hlavní budovou, se Itachimu zdál být lehce pokřivený. Jen na zlomek vteřiny.

Výjev na monitoru se opět ustálil. Bylo to jen chvilkové narušení, které Sugaru nejspíš nemohl zaznamenat. Pokud by si toho někdo všiml, pravděpodobně by to považoval jen za vítr otřásající kamerou.

Ale Itachi už tohle narušení kdysi viděl. Výjev uprostřed kamenné cestičky byl narušený vírem zaměřeným do jednoho bodu. Téměř, jako by byl okolního prostor do onoho bodu vcucnut.

Ten maskovaný muž...

Fenomén, který se zjevil na obrazovce, byl tentýž, jako jutsu, které maskovaný muž použil k útěku, když napadl Itachiho a jeho tým během mise na ochranu feudálního pána Země ohně.

„Proč by ten muž...“ Itachi nedbale zamumlal, než si uvědomil přítomnost Sugara a zalitoval toho. Ale Sugaru svou pozornost soustředil na monitor před sebou.

Nazlobený na svůj nedostatek zkušeností, Itachi se opět ponořil do svých myšlenek.

Když Tenma zemřel, Itachi jasně spatřil mužovo pravé oko, blyštící se za maskou. Černá tečka plovoucí v karmínovém oku, tři čárkovité cípky v soustředných kruzích. Byl si jistý, že v mužovu pravém oku byl sharingan. Což znamenalo, že to byl člen rodu Uchihů.

Od té události už uběhly více než tři roky. Čas od času mu výjev kamarádovy smrti znovu vyvstával v mysli. Tenma přišel o život, s výrazem nevýslovné hrůzy vryté ve tváři, působil, jako by vůbec netušil, co se to děje. Itachi byl ohromen nesrovnatelným rozdílem v síle své a maskovaného muže. Zoufal si nad vlastní bezmocí, a nakonec probudil svůj vlastní sharingan. To vše znamenalo, že maskovaný muž byl člověkem, který probudil Itachiho jakožto skutečného ninju Uchihů.

Vrah jeho kamaráda a přece osoba, které byl zavázán. Pocítil s maskovaným mužem podivné spříznění.

Po poslední tři roky Itachi nesčetněkrát přemýšlel o mužově pravé totožnosti. Z toho, co věděl, už předtím usuzoval, že by muž mohl být členem rodu Uchihů, to se teď ale změnilo v jistotu.

Šmouha na obrazovce byla způsobena maskovaným mužem. Ten muž se objevil ve Svatyni Nakano. V den Tenmovy smrti za útočnickovou maskou zazářil sharingan. To vše jasně nasvědčovalo tomu, že šlo o člena rodu Uchihů. Pak tedy, kým přesně v rodu byl?

V uplynulých třech letech se Itachi poznal se všemi muži rodu žijícími ve vesnici. Nebyl mezi nimi nikdo s ninjutsu, kterým by mohl ovládat prostor tak, jako ten muž. Ani mezi nimi nebyl nikdo s podobným hlasem a aurou. A především měl Itachi tušení, že muž nebude nikým z vesnice.

Kým tedy?

Rod Uchihů žil ve Skryté listové vesnici už od jejího založení. A neslyšel o tom, že by měl někdo mimo rod Uchihů sharingan. Ačkoliv tu byly výjimky jako byl Hatake Kakashi, stále patřili k Listové. Pokud by cenný kekkei genkai jako byl sharingan nebo byakugan, unikl z vesnice, byla by to vážná situace pro celý národ. Nebylo možné, aby to záznamy ve vesnici nezmiňovaly. Do toho dne nebyla zmínka o tom, že by se sharingan dostal do jiné vesnice.

Když tak o tom přemýšlel, možnosti se podstatně zúžily. První bylo, že šlo o člena rodu Uchihů, o kterém se předpokládalo, že ve Velké válce zemřel, ale přežil a stal se mužem v masce. Bylo obecným pravidlem, že pokud člen rodu Uchihů zemřel v boji, byl jeho sharingan donesen domů jiným ninjou. Takže ho muž nemohl ukrást z mrtvol. V takovém případě dávalo smysl usuzovat, že někdo, kdo byl údajně mrtvý, přežil a přišel do osídlení se svým sharinganem stále v držení.

Druhá možnost byla, že byl muž v masce někým, kdo se od rodu Uchihů odtrhl. To bylo méně pravděpodobné nežli první možnost. Jelikož se od založení Listové od rodu odtrhla pouze jedna osoba a opustila vesnici.

Uchiha Madara...

Muž, který spolu s Hashiramou z rodu Senju založil Skrytou listovou vesnici. Opustil vesnici a údajně padl v souboji proti Hashiramovi na místě zvaném Údolí konce.

Nebylo možné, aby byl někdo, kdo zemřel, naživu. V tuhle chvíli měl Itachi druhou možnost zavrhnout. Ale z nějakého důvodu ji nemohl zcela odvrhnout stranou. Pocítil mužovu působivou čakru, jeho mocnou přítomnost na vlastní kůži a byla silnější než kteréhokoliv ninji, kterého Itachi doposud potkal.

Pokud by takový ninja padl v bitvě, pak by to vešlo do dějin. Nicméně se v záznamech o velkých bitvách minulých o smrti žádného takto schopného Uchihy nepsalo.

V tom případě...

Itachi mohl připustit myšlenku, že Madara žije.

„...tachi.“ Zaslechl z dále hlas.

„Itachi!“ Sugaru přitáhl Itachiho zpátky do reality. „Končí nám směna.“

„Mm,“ Itachi neurčitě odpověděl. I když byl ponořen do svých myšlenek, špičkou prstu dále stiskával klávesu. Ačkoliv mu vůbec nevěnoval pozornost, na monitoru, který měl před očima, se scéna v rychlém sledu měnila z jedné v druhou.

„Jste v pořádku?“

„Jak to myslíš?“ zeptal se v odpověď.

„Ne... nic to není.“ Sugaru nic dalšího neřekl.

Od chvíle, kdy se Itachi připojil k Anbu, již uplynuly zhruba dva měsíce, ale monotónnost jeho dnů zůstala nezměněná. Jeho hlavními povinnostmi bylo střežit Hokageho kancelář a cvičit se svými druhy. Stále mu nebyly svěřeny žádné mise, které by jeho život vystavily nebezpečí.

„Nedalo by se zrovna tvrdit, že je ve vesnici mír, kdybys byl v jednom kuse na asasinačních a jiných nebezpečných misích. To, že nemáme nic na práci, je dokladem míru,“ řekl Kakashi a bezstarostně se zasmál.

Ve vesnici je mír...

A přece, Itachi uvažoval. Pokud měla být vesnice v míru, proč pak bylo jeho srdce v takovém neklidu? Proč takový pocit naléhavosti?

Kvůli svému rodu. Ve stínu průzračnosti vesnice, se Uchihové chystali rozdmýchat chaos. To byla hlavní příčina nepokoje v Itachiho srdci.

Ať se stane cokoli, musel přinejmenším zabránit převratu. Ale nedokázal si na to sestavit konkrétní plán. Řekl, že půjde spolu se Shisuim, ale mohli oba stát bok po boku s rozprostřenými pažemi, a přece by nedokázali zcela zadržet touhu svého rodu po ničení. Skutečnost, že nedokázal najít způsob, jak se z tohoto mrtvého bodu dostat, budila v Itachim paniku.

„Wah, ha, ha, ha!“

Uši rvoucí hlasitý hlas pronikl jeho ušima po cestě domů z práce. Nevědomky zastavil a všimnul si parčíku před sebou. Byla už pokročilá část dne, k večeru. Slunce už dávno odplulo na západ a oblast se šerila.

Chlapec, pravděpodobně ten, kdo se předtím zasmál, stál na houpačce a zíral na tři prchající stíny lidí. Nejspíš jeho kamarádi.

„Říkám vám, vy lidi tu nemáte šanci proti velkému Uzumakimu Narutovi!“ zakřičel chlapec na houpačce.

Stíny se neobrátily zpátky k němu, ale opustily oblast a o něčem si mezi sebou povídaly, zřejmě byly mezi sebou kamarády. Chlapec, který se prohlásil za Naruta, ty tři smutně pozoroval a posadil se na houpačku. Jeho dřívější slova byla projevem odvahy. Itachi to pochopil, jakmile chlapec uvedl své jméno.

Ve vesnici nebyl nikdo, kdy by neslyšel o Uzumakim Narutovi.

Chlapec před ním souvisel s událostí s Devítiočasým, která děsila lidi ve vesnici. Dítě s Devítiočasým uvnitř sebe. Když procházel po cestě, všichni umlkali. Byla jen jediná osoba, která nevěděla, že v něm žije Devítiocasý.

A tou byl sám Naruto.

Nebyl si vědom katastrofy ve vesnici. Démon byl zapečetěný v jeho těle a Naruto musel žít s tím, že se ho lidé bojí. Naruto nerozuměl, proč se ho lidé straní. A oba jeho rodiče již opustili tento svět. Neměl nikoho, kdo by mu věnoval bezvýhradnou lásku.

Itachi stočil svou chůzi k parčíku. Tiše se vydal k houpačce s chlapcem, který se slabě pohupoval dopředu a dozadu. Posadil se vedle Naruta, který měl pohled upřený k zemi.

„No teda!“ Když si Naruto všiml Itachiho náhlého zjevení, málem spadl překvapením z houpačky. Zamával rukama a nohama víc, než bylo nutné, a podařilo se mu houpačku zastavit, než na Itachiho upřel podezřívavý pohled. „Neděs mě takhle!“

„Promiň.“

„Takže, kdo jako seš?“ Naruto ho pozoroval rozšířenýma očima.

Itachi se zhoupł na houpačce a obrátil pohled před sebe. „Na tom, kdo jsem, nezáleží, ne snad?“

„Mamka říká, že nemám mluvit s cizími lidmi.“

„Ta je ale pryč, ne?“ řekl Itachi.

Narutovou tváří se roztáhl stydlivý úsměv, když zvedl pravou ruku za hlavu. „Takže to víš?“

„Uzumaki Naruto je známý vtipálek.“

„To jsem tak slavný?“

„Svým způsobem.“

„He, he, he!“ Naruto se šťastně zasmál, nedokázal rozeznat Itachiho sarkasmus.

„Tví přátelé odběhli.“

„Když nechápou moje vtipky, nejsou to mí kámoši.“ Narutův hlas byl přehnaně veselý, jako by se snažil zoufale chovat radostně, aby zakryl svou samotu.

Všichni znali Narutovo pravé já.

Událost s Devítiočasým zanechala na vesnici hlubší jizvu než jakákoliv předtím. Kvůli podezření, že ovládal Devítiočasého, byl i rod Uchihů uvězněn pod tímtéž mračnem. Sám Itachi byl už kvůli tomu pomlouván vícekrát, než si pamatoval. Ve vesnici nejspíš nebyla jediná osoba, která by chtěla mít co do činění s chlapcem, který ve svém těle hostil zdroj tohoto traumatu.

Jinými slovy, to Naruto byl největší obětí události s Devítiočasým.

Itachi netušil, jak došlo k tomu, aby byl Devítiocasý zapečetěn do chlapcova těla. Ale byl toho názoru, že kdokoliv byl schopný zapečetit ztělesnění destrukce do miminka, nemohl být zcela při smyslech. Snad neuvážil, jak bude dítě utiskováno.

Podrobnosti události s Devítiocasým byly přísně střeženým tajemstvím vesnice. Pravda byla skryta v temnotě a jediný Naruto zbyl. Naruto byl součástí temnoty vesnice. Vesnice stála na obětovávání takových, jako byl Naruto. Představitelé vesnice zapečetili katastrofu do Naruta a nasměrovali tak nespokojenost lidí někam jinam, pomocí utiskování rodu Uchihů, aby umně udrželi vesnici v chodu.

Záměrně vytvářet temnotu, aby zakryli svou vlastní...

A teď byl i Itachi součástí temnoty vesnice. Protože samotné Anbu bylo pravou temnotou vesnice.

„Kámo!“

„Hm?“

Naruto vedle něho rozšířil oči. „Najednou jsi fakt ztichl. Seš v pohodě?“

„Jsem v pořádku.“

„Tak jo, dobře.“ Naruto se na něj podíval se starostí v očích.

„Nejspíš bys už měl jít domů.“

„Můžu domů, ale stejně tam nikdo nebude.“ Narutovi se koutky úst svěsily dolů, snažil se ale tvářit drsně.

„Pak půjdu domů já.“

„Co?!“ Naruto zvolal s přehnaným údivem, když se Itachi postavil.

„Nepřestávej bojovat,“ řekl Itachi, slova, která, jak se domníval, neposkytovala pražádnou útěchu.

Ale Naruto se zdál mít radost, zachechtal se pro sebe, když se poškrábal prstem na nose. Pak seskočil z houpačky, vzpřímeně se postavil a ukázal na Itachiho prstem. „Jmenuju se Uzumaki Naruto! A jednou ze mě bude Hokage!“

„Z tebe? Hokage, jo?“ Itachimu se v srdci rozhořel oheň. I když nesl tíhu temnoty vesnice, tento chlapec se nevzdával tváří v tvář vlastnímu osudu. Nezavrhoval vesnici, necítil nenávist k jejím obyvatelům, ale věřil ve svůj vlastní sen. Upřímně a z celého srdce. „Doufám, že se jím staneš.“

„Na tuty budu Hokagem. Do té doby si mě pamatuj, kámo.“

Itachi se v odpověď usmál, otočil se k Narutovi zády a vykročil vpřed.

Na nebi nad ním se blyštěly hvězdy.

Danzo na něj zavolal. Seděl ve svém křesle s nakyslým výrazem ve tváři. Vedle velitele Kořene byl Sugaru, údajný člen Týmu Ro. „Jaké je to v Anbu?“

„Ještě nevím.“

„Upřímná odpověď. Bezpochyby ještě získáš řadu zkušeností, které můžeš získat jedine v Anbu. Do té doby piluj své dovednosti,“ řekl Danzo, téměř, jako by byl Itachiho velitelem.

Ale Itachi byl v Anbu, které bylo pod přímou kontrolou Hogakeho, bez jakýchkoliv vazeb na Kořen. Čistě pracovní spolu Itachi a Danzo v podstatě neměli co do činění.

„Předvolal jsem si tě dnes z jistého důvodu.“

Itachi tiše přikývl.

„Zaslechl jsem, že se v poslední době osídlení Uchihů chová k cizincům obzvlášť příkře.“

Byla pravda, že v posledních několika měsících získalo osídlení atmosféru exkluzivity. Zdálo se, že tím, že otec zformuloval slovo „převrat“ dal osídlení vlastní vůli.

„Účastníš se také jejich pravidelných setkání?“ bez okolků se zeptal Danzo.

Rod Uchihů byl pod nepřetržitým dozorem Anbu. Bylo jen přirozené, že si bude Danzo setkání vědom.

„Ano,“ po pravdě odpověděl Itachi a připravoval se na nejhorší, byl si vědom, že nemá smysl cokoli skrývat.

Danzo hluboce pokývnul hlavou, zdánlivě spokojený. „Budu mluvit otevřeně. Chci, abys mi hlásil podrobnosti těchto schůzí.“ Jeho hlas do Itachiho udeřil, nesl v sobě nepopsatelný tlak. „Pokud se bude vše vyvíjet tak jako doposud, rod Uchihů padne. K tomu, abychom tomu zabránili, je zapotřebí tvá moc.“

„Říkáš mi, abych zradil svůj rod?“

„Nezraňuješ je. Zachraňuješ je.“ Danzo opřel lokty o stůl a položil si bradu na propletené prsty rukou. Dutina jeho levého oka, hluboká temná jeskyně, hleděla na Itachiho. „Zrada je čin, který zrazeného znevýhodňuje. Čin nahlašování mi podrobností schůze zabráni sebezničení tvého rodu a nepřináší mu tedy žádné znevýhodnění. Nelze ho tedy považovat za zradu.“

Úhledné slovíčkaření.

Danzo mu chtěl nejspíš zamotat myšlenky a oslepit ho, Itachiho ale neošálil. Ať bude pro jeho rod výsledek jakýkoliv, sdělovat Danzovi, co se dělo na schůzích, nebylo ničím jiným než zradou.

Danzo si jeho váhání špatně vyložil. Itachimu nevadilo slovo „zrada.“

„Rozumím.“

„Vzhledem k tomu, že nesnášíš boje víc než kdo jiný, myslel jsem si, že to řekneš,“ řekl velitel Kořene tónem, který nedával tušit jeho emoce.

Itachiho to štvalo, ale bylo to, jak Danzo řekl. Pořád ještě nebyl schopný přijít s konkrétním plánem, jak převrat zastavit. Danzova žádost v takovou chvíli neodolatelně vábila.

Díky Shisuimu dokázali získat spolupráci třetího Hokageho. A Itachiho rozhodnutí zde se mohlo stát příležitostí využít Danzovu moc. Zabránil by sebezničení svého rodu tím, že by ho propojil se středem vesnice.

„Nemám tě v úmyslu připravovat o tvou důstojnost. Ponechávám na tobě, které informace mi budeš považovat za vhodné přinést.“

„Děkuji.“

„Spoléhám na tebe, Itachi. Osud tvého rodu spočívá na tvých rozhodnutích.“ Danzův hlas na Itachiho těžce doléhal.

Ale Itachiho odhodlání nebylo tak slabé, aby neuneslo tuto váhu. Zhluboka se nadechl, hluboko do břicha, jako by si uvědomoval tíživou zodpovědnost, která na něj byla uložena.

Z nějakého důvodu je to cítit krví...

5 Zasažená vrána, konfrontovaná se smrtí přítele, činí rozhodnutí

1

„Takže to bude takhle, co?“ zamumlal Kakashi.

Itachi vedle něho zadržel dech. V tu chvíli už byl velitel jeho týmu, s dolní polovinou obličeje skrytou za černou maskou, pryč. Itachi seskočil z útesu za ním.

Mrtvoly jejich druhů ležely v údolí před nimi. Zabili je ninjové ze Země ledu.

Obě země byly na pomezí toho utvořit alianci, když se to stalo. Aliance měla být stvrzena o deset dní později a byli uprostřed mise, kdy si měli vyměnit dopisy obsahující závěrečné podmínky, když ninjové ze Země ledu náhle vycenili tesáky.

Nepřátelé už od začátku neměli žádný zájem o to utvořit alianci.

Čtyři ninjové Listové proti deseti ze Země ledu. Byli přečíslení. Ninjové z Listové, kteří měli za úkol přijmout dopis, byli v mrknutí oka zabiti.

Pokud by se stali svědky selhání vyjednávání, měli nepřítel zlikvidovat: taková byla mise, která byla přiřazena Itachimu a jeho týmu. Jinými slovy se neměli hnout, dokud nebyla situace zřejmá. Tudiž byla jejich reakce opožděná, což vedlo k úmrtí jejich spojenců.

V okamžik, kdy se zjevili ninjové ze země Ledu v podezřele velké sestavě, to už začínalo působit jako možné selhání. Kdyby v tu chvíli Anbu vyskočili ven, jejich druhové možná nemuseli zemřít. Nicméně, i kdyby to byl Itachi, kdo by tým vedl, nedokázal by začít jednat, než by byli všichni čtyři vybití.

Před ním Kakashi dopadl doprostřed nepřátel, pravou rukou prorazil jednoho z ninjů. Ruku mu obalil proud modrých blesků.

Chidori... Kakashiho nejlepší technika.

Ve chvíli, kdy velitel jeho týmu vytahoval svou paži zpátky, i Itachi dopadl doprostřed nepřátel.

Byli s nimi dva další Anbu. Jedním byl Sugaru, druhým ninja zvaný Tenzo. Byl trochu mladší než Kakashi, ale v Anbu již pracoval poměrně dlouho.

„Anbu z Listové!“ vykřikl nepřátelský ninja.

V dalším okamžiku se kolem mužova hrdla jako had ovinula tlustá větev a stáhla se. Muž nedokázal vzdorovat její ohromné síle a vydechl naposled, dlouhý jazyk mu zůstal viset z úst.

Bylo to Tenzovo jutsu. Dovedl používat živel dřeva, ninjutsu, které dovedl používal pouze první Hokage, Hashirama.

„Listová s námi nikdy neměla v úmyslu uzavřít alianci, co?“ řekl další nepřítel Kakashimu.

„Vy jste po nás šli první.“ Kakashi nečekal, až se druhý muž bude hádat. Zabořil chidori mužovi do žaludku.

Itachi za sebou zaslechl výkřik. Ohlédl se přes rameno a spatřil nepřítel, jak se na něj žene s mečem pozdvíženým vysoko nad hlavou.

Itachi se otočil. Meč se mu přiblížil k hlavě. Rychle pozvedl paži a popadl muže za zápěstí ruky svírající jilec.

„Ngh!“

„Vzdej se,“ doporučil mu Itachi, stále svíral mužovo zápěstí.

Neschopen snést svůj meč na Itachiho, nepřítel na něj jen nepřátelsky civěl, na čele mu vytanul studený pot.

Sharingan.

Nepřítel sebou prudce škulbl a pak se uvolnil. Jako loutka, které přestříhli nitě, muž začal klesat, až dopadl na zem, kde se mu přímo Itachimu před očima odkutálela hlava od těla.

Za nepřítelem se zablyštělo ostří meče. Sugaru.

„Misí od Hokageho je likvidace nepřátel,“ Sugaru zamumlal hlasem tak tichým, aby ho slyšel jedině Itachi. Prohlédl Itachiho tajný úmysl muže zachytit sharinganem do genjutsu a nechat ho ztratit vědomí.

Nebylo potřeba nepřítele zlikvidovat. Ať už by se jejich vyslanci vrátili nebo ne, Země ledu se o této příhodě záhy dozví. Bylo dostatečnou pomstou vyřídit ty, kteří zavraždili čtyři ninji z Listové. Nechat ostatní naživu, aby doma vyprávěli o pravé síle Listové, by bylo efektivnějším opatřením proti Zemi ledu.

„Já vím,“ řekl k Sugarovým žádům, jelikož už se muž obracel k dalšímu nepříteli. Tehdy se Itachi zaměřil na další cíl.

Zbývali čtyři ninjové. Již ztratili vůli bojovat.

Sugarova čepel se rozletěla směrem ke krku jednoho, který na kolenou žebrol o svůj život. Za ním Tenzo svým dřevním jutsu vytvořil ostré větve, které probodly záda ženy ninji, která se snažila uprchnout.

„Po tomto budou Země ledu a Listová nepřáteli!“

„Vaše životy tomu zabrání,“ jemně řekl Kakashi, když jeho paže prorazila tělo dalšího muže.

„Itachi!“ Tenzo.

Itachi zahlédl nepřítele, který po něm šel s pochmurným výrazem, připraven na smrt. Oběma rukama svíral kunai a zatínal zuby, jak se hnál po Itachim. Tomu chlapci nebylo ani deset let.

Země ledu byla malá. Ačkoliv již nebyly větší bitvy, v zemi, která měla jen málo ninjů a nevyzrálé vládní zřízení, v sobě mělo i takovéto dítě spoustu bojového potenciálu.

„Gáá!“ Jeho bojový pokřik vyzněl jako vzlyk.

Itachi se s chlapcem střetl přímo. Žaludkem mu projela ostrá bolest. Chlapec ho bodl kunaiem. Jeho štíhlá ramena se zuřivě otřásala, jak se dotkla Itachiho břicha. Chlapcova hrůza dosáhla svých mezí a oči se mu naplnily slzami.

„Itachi!“ zvolal Kakashi.

„Jsem v pořádku,“ klidně odpověděl a Kakashi a ostatní ho sledovali, obklopili ho v menším odstupu.

Chlapec se třásl jako list. Pomalu nadzvedl svou tvář. Z očí se mu vylily slzy, když tak hleděl vzhůru na Itachiho. „Áá. Aaaaun.“ Jeho strach se stal zvukem a vyklouzl mu.

„Jsi teď pravý ninja. Buď silný,“ Itachi laskavě řekl svému nepříteli.

Ve svém zmatku a hrůze chlapec netušil, co se to děje. Zatřásl hlavou ze strany na stranu a zoufale se snažil odvrátit zrak od reality.

„Neutekl jsi. Šel jsi rovnou po mně. Takže se k tobě chci zachovat se ctí, kterou si plnohodnotný ninja zaslouží.“ Itachi zezadu popadl svůj kunai, tak, aby ho chlapec neviděl. Zarazil svou čepel zespodu do útlého zátylku krku svého plačícího nepřítele. Něžně vytáhl kunai z vlastního břicha a ustoupil dozadu.

Chlapcovi z krku vytryskla sprška krve. Žádná Itachiho nepotřísnila. I toto bylo pro ninju slušností. Mladé tělo dopadlo na hromadu mrtvol, ani nepřátel, ani spojenců.

„I toto je bitevní pole,“ zašeptal Itachi, tak tiše, aby to nikdo jiný nezaslechl.

Opravdu se přibližuju svému snu? Zeptal se Itachi v duchu sám sebe. Měl pocit, jeho by se jeho tělo stávalo postupně těžším, zahrabané v nezastavitelném toku času. Dny jeho dětství, kdy se z celého srdce modlil, aby se stal nejsilnějším ninjou vůbec, již byly dávno v nedohlednu a pouta ovíjející se kolem celého jeho těla hrozila, že Itachiho uvězní do rámce toho být „prostě ninja.“

Pokud je to takto, chci prostě odejít od vesnice, od rodu, od Anbu a být volný...

Věděl, že mu to nikdy nebude umožněno.

Chlapcovy vyhaslé oči nepřestávaly ztrápeného Itachiho sledovat.

„Sepište očekávané účastníky akce, trasy invaze, a cíle útoku a zabití. Rád bych o dni činu rozhodl na další schůzi. Do té doby si srovnajte své názory. Pokud máte nějaké nápady, můžete s nimi kdykoliv vystoupit. Jen si dávejte pozor na ostražitě pohledy lidí z vesnice.“

Když Fugaku domluvil, účastníci schůze se na chvíli uvolnili. Uvolňovali se při pomýšlení, že je schůze u konce. Ale tento klid byl roztržěn Yashirovým napjatým hlasem.

„Je tu Itachi?“

Itachi pocítil nechuť k hlasu, který zvolal jeho jméno.

Když neodpověděl, hlas znovu podrážděně vyvolal jeho jméno. „Itachi!“

„Jsem tady.“ Itachi nadzdvihl ztěžklou ruku.

Spíše než aby Itachiho pokáral za jeho přístup, Yashiro na něj jen upřeně zíral svýma mrazivýma očima. „Byl jsi u toho, když selhalo vyjednávání se Zemí ledu, je to tak?“

Itachi neodpověděl.

„Odpověz mi.“

„Mise Anbu nemají být sdělovány cizincům.“

„Tohle mi fakt říkáš?“ Mezi Yashirovým obočím se vytvořila hluboká rýha.

Itachi mu bez odpovědi hleděl do zúžených očí.

„Za jakým účelem ses připojil k Anbu?“

Itachi opět mlčel.

„Abys získal informace z místa blízkého středu vesnice a nahlašoval nám je,“ Yashiro si sám odpověděl.

„Yashiro.“ Jako by chtěl svému mlčícímu synovi hodit záchranný kruh, jeho otec vyslovil jméno svého věrného pomocníka.

Yashiro se mu nesnažil odpovědět, ale jednoduše dál provrtával Itachiho pohledem. „Co jsi nám přinesl od té doby, co ses připojil k Anbu? Ani jednou jsme z tvých úst nezaslechli žádná tajemství vesnice.“

„Prostě žádná neznám, tak o nich nemůžu mluvit.“

„Opravdu je to jen tím?“

„Co tím chceš říct?“ V Itachiho očích se zamihotal záblesk vzdoru.

Yashirovi se v odpověď přes tvář rozlezl troufalý úsměv, když tu se dlouhovlasý muž vedle něho postavil. Uchiha Inabi. Rovněž byl důvěrným pomocníkem Itachiho otce. „Obracíš se proti nám, není to...“

„Dost!“ Fugaku zařval.

Jak Yashiro tak Inabi zmlkli při tomto vzácném projevu Fugakova hněvu. „Oba dobře rozumíte, co tento čas pro náš rod znamená. Nemůžeme vyřešit tyto vážné záležitosti, pokud si půjdeme navzájem po hrdlech.“

Muži mlčeli. Nakonec se Yashiro rozladěně usadil a Inabi ho následoval.

„Ty se také posad’, Itachi.“ Jeho otec na něj přísně pohlédl. „Itachi.“

Otcův hlas mu zněl křehce, když tam tak nehnutě stál. Jakoby v němě prosbě.

„Omlouvám se.“ Bolest v Itachiho hrudi se přirozeně proměnila ve slova, která se vylila ven.

Jeho otec se zoufale snažil udržet všechny pohromadě. Proč se tak urputně snažil všechny usmířovat? Byl snad rámeček rodu natolik důležitý? Itachimu se zdálo, jako by s jeho otcem bylo zahráváno vášněmi mladších mužů.

Nerozumím tomu...

„V každém případě bude na další schůzi rozhodnuto o směru, jímž se vydáme. Bude to důležitá schůze. Varuji vás, že neúčast nebude tolerována.“

Schůze skončila s nepokojem vznášejícím se ve vzduchu.

Itachi se vydal domů sám, aniž by se komukoliv podíval do očí. Neviděl ani Shisuiho a Izumi.

2

Danzo shlédl na Hiruzena, který si k ústům pozvedal dýmku. Nacházeli se sami v kanceláři Hokageho.

„Už je to šest měsíců, co je v Anbu, hm?“ řekl Hiruzen a vydechl obláček dýmu.

„O čem to mluvíš?“

„Nedělej hloupého. Mluvím o tom chlapci, na kterého jsi upřel zraky.“

„Hmf!“

Hiruzen příležitostně mluvil podobnými oklikami. „Věrně vykonává své povinnosti.“

„Chápu.“

„Nepřišel jsi snad mluvit o něm?“ Hiruzen ho prohlédl. Pro Danza, který více než kdo jiný nesnášel, když mu byly čteny vlastní myšlenky, to bylo velice obtížně strpět.

Na oplátku provedl protitah. „Zdá se, že i ty máš teď přímo pod sebou Uchihu, co Hiruzene?“

Hiruzen si pozvedl dýmku ke rtům, vypadalo to, že se Danzo dotkl citlivého místa.

Danzo jeho pohled ignoroval a pokračoval. „Slyšel jsem, že jsi Uchihu Shisuiho stáhl z jeho běžných povinností a dal jsi mu svolení jednat dle vlastního uvážení. A že, alespoň na papíře, máme v Anbu dalšího Uchihu.“

„Shisui mě požádal o svobodu jednat. Jen jsem mu otevřel cestu.“

„Takže teď Hokage naslouchá rozmarům pouhého ninji?“

„Jen jsem vzal v úvahu pocity někoho, kdo má o rod Uchihů starosti.“

„Pokud budeš brát v úvahu pocity každého člověka, vesnice se rozpadne.“

„To vím. Nemusíš mi to říkat!“ vykřikl Hiruzen, čímž odhalil svou podrážděnost. „Co kdybys přestal chodit kolem horké kaše a dostal se k věci? Proč jsi sem dneska přesně přišel, Danzo?“

Vážně bych ho měl přestat trápit, Danzo se v srdci vyžíval, než nadhodil záležitost, kterou přišel probrat.

„Tak jako ty máš pod kontrolou někoho z rodu Uchihů, bych i já měl rád jednoho pro sebe.“

Hiruzen dal na tváři najevo zjevnou nechut', když Danzo řekl slovo „kontrola.“ Jakmile Danzo domluvil, Hiruzenovi se při pohledu na druhého muže lehce nadzvedly koutky úst. „Žádáš mě, abych dal Itachiho Kořeni?“

„To mě nikdy ani nenapadlo.“

„Nedělej hloupého.“

„Nedělám hloupého,“ hájil se Danzo.

Hiruzenovi se zúžily oči, hodnotil Danzovu upřímnost. Nesčetné vrásky v koutcích jeho očí se prohloubily. „Jak to tedy myslíš?“

„Proč nepovýšit Itachiho na velitele týmu?“

„Je mu teprve jedenáct.“

„A velitelům Anbu týmů musí být třináct nebo víc,“ řekl Danzo a tváří se mu roztáhl úzký úsměv. „To pravidlo tam někde máš, co?“

Hiruzenovi se na tváři usadil znepokojený výraz. „Anbu jsou oddělením podpírajícím ústřední pilíře vesnice. Velitelé týmů, kteří o nich rozhodují, musí mít patřičný úsudek. Tudíž je požadováno, aby jim bylo alespoň třináct.“

„Patřičný úsudek. Ten už Itachi má.“

„O to tu nejde.“

„Věk a podobně ztrácejí význam tváří v tvář skutečným dovednostem.“ Danzův rozhodný postoj Hiruzena umlčel. „To jsou ta pravidla tak důležitá, Hiruzene? Nespokojenost rodu Uchihů se už začíná vymykat kontrole. Abychom prolomili toto uspořádání, potřebujeme někoho v pozici, z níž by mohl účinně využít vůle Kořene a zároveň byl spjatý s tebou. Pouhý člen Anbu se nebude moci vyhnout rozkazům svého velitele týmu. Povýšit Itachiho mu usnadní jednat.“

„Říkáš mi, abych ho postavil mezi nás dva, aniž by patřil ke Kořeni?“

„Přesně to říkám. Nikdo v rodu Uchihů se dovednostmi Itachimu a Shisuiemu nevyrovná. Pokud na svou stranu získáme oba dva, pravděpodobně nebude obtížné zabránit výšlehu jejich rodu. Tak jako jsi dal zvláštní výsady Shisuiemu, je nezbytné poskytnout nějaké také Itachimu.“

„Ale jedenáct je pro vedení vlastního týmu příliš málo.“ Hiruzen váhal.

Už jen popostrčit... „Pak, co kdyby mu bylo dvanáct?“

Třetí Hokage neodpověděl.

„Itachiho veřejně sdělovaný věk se o rok navýší a tím se o to pravidlo v podstatě postaráme, nemyslíš?“

„Nech mě o tom ještě přemýšlet.“

„Rozumím.“ Danzo si byl jistý. Hiruzen rozhodně dá svůj souhlas.

„Jak jde škola?“ zeptal se Itachi svého bratříčka a lokl si chladivého džusu.

„Je mnohem lepší cvičit tu takhle s tebou.“ Sasuke se usmál a vzhlédl k Itachimu z lavičky, na níž seděl, v obou rukou svíral orosenou plechovku.

„*Je mnohem lepší cvičit tu takhle s tebou.*“ Ještě když Itachi začínal na akademii, řekl Shisuiemu něco podobného. Znovu ostře pocítil, jak podobní si se svým bratrem byli.

Skončil na misi brzo, a tak se rozhodl cvičit se Sasukem, když se vrátil domů. Jelikož s ním Itachi běžně nemohl trávit příliš mnoho času, aktivně se snažil vytvářet si příležitosti. A čas, který strávil se Sasukem, Itachimu dodával mnohem větší klid než cokoli jiného ve svém životě. Když se potil se svým bratříčkem, dokázal uniknout svým každodenním trápením.

Kdy to začalo být takové?

V poslední době, kdykoliv spatřil Shisuiho, mluvili jen o tom, kam rod směřuje. Už to bylo bůhví kolik let, co stolu naposledy cvičili. A když mluvil s Izumi, jeho pozornost se po každé nakonec příliš zaměřila na její pocity a pletly se mu do mysli rozptýlující myšlenky. Věděl, že se příliš zaplétá, ale nemohl si pomoci. Nakonec mohl být sám sebou, aniž by na cokoli musel myslet, jediné, když cvičil se svým bratříčkem.

„Nudí tě škola?“

„Ne, nenudí. Ale...“ zamumlal Sasuke a zíral na víko své plechovky.

Itachi si dovedl představit, nač jeho mladší bratříček asi myslí. „Je to tak, že se svými dovednostmi a uvažováním od ostatních příliš lišíš, takže se ti nedaří vycházet s kamarády?“

Protože takové to bylo pro Itachiho. Všechno svedl lépe než kdokoliv jiný, takže mu ostatní spolužáci připadali jako děti. Jejich způsob uvažování a způsob, jakým se s věcmi vyrovnávali, byl prostě příliš nevyspělý. Nedokázal s nimi komunikovat se stejným žebříčkem hodnot. Nepřítomně uvažoval, jestli to nebylo pro Sasukeho podobné. Měl pocit, že když šlo o komunikaci s lidmi, sdílel s ním jeho bratříček stejnou neohrabanost.

„Ani s nimi nechci vycházet nebo tak něco. Chci říct, ti lidi, jejich ninjutsu a jejich práce ve škole jsou prostu k ničemu.“

„A co Naruto?“

„Co?“ Sasuke rozšířil oči, když z bratrových úst zaznělo toto nečekané jméno. Pohled, který upřel vzhůru na Itachiho, byl zatažený údivem.

Sám Itachi byl překvapený. Netušil, proč vyslovil Narutovo jméno. Zlatovlasý chlapec, který byl stejného věku, jako jeho malý bratříček, mu prostě vyvstal na mysli.

„Je naprosto ubohý, ať se dělá cokoli. A pořád se do mě naváží. Je super otravný.“

„Takže tě Naruto otravuje?“

„Vůbec ho neřeším, ale pak za mnou přijde a začne si stěžovat a tak.“

Pokud bylo postavení jeho malého bratříčka ve škole stejné, jako bylo předtím Itachiho, pak Itachi předpokládal, že se všichni Sasukemu obloukem vyhýbali. Ačkoliv uznávali jeho dovednosti, žádný z nich se s ním nesnažil doopravdy spřátelit.

Nicméně, Naruto nakráčel přímo k Sasukemu.

Na mysli mu znovu vytanul chlapec pyšnicí se, že se stane Hokagem. To ubohé dítě s Devítiočasým ve svém těle. Nikdo s ním nechtěl mít co dočinění. Navzdory tomu měl neotřesitelnou víru ve své veliké sny. Jeho chování, jeho způsob mluvy, všechno na něm bylo pravým opakem Sasukeho.

Ale když si Itachi ty dva představil vedle sebe, přece se to zdálo zvláště příhodné. „Chodí za tebou, protože je na tebe zvědavý. Buď na něj hodný.“

„Nemůžu být hodný na takového kluka.“

„Bylo by hezké, kdybys jednou mohl,“ řekl Itachi a položil dlaň Sasukemu na hlavu.

„Ani nápad!“ Sasuke pevně zavřel oči, pokrčil nos a zatnul zuby.

Když Itachi viděl jeho komický výraz, mimovolně vyprskl smíchy. Tvář jeho bratříčka se uvolnila a také se rozesmál.

Teplé odpoledne uběhlo v klidu a pokoji.

3

Fugaku seděl se zavřenýma očima a překříženýma pažemi. Zaslých zvuk zavírajících se posuvných dveří a otevřel oči.

Jeho pokoj. Seděl s překříženýma nohama a pozoroval výklenek po své pravici, kde bylo čestné místo, zády byl otočen ke stěně v pravé části místnosti. Tím, kdo otevřel posuvné dveře vedoucí na chodbu a nakoukl dovnitř, byl jeho syn.

„Chtěl jsi něco, otče?“ Jeho až příliš nadaný syn se ani nesnažil skrýt odtažitý a mrazivý tón ve svém hlase, když zůstal stát za dveřmi.

„Pojď dovnitř,“ pobídl ho Fugaku.

Itachi nakonec neochotně překročil práh místnosti. Zavřel za sebou posuvné dveře a usadil se před svým otcem na kolena.

„Slyšel jsem, žes byl se Sasukem v parku.“

„To byl.“

Viděl, jak se ti dva zpocení vrátili domů a předvolal si Itachiho, když se vykoupal. Jeho mladší syn seděl u stolu, kde si povídal se svou maminkou.

„Musím se připravit na svou zítřejší misi. Ocenil bych, kdybys byl stručný,“ řekl Itachi se strnulým výrazem ve tváři, zjevně se měl před otcem na pozoru.

Nebylo divu. V poslední době neměli nic, co by alespoň připomínalo konverzaci. V podstatě jediná příležitost, kdy mohli slyšet hlas toho druhého, byly pravidelné schůze. A se všemi pohledy upřenými na sebe tam Fugaku nemohl nasadit otcovský výraz. Vzhledem k tomu, že se spolu nesetkávali jinak než formálně, jako cizinci, bylo jen přirozené, že se sobě vzdálili.

„Nemluv tak strnule,“ řekl Fugaku a usmál se. Byl to nejlepší úsměv, který dokázal dát dohromady. Obecně se usmíval jen vzácně. Jakožto velitel Vojenské policie, muž, který stmeloval všechny mladé lidi v rodu, cítil, že nesmí projevovat nepatřičné emoce.

Ne... Když tak o tom uvažoval, nikdy se opravdu neusmíval, ne od doby, kdy byl malý.

Což mu připomnělo, kdy naposledy viděl, že by se jeho syn usmál? Nepamatoval se.

Můj syn a já jsme si podobní... V hrudi se mu vzedmula zvláštní radost.

Potěšení, které v tu chvíli Fugaku pocítil, se lišilo od jednoduchého pocitu, který má rodič, když je mu jeho dítě podobné. Jeho syn platil za génia akademie, sám prošel chuuninskými zkouškami, byl prvním Uchihou v Anbu. A Fugakova radost pramenila ze skutečnosti, že je mu tak proslulý ninja podobný.

Bylo pokroucené, aby otec viděl vlastního syna jako něco, k čemu směřovat. Fugaku si toho byl sám dobře vědom. Což byl důvod, proč syna někdy shledával nepříjemným. Jakožto muž – spíše než jakožto otec – byl nucen připustit skutečnost, že prohrál. To vedlo k chladnému postoji, který vůči Itachimu zaujímal. Věděl, že je to od něj jako od rodiče ubohé. Ale jeho pýcha ninji mu neumožňovala se prostě radovat z toho, jak se Itachimu ve světě daří.

A teď se od něj jeho syn začal vzdalovat.

„Jak jde tvá práce v Anbu?“ zeptal se, stále s úsměvem.

Itachi se na něj ostražitě podíval. „Dokud budu využívat vše, co jsem se naučil, od té doby, co jsem odabsolvoval akademii, není o čem mluvit.“

Byla to vzorová odpověď. Jeho nezaujatý syn měl zřejmě dojem, že v tu chvíli mluví s mužem, který stojí v čele mladých lidí rodu, spíše než se svým otcem.

„Yashiro a Inabi tu nejsou,“ poznamenal Fugaku a snažil se udržet jemný tón. „Jsem tvůj otec a ty jsi můj syn. Nikdo jiný v této místnosti není.“

Itachi byl chytré dítě. Bylo to vše, co musel Fugaku říct, aby chlapec zdánlivě pochopil otcovo uvažování. Přesto se Itachi okamžitě neotevřel, ani nezačal mluvit přímočaře tak, jako když mu bylo pět nebo šest. Lehce polevil na své ostražitosti, do té míry, že mu zjihlo srdce. I tak byly jeho oči mnohem klidnější, než bývaly. „Nic se vlastně nezměnilo od chvíle, kdy jsem v Anbu nebyl.“

„Neděláš nic obtížného?“

„Někdy taky,“ zamumlal jeho syn. Pak na chvíli sklopil pohled, než se opět zahleděl přímo na svého otce. „Vzhledem k tomu, že jsem v Anbu, nelze tolerovat jakékoliv slabiny.“

„To je můj syn.“ Jeho oblíbená věta. Když svého syna chválil, pokaždé užíval těchto slov. Ale v jednu chvíli začal mít pocit, že to říká spíše, aby povzbudil sám sebe než svého syna. Snažil se svého talentovaného syna udržet pod sebou a svazoval ho tak slovy „můj syn.“ Takový z toho měl pocit.

Říkat to už byl zvyk. Když chtěl syna pochválit, vyšla mu ta slova z úst, než se nad nimi vůbec stihl zamyslet. Takže když řekl „to je můj syn“ zabodl se mu do srdce osten. A podruhé toho dne ucítil Fugaku bolest v hrudi.

„Netrap se věcmi na schůzi,“ řekl, jako by chtěl odsunout špatný pocit v hrudi.

„Cože?“ Jeho syn se zdál být těmi slovy udiven. Pravděpodobně čekal, že ho Fugaku zplísni za to, jak se na schůzi dohadoval s Yashirem a ostatními. Itachi byl překvapen, že se jeho očekávání nenaplnilo.

„Není to tak, že by všichni v rodu smýšleli stejně. Nemám v úmyslu vnucovat ti naše uvažování. Raději, než abys byl oblázek plovoucím s proudem, bych rád, kdybys byl mužem jako kámen, který stojí proti proudu a roztíná ho.“

„Otče...“

„Nemusíš se vzdávat vlastního přesvědčení. Pokud nemůžeš přijmout, co Yashiro a ostatní říkají, pak se postav a hrdě prosad' své názory.“

„Nezdá se ale, že by něco takového na schůzi tolerovali.“

„Vskutku je to jak říkáš.“ Fugakovi ze rtů unikl povzdech. „Mladí lidé jednají na základě vášni a ztrácejí tak sami sebe z dohledu. A vylučují ty, kteří s nimi nesouhlasí, ženou se za tím, co považují za svůj vznosný cíl.“

„Otče,“ zamumlal Itachi.

„Copak? Řekni to.“

„Dobře.“ Zdálo se, že chlapec sesbíral odhodlání a promluvil. „Nemáš snad stejný názor jako oni, otče?“

„Mám,“ prohlásil Fugaku. „Cítím to stejně jako oni. Jen nejsem tak mladý, abych odsouval stranou ostatní názory.“ Zklamání jeho syna bylo tak zřejmé, až bylo takřka hmatatelné.

„Ach tak...“

Události už se daly do pohybu. Takto pozdě už se s tím nedalo nic dělat. Nebo spíše, Fugaku neměl v úmyslu cokoli dělat. Vzchopit se k činu byla jediná možnost, která jejich rodu zbývala.

Ale nechtěl svého syna nutit k poslušnosti. „Měl bys zůstat věrný svým názorům. Bojuj, buď zmaten, buď ztracen a projdi tím, abys našel svoji odpověď. Jakmile ji najdeš, rozhodni se a neuhni od svého rozhodnutí. Nalezni svoji odpověď a buď' připraven dotáhnout ji do konce. To je odhodlání.“

„Odhodlání...“

„Ano. Jen málo lidí na tomto světě žije své životy s vlastním odhodláním. Přenechávají svá rozhodnutí na jiných a odvracejí zrak od zodpovědnosti. Nesmíš žít takovým způsobem, přinejmenším. Kráčeš vpřed se svým životem a čin svá vlastní rozhodnutí.“ Fugaku pocítil v očích něco horkého. Zoufale se snažil uklidnit pocity ve svém srdci, aby si jich syn nevšimnul.

„Rozumím,“ řekl Itachi, jako by to byl drobný bojový pokřik, a obrátil k otci rozvášněný pohled. „Nikdy nepřenechám rozhodnutí ve svém vlastním životě na někom jiném.“

„Tak *to* je můj syn.“ Poprvé po dlouhé době dokázal Fugaku říct tato slova přímo. V srdci se mu neozývala žádná bolest.

Slabé chvění v Hiruzenovu obočí neuniklo Danzově pozornosti.

Konferenční místnost v sídle Hokageho, kde se rozhodovalo o rozpočtu pro jednotlivá oddělení Listové vesnice. Mimo Hiruzena a Danza tu byli i rádci Koharu a Homura. Na této schůzi měli stanovit základní politiku a s tím, že to vezme v potaz, pak Hiruzen určí personál do správy vesnice a rozhodne o oficiálních rozpočtech.

„Ohledně rozpočtu pro Vojenskou policii.“ Hiruzen zvedl pohled od listiny před sebou a prohlédl si zbylé tři osoby. V ruce držel jejich návrh. „Základní představou je výrazně jim snížit rozpočet. Ale Koharu, co má tohle přesně znamenat?“

Při zaslechnutí svého jména Utatane Koharu pootevřela oči do úzkých škvírek a pohlédla na Hiruzena. „Od skončení války už je to sedm let. Život se z převážné většiny vrátil do starých kolejí. A stalo se zvykem, aby Anbu vyšetřovalo vážné a ohavné zločiny. Současná úloha Vojenské policie je dost omezená. Není potřeba, aby měli podobný rozpočet, jako v minulosti, nemyslíš?“

„I kdyby to tak bylo, není zkrátit jim rozpočet o čtyřicet procent trochu moc náhlé? Takové snížení bude mít také výrazný dopad na zaměstnance Vojenské policie.“

Mitokado Homura pohlédl na kyselý výraz na Hiruzenově tváři a otevřel ústa. „Přestavba po útoku Devítiocasého je takřka hotová. Nyní je nouze o nové zařízení a širší ulice. A když teď byla zrušena předčasná absolvice, bude rovněž nutné brzy rozšířit akademii. Nemáme takové zdroje, abychom mohli podporovat organizaci, která ztrácí smysl.“

„Já vím. To přece vím, ale pokud to provedeme takovým způsobem, že si zneprátníme pouze Vojenskou policii, může to způsobit...“

„Vyvolá to v nich nespokojenost?“ vyprskl Danzo, chopil se své příležitosti. Bez přestávky pokračoval. „Pak se tě tedy táži, je v této vesnici jiná divize, která se scvrkává tak zjevně, jako Vojenská policie? Důvod ke snížení rozpočtu je zřejmý: mír ve vesnici a rozšíření pravomocí Anbu. Vojenská policie nemůže vykonávat jinou roli než udržovat mír. A vzhledem k negativním pocitům nespokojenosti, které vůči vesnici chovají, je zpochybnitelné, jestli i jen tuto roli vůbec poctivě vykonávají. Domnívám se, že udržovat jim jejich současný rozpočet je jen rozmazluje.“

„Není to rozmazlování. Je to chránění.“

„Chránění? Proč by lidé bez jakékoliv překážky ve své práci měli být chráněni?“

„Protože místa, kde se mohou projevat, byla výrazně omezena lidmi, jako jsi ty, kteří jsou vůči rodu zaujatí!“ Hiruzen udeřil do stolu a postavil se na nohy. Homura a Koharu ho nezaujatě pozorovali.

Raději než odsunout úšklebek, který mu vyvstával na tváři, se Danzo obrátil ke třetímu Hokagemu, svému dávnému známému, a řekl, „Takže bys je chtěl chránit, protože jsou tu předsudky. Není to samo o sobě činem odsouvání a diskriminace?“

„Co jsi to právě...“

„Je to právě proto, že mohou pracovat ve Vojenské policii, a protože mají zajištěný víc než dostatečný rozpočet od vesnice, že rod Uchihů odmítá přicházet do kontaktu s cizinci a plíží se kolem s lidmi z vlastního okruhu. Vytváříš od nich odstup v rámci Vojenské policie, pod záminkou, že je chráníš a umožňuješ tak, aby mezi nimi rostla tato nespokojenost. Nemám pravdu?“

„Založení a správa Vojenské policie byla poslední přáním druhého Hokageho.“

„Nemyslíš, že už je takový způsob uvažování zastaralý?“ zeptal se Danzo. „Domnívám se, že je zapotřebí revoluce, obzvláště nyní, když skončila Velká válka a jizvy zanechané útokem Devítiocasého se začínají hojit. Ale, co si myslí ostatní?“

„Nemám námitek,“ Koharu vyjádřila svůj souhlas. Homura tiše přikývl. Danzo už s nimi předem mluvil a všichni tři měli ohledně snížení rozpočtu Vojenské policie stejný názor.

Jedině Hiruzen stál mimo. „A co uděláme, až nespokojenost rodu Uchihů přeteče?“

„Využíváš Shisuiho, abys tomu zabránil, není to tak?“ zasadil tím Danzo poslední úder.

Udeřil přesně a Hiruzen zaváhal.

„Nebyl to snad důvod, proč jsi toho mladého ninju, který si ach tak dělal starosti o svůj rod, uvolnil z jeho běžných povinností, dal mu oficiální postavení a poskytnul mu jistou míru nezávislosti?“

„Pak tedy třicet procent,“ hořce řekl Hiruzen.

Trpké rozhodnutí.

Choval se přesně, jak Danzo čekal. Danzo stejně nevěřil, že by bylo možné snížení o čtyřicet procent. Očekával, že bude třicet procent hodnota, na níž se dohodnou.

„Pokud jim snížíme rozpočet o víc než třicet procent, neunikneme projevu odporu od Vojenské policie.“

„Respektuji Hokageho rozhodnutí.“

Hiruzen znechuceně zkrivil obličej při Danzových zdánlivě rozvážných slovech.

4

Shisui ho zavolal na jejich obvyklý útes.

Byla již polovina noci. Vesnice i osídlení spali. Přesto, oči Anbu, které na osídlení dohlíželo, byly dokořán.

Když Itachi pozoroval rod, zapamatoval si úhly všech kamer, které je sledovaly. Již si sestavil trasu, která mu umožňovala volně projít osídlením a pronikat drobnými mezerami, které se objevovaly mezi úhly kamer. O sledování Anbu a trase skrze slepé úhly řekl jedině Shisuimu.

Shisui byl jediný ninja, kterému mohl věřit. Rozhodně by tu informaci nikomu dalšímu neprozradil. Již by měl být také na cestě k útesu skrze trasu přes slepé úhly.

Nikdo o jejich setkání nevěděl.

Jakmile Itachi proklouzl osídlením a unikl zrakům kamer, dal se do běhu. Měsíc, ve své poslední čtvrti, se třpytil na obloze. Urputně běžel a držel se ve stínech, pod svítícími hvězdami, které vypadaly, jako by měly spadnout s nebe.

Les se před ním náhle rozestoupil a odhalil jeho cíl, útes a lidskou postavu na okraji drsného kamene. Shisui stál k Itachi zády a pozoroval řeku běsnící pod útesem.

Itachi přiběhl a zastavil se za ním. „Promiň, žes musel čekat.“

„Taky jsem se sem teprve dostal.“ Řekl Shisui, otočil se, na tváři se mi zráčilo vyčerpání. Měl kruhy pod očima a vpadlé tváře. Jeho čelist byla výrazně skleslá, zdálo se to být spíše dílem přepracování nežli dospívání.

„Vypadáš dost vyčerpaně.“

„Hodně se toho stalo.“ Shisui sklopil oči, na tváři se mu zráčil stín, který nedovedl skrýt.

„Vím, že jsem říkal, že budeme spolupracovat,“ jemně řekl Itachi, aby projevil soucit se svým přítelem. „Promiň, že všechno vždycky nechávám na tobě.“

„Nemůžeš udělat nic, kvůli čemu bys musel zanedbat své mise. Oba jsme v Anbu, ale já mám od Hokageho svolení jednat, jak uznám za vhodné. Je jen přirozené, že budu pracovat. Není proč se cítit špatně.“

Od jeho přítele bylo laskavé toto říct, ale Itachi ostře pociťoval vlastní zbytečnost. I když sdíleli stejné odhodlání zabránit vzpouře svého rodu, co vlastně udělal? Shisui získal právo jednat sám za sebe, aby prošetřil spiknutí jejich rodu, a pozoroval jeho pohyby dnem i nocí. Na rozdíl od něho. Itachi svůj rod vždycky odsouval stranou, jak byl zahrnut každodenními misemi.

Přesto se Shisui k Itachimu choval jako k někomu stejného mínění. Což byl přesně důvod, proč unikli z očí monitorů a takto se setkali mimo osídlení.

„Než se do toho dám, je tu něco, co ti musím říct,“ začal Shisui, jeho pohled byl tak ostrý, až to bolelo. „Rod tě podezřívá.“

„To mi nemusíš říkat. Však vím.“

„Ninjovi z rodu bylo rozkázáno tě sledovat.“

„Cože?“ Rod Itachiho sledoval. A Shisui říkal, že tím, kdo tuto úlohu přijal, byl ninja z téhož rodu. Kdo byl v rodu v pozici, aby mohl rozkazovat svým druhům...?

Jeho otec.

„Nevěřím, že...“

„Je to pravda, Itachi. Sám jsem toho byl svědkem, není o tom tudíž pochyb.“

„Jak to myslíš?“

„Tím říkám, že tím, kdo tě má za úkol sledovat, jsem já.“

Shisuiho slova se mu zabodla do srdce. Jeho otec nařídil Shisuimu, aby ho sledoval?

„Využívají skutečnosti, že jsme si blízcí. Tři důstojníci z Vojenské policie mi přišli rozkázat, abych tě sledoval,“ řekl Shisui, jako by v hlavě zaslechl Itachiho hlas.

Tři důstojníci...

„Yashiro, Inabi, Tekka. Podezřívají tě. A ty a Yashiro jste na schůzi prohodili pár bouřlivých slov.“ Shisui mu nenápadně naznačoval, že to nebyl jeho otec.

Ale jeho otec byl v pozici, aby mohl těm třem rozkazovat. I pokud to byli Yashiro a ostatní, kdo kontaktovali Shisuiho, Itachi netušil odkud přesně ten rozkaz vzešel. V srdci se mu zvedla temná pochybnost, pravý opak lásky, kterou cítil při otcových dřívějších laskavých slovech. Který z nich byl vlastně jeho skutečný otec?

„Nejspíš ti to nemusím říkat, ale můžu si něco vymyslet a nahlásit jim to. Takže můžeš být v klidu.“

Nezpochybňoval Shisuiho.

„Ale není pochyb, že na tebe budou mít radikálové rodu upřené oči.“

„Na to jsem byl připravený.“

„Ta rozhodnost je pro tebe zároveň výhodou a slabinou, víš to,“ řekl s úsměvem Shisui. „Líbí se mi.“ Jeho přítel upřel své oči k obloze a prohlížel si měsíc zavěšený ve tmě.

„Máš tuhle sílu, jako by ať se s tebou stane cokoli, nemohl být tvůj způsob uvažování nikdy otřesen. Pokud je to proto, abys udělal, v co věříš, bez mrknutí se postavíš jakékoliv ohromné síle, která by před tebou mohla vyvstat. Právě proto ti můžu věřit. A...“ Shisui odvrátil oči od srpku měsíce a přešel očima po zemi, než pohlédl přímo na Itachiho. „Řeknu ti, jak jsem se rozhodl.“

„Co se stalo, Shisui?“

„Víš, co je zítra za den, že?“

Itachi tiše přikývl. Pravidelná schůze rodu.

Posledně otec řekl, že bude tato schůze klíčová, že bude rozhodnuto o rozvrhu pro převrat. Jinými slovy, na schůzi následujícího dne, bude potvrzena shoda názorů rodu a jeho odhodlání jednat se upevní.

„Pokud na zítřejší schůzi půjde všechno jako obvykle, nebudeme už to moci zastavit.“

„Co chceš tedy dělat?“

„Zítra napadnu tvého otce po cestě do Svatyně Nakano.“

Itachimu se rozbušilo srdce.

„Klid. Nezabiju Fugaka nebo tak něco. Jen ho chytím do genjutsu.“

„Sharinganem, který jsi použil tehdy na Mukaie?“

„Přesně tak.“ Shisuiho oči v temnotě rudě zazářily. A pak se tři cípky zvětšily a slily v jeden. „Mangekyou sharingan.“

Po tom dni to Itachi zkoumal. Ve starých spisech Uchihů byla o existenci Mangekyou sharinganu jen zmínka. Záznam končil poznámkou, že jeho síla daleko předčila obyčejný

sharingan. Dále uváděl, že by se počet lidí, kteří tento sharingan aktivovali, snad dal spočítat na prstech obou rukou a že v sobě toto jutsu očí i pro členy rodu nese mnoho neznámých.

„Dokonce ani Fugaku, obávané „Zlé oko,“ se těmto očím nevyhne.“

„Ale chci říct, až ho chytíš do genjutsu, co přesně uděláš?“

„Zároveň s probuzením těchto očí jsem získal jisté jutsu. Jutsu zvané Kotoamatsukami.“

„Kotoamatsukami,“ Itachi v tom slově cítil nepopsatelnou tajemnost.

„Uvádí osobu lapenou v genjutsu do stavu naprostého nevědomí. V tu chvíli ji můžu nechat dělat, co budu chtít.“

Itachi rozuměl, že to bylo v podstatě tím, v čem oční jutsu spočívala. Jestli si byl cíl vědom, toho, co se děje, bylo určeno ninjou, který jutsu provedl. Ninja ve svém cíli vyvolal vědomí, že byl lapen do jutsu, což ho vedlo k tomu všechno zpochybnit a do jutsu se chytit. Nebo cíl nevědomky upadal do jutsu kousek po kousku, takže ve chvíli, kdy si uvědomil, co se děje, už s tím nemohl nic dělat. Toto Kotoamatsukami spadalo do té druhé kategorie, což nebylo pro jutsu očí až tak nezvyklé.

„Výhoda této techniky je, že účinek i délka trvání jsou umocněny díky síle Mangekyou sharinganu,“ dodal Shisui.

Jako by ho pobízel k dalšímu vysvětlení, Itachi mlčel a dál zíral na zvláštní sharingan svého přítele.

„U očního jutsu normálního sharinganu se tvůj pohled do určité míry musí protnout s pohledem zamýšleného cíle. Potřebuješ ten přímý čin a tok čakry. Ale Mangekyou sharingan mi umožňuje tohle obejít. Stačí mi pohlédnout svému cíli do očí a můžu do něj vlít svou čakru, i když se naše pohledy neprotínají. A to množství čakry je několikanásobně větší než u běžného sharinganu. Takže cíl okamžitě upadne do očního jutsu. Vůbec si nevšimne, že se něco stalo.“

„Tím chceš říct, že když si tě nepřítel všimne, je už lapen v jutsu?“

„Přesně tak.“

„A to chceš použít na mého otce?“

Shisui důrazně přikývnul. „Pokud ho zachytím do Kotoamatsukami, můžu Fugaka přinutit všem říct, že se vzpoura ruší. A můžu Fugaka přimět v hloubi srdce věřit, že to byl jeho vlastní nápad.“

„Můžeš přepsat mysl vůdce?“

„Jen skutečnost, že je to tvůj otec, mě nutí váhat.“

„Nemusíš se tím trápit,“ prohlásil Itachi. Pokud to bylo pro zastavení převratu, rád by udělal cokoli, i kdyby to znamenalo zasahovat do mysli svého vlastního otce. Bylo to jen, že tím, kdo měl plán provést, byl Shisui.

„Nechod' na zítřejší sraz, Itachi.“

„Proč ne?“

„Radikální frakce tě podezřívá. Pokud nechám Fugaka náhle změnit postoj, budeš prvním, na koho padne podezření. Netuším, co udělají, pokud na té schůzi budeš.“

„Tvrdíš, že by na mě zaútočili?“ Itachi si říkal, že by to tak bylo jen v pořádku. Těch pár let, co byl ninjou, ho naučilo, že aby se vyhnul většímu boji, bylo občas zapotřebí se pustit do menšího. Aby tento svět zbavil bojů, byla zapotřebí vážná oběť. „Když na mě zaútočí, prostě je porazím.“

„Yashiro a ostatní proti tobě nemají šanci. Ale taková potyčka by nevyhnutelně narušila tuto důležitou schůzi.“

„Takže ovládneš mého otce a přinutíš všechny vydat se jiným směrem, co?“

„Jo.“ Shisui popadl Itachiho za ramena. „Pokud se mi to povede, dychtivost rodu po převratu by měla poklesnout. Srazíme Fugaku, vytvoříme otevření a postupně přitáhneme členy rodu na proti-válečnou stranu.“

„Můžu něco udělat?“

„Počkej tu, dokud schůze neskončí.“

„Ale...“

„Rozhodně to zabere.“ Shisui se nuceně zazubil. „Přijdu sem, abych ti nahlásil výsledek schůze. Prostě do té doby počkej. Až se znovu uvidíme, bude mít rod nakročeno k míru. Potom budeme potřebovat tvoji sílu. Vím, že budeš klíčový, vzhledem k tomu, jak dalece jsi rod překonal. V žádném případě nemůžeš do té doby umřít, děj se co děj. Nech zítra všechno na mně. Prosím.“ Jeho přítel hluboce sklonil hlavu.

„Promiň, že v takovou důležitou chvíli nemůžu pomoci,“ řekl Itachi a sklonil vlastní hlavu.

„Itachi.“ Jeho přítel upevnil sevření na jeho ramenou. „Náš boj začíná zítřkem.“

„Už dlouho jsem na to připravený.“

„Cože? Víš ty vůbec, co pro nás zítřek znamená!?“ V tichu noci se domem rozléhal otcův rozezlený hlas.

Itachiho první reakcí nebyl strach z otce, ani se neobával jeho hněvu. Byla to jednoduchá myšlenka, *Probudil ten výkřik Sasukeho?*

Jeho malý bratříček musel ráno do školy. Nevěděl nic o zlověstném stínu, který se vznášel nad celý rodem, a tak Sasuke trávil své dny tím, že se soustředil na sebe a svou práci. Jeho bratříček potřeboval cenný spánek, aby si dobil baterky na následující den a Itachi ho nechtěl vyrušit neurvalým řevem.

Otcův pokoj. Oba jeho rodiče seděli před ním. Otec s překříženými pažemi zlobně zíral na svého syna, zatímco matka vedle něho měla pozdvižené obočí a povislé koutky úst. Když to viděl, Itachi si poprvé uvědomil, že jeho matka i otec smýšlejí stejně.

Nikdy se svou matkou nemluvil o záležitostech rodu nebo schůzích. Matka se neptala a on sám nezačal žádnou podobnou konverzaci. Jelikož o podobných záležitostech v otcově přítomnosti nikdy nemluvila, neměl do teď tušení, jak vlastně o rodu smýšlí. Ale v ten jediný okamžik pochopil.

Jeho matka, sedící vedle jeho otce a jeho zjevného hněvu, byla členkou rodu a s převratem souhlasila. Když se tak nad tím zamyslel, bylo to jen přirozené. Nebyla manželkou, která by vznášela námitky, když byl její vlastní manžel vůdcem celého spiknutí. I jen když se vzala v potaz její něžná povaha, viděl, že nebyla druhem člověka, který by šel proti přáním jeho otce.

Itachi to o ní věděl. Ale i když do věděl, přesto ho zasáhlo, když před sebou takto na odiv viděl její pocity. Itachi se otočil ke svému otci a snažil se na matku nedívat, jak jen to bylo možné.

Na druhé straně posuvných dveří za ním se zamihotala něčí aura.

Sasuke...

Takže ho otcův výkřik přece jen vzbudil. Itachimu se v srdci rozžehl plamen hněvu. Jeho otec vůbec nebral ohledy na jeho mladšího bratříčka.

Fugaku na Sasukeho zapomněl v den před vstupním ceremoniálem a snažil se vnutit na Itachiho misi, a nyní, jeho rozezlený řev. Ani když viděl vysvědčení jeho bratříčka – pokaždé samé jedničky – nikdy nic chlapci neřekl. Jeho maminka Itachimu řekla, že tím byl Sasuke zklamaný a nemohl jinak než pocítit vůči svému bratříčkovi lítost.

V poslední době se Sasukeho pocity vůči staršímu bratrovi zkomplikovaly. Nabyl nesprávného dojmu, že si jejich otec všímá jen a jen Itachiho a v srdci se mu usadila nezřetelná žárlivost.

Itachi chtěl na Sasukeho zakřičet, že si všechno špatně vyložil. Jejich otec v Itachim neviděl svého syna. Viděl Itachiho jen jako užitečný nástroj nezbytný pro naplnění svých vlastních cílů a provedení převratu. Itachiho vztah k otci rozhodně nebyl takový, jak si jeho mladší bratříček myslel.

Proč v tu chvíli na Itachiho vůbec křičel? Ne za to, že se protivil otcovým přáním, coby jeho syn, ani za to, že by se zachoval nesprávně, jako lidská bytost. Ne, jeho otec měl vztek, že se Itachi nezúčastní schůze, která byla tak klíčová pro jeho vlastní cíle.

Itachi se zocelil a otevřel ústa, jako by chtěl smést stranou otcovu nenávist. „Mám zítra misi.“

„Jakou misi?!“

Itachim se na tak směšnou otázku ani nechtělo odpovídat. Přinejmenším mohl otec vědět, že je Itachi povinen udržovat mise Anbu v tajnosti. Nemohl prostě odpovědět jen proto, že se ho někdo zeptal.

„To nesmím říct. Je to přísně tajné,“ odpověděl, jeho roztrpčení vzrůstalo. Tento naivní výsledek byl zřejmým zdrojem podráždění, ale také ho frustrovala skutečnost, že byli jeho rodiče tak zabraní do konverzace, že si ani nepovšimli aury jeho bratříčka.

Při slovech „přísně tajné,“ jeho otec zavřel oči, paže měl stále překřížené. Jeho vždy pevně sevřené rty se sevřely ještě pevněji, mlčel a napětí číselo z každého póru jeho těla. Jeho matka obrátila k manželovi ustaraný pohled. Obě jejich tváře se leskly tenkou vrstvou potu.

Místností se rozlehlo ticho, které bylo těžké vydržet. Itachi si dělal starosti, že možná Sasuke neustojí tu napjatou atmosféru a omdlí, takže svou mysl zaměřil na auru za sebou.

„Itachi,“ řekl jeho otec a pak se odmlčel, než pokračoval. „Jsi spojení mezi rodem a středem vesnice.“ Oči se mu zbarvili lehce doruda, ale nezměnily se natolik, aby v nich vyvstal vzor sharinganu.

Spojení mezi rodem a středem vesnice...

V podstatě špeh. *Uložil jsi tuhle špinavou práci svému vlastnímu synovi a teď ho za to ještě peskuješ?* Itachi se mlčky ptal svého otce. Přírozeně nedostal odpověď. Otcův pronikavý pohled zkrátka zraňoval a probodával jeho pošramocené srdce.

„To ale... přece víš, ne?“

„Mm hmm.“ Víc v odpověď nabídnout nedokázal.

Kdyby měl jednat přesně podle otcových přání a pracovat způsobem, který by potěšil Yashira a mladší lidi v rodu, jak by to s vesnicí asi dopadlo? Nepřetržitý dozor Anbu nad rodem. Danzova žádost poskytovat mu informace o rodu. Tyto střípky by samy o sobě víc než stačily, aby rozezlily otce a ostatní. Plán na provedení převratu, který už dospěl do fáze, kdy mělo být rozhodnuto o konkrétním dni, by byl uspíšen a nenávist mladých lidí vůči vesnici byl dosáhla svého vrcholu. A co by přišlo pak?

Válka.

A pak porážka rodu Uchihů a pronásledování horší než cokoliv, co kdy zažili.

Itachi až příliš dobře za svého života ninji poznal, že Skrytá listová vesnice není v žádném případě čistá a nevinná. Nebyla to jen předpojatost vůči rodu Uchihů. Zapečetili Devíticásého do novorozeného dítěte a pak ho izolovali a obklopovali z dále, aniž by si bylo této skutečnosti vědomo. S Anbu to bylo stejné. Sám Hokage založil tuto organizaci, která nesla tíhu temnoty vesnice a vlastnoručně je nutil brát na sebe temné úlohy v pozadí.

Tato vesnice brala to, nač se nechtěla dívat, vnutila to na někoho jiného a pak předstírala, že nic nevidí. Bylo by na takovémto místě rodu umožněno žít jako doposud, poté, co by byl poražen při pokusu o převrat?

Ne. Cesta, po níž chtěl jeho otec kráčet, byla cesta ke zkáze.

Otcův hlas roztříštil Itachiho myšlenky.

„Měj to na paměti.“

Co mělo to *to* znamenat? Když byl ponořen v myšlenkách, ztratil Itachi na chvíli přehled o tom, o čem Fugaku mluví. A pak si vzpomněl, že měl jeho otec na mysli to „spojení mezi rodem a středem vesnice.“

„A přijdeš na zítřejší schůzi,“ pokračoval jeho otec.

Itachi mlčel. Nemohl jít. Slíbil to Shisuimu.

Přesto nedokázal sesbírat energii k tomu, aby tady a teď prohlásil, že nepůjde. Pokud by to udělal, otce by to jen více rozezličilo. A kdyby se to stalo, mohla se konverzace ještě více protáhnout. Už tu nedokázal dál sedět se svým otcem.

Odpusť, Sasuke, v duchu se omluvil svému bratříčkovi, než odvrátil oči od otce a směrem k auře za sebou.

„Sasuke, jestli už jsi skončil v koupelně, pospěš si zpátky do postele.“

V tu chvíli si jeho matka a otec podle všeho poprvé uvědomili přítomnost jeho bratříčka. Posuvné dveře za Itachim se pomalu odsunuly a Sasuke omluvně nakoukl dovnitř.

„T-tak jo.“

Jeho otec se postavil a pohlédl na Sasukeho. Jeho oči už Itachiho přestaly vnímat. „Co to vyvádíš, toulat se tu takhle uprostřed noci? Pospěš si zpátky do postele!“ Zvolal Fugaku hlasem, který se blížil výtce.

Hněv prosakující otcovými slovy nebyl zaměřen pouze na jeho bratříčka za to, že byl tak pozdě vzhůru. Převážil jeho hněv, že byl přerušen při důležitém rozhovoru. V podstatě o nic víc nešlo.

Možná moudře porozuměl otcovu duševnímu stavu, a proto Sasuke jednoduše smutně odpověděl, „tak jo.“ Zvedl svou svěšenou hlavu a pohlédl na Itachiho.

Jako by mě jeho oči z něčeho vinily...

Z čeho by ho jeho bratříček asi mohl vinit? Za to, že prozradil, že tam Sasuke je? Nebo protože si chlapec myslel, že to Itachi dovedl jejich otce do takového stavu? Nebo byl snad jen žárlivý, že má jeho starší bratr jejich maminku a tatínka jenom pro sebe?

V Sasukeho očích, které přetékal city, byla hloubka, která neumožňovala Itachimu prohlédnout chlapcovy skutečné záměry. Pociťoval touhu zjistit, na co jeho bratr myslí, i kdyby měl použít sharingan. Ale nic neudělal.

V Itachiho srdci bylo jen jediné. Touha odčinit, že svého mladšího bratříčka využil, aby ukončil konverzaci se svým otcem.

6

Danzo pohlédl na chlapce, který stál před ním, a pomyslel si, že v něm není zdaleka dost temnoty. Ne ve srovnání s jiným ninjou z téhož rodu, s Itachim.

„Slyšel jsem, že má být zítra setkání ve Svatyni Nakano?“

„Vzhledem k tomu, že žiješ v temnotě vesnice, není žádným překvapením, že to víš. Ale i s tím na mysli, musím přiznat, že mě zarazí, že je i toto tajemství rodu známo.“

„Je to skutečnost této vesnice.“

„Tím říkáš, že jsi to do teď prostě nechával být?“

„Jsi vskutku moudrý, Uchiho Shisui.“ Danzo vyslovil jméno ninji stojícího před ním. „Mám pro takového moudrého ninju jednu otázku.“

„Nemám moc času, takže to zkrát.“

„Ano, přece jen by bylo nemilé, kdybys přišel o svou příležitost napadnout Fugaka.“

Mezi Shisuiho obočím se prohloubila rýha. „Ani to...“

„Nevykládej si to špatně. Neslyšel jsem to z Hiruzenových úst. A ani nemusím říkat, že ani Itachi to neprozradil. Jeden z mých mužů to prověřoval.“

Moudrému mladíkovi stekla po čele kapka potu.

„Nedá se říct, že by ovládnout Fugaka svou technikou očí a zastavení plánu na převrat, byl nějak zvlášť dobrý nápad.“ Danzo si položil dlaň na bradu, jak tak sledoval mladého ninju. „Převážná většina rodu se již kloní k převratu. Nechat jejich vůdce Fugaka náhle změnit názor je jako plivnout do moře.“

„To nemůžu vědět, dokud to nezkus...“

„Prožil jsem dvě Velké války a ujišťuju tě, že tvůj plán jednoznačně selže.“ Danzova přísnost donutila Shisuiho sklápnout pusy. „I kdyby se ti Fugaka povedlo svou oční technikou ovládnout a donutit ho na dnešní schůzi navrhnout pozastavení jejich akce a podařilo se ti tak to celé odložit, nic by se nezměnilo. Radikální frakce by si jen pomyslela, že Fugakova změna názoru souvisí s tím, že se z něj s věkem stává zbabělec. Rychle by si zvolili nového vůdce a opět svůj plán chtěli uskutečnit. Poslouchej mě, Shisui.“ Vložil svou vůli do svého levého oka a vyšlehl po vyjeveném mladíkovi pohledem. „Hlavu lze vždy nahradit.“

„Nemluv, jako by už bylo po všem!“ Shisuiho primitivní hněv Danzovi nepřipadal jako nic víc než scéna.

„Ten mangekyou sharingan. Dokázal bych ho využít mnohem efektivněji.“

„Co to...“ Shisui se pokusil uskočit, aby si získal od Danza odstup.

Ale.

V tu chvíli si uvědomil, že nemůže pohnout nohama.

„Hmyz jsou zajímavá stvoření,“ řekl Danzo a udělal krok dopředu. „Když je lidská bytost bodnuta komárem, necítí žádnou bolest. Ani stopu po tom, že byla pokousána, jakmile štípání odezní.“ Udělal další krok k Shisuimu. „Ale jed škorpiona nebo pavouka může někdy skolit i ohromné zvíře.“

„C-cos to udělal?“

Aniž by odpověděl, udělal Danzo další krok kupředu. „Pokud by tu byl hmyz, který by štípal jako komár, ale měl ve svém bodnutí jed škorpiona, byl by neodolatelný.“

Náhle se svět za Shisuim zamihotal a zjevil se muž. Měl na sobě bílou tygří masku.

Shisui se chvěl, pomalu pootočil svou tvář a pohlédl přes rameno na toho muže. Danzo si toho nevšímal a zaměřil svá slova na Tygří masku.

„Jak si teď říkáš?“

„Říkám si Sugaru.“

„Ach, přesně tak.“ Pár dalších rozhodných kroků a Danzo byl od Shisuiho na dosah ruky. „Tento muž pochází z rodu Aburame. Vzhledem k tomu, jak jsi moudrý, teď, když jsem ti tohle řekl, už další vysvětlení nepotřebuješ, hm?“

„Ngh!“ Shisui zaťal zuby a snažil se nějak pohnout. Jeho silná postava byla tak politováníhodná, že se Danzovi přirozeně stočily rty do něčeho, co připomínalo úsměv.

„Klid. Není to jed, který by tě zabil okamžitě. Budeš žít dostatečně dlouho, abych ti mohl vydloubnout obě tvé oči.“ Danzo už byl tak blízko, že kdyby zvedl ruku, dotýkal by se Shisuiho tváře. „Jsou čerstvější, když se vydloubnou, dokud žiješ, a také se rychleji přizpůsobí.“

„Danzo... co to...“

„Dělám právě tohle,“ řekl Danzo, když natáhl svou levou paži.

Natáhl se ukazováčkem a prostředníčkem spolu se svým palcem a dotkl se Shisuiho pravého oka. Zatlačil dozadu horní víčko prostředníčkem a ukazováčkem a dolní víčko svým palcem, čímž postupně odhalil kluzkou lesklou oční bulvu. Bez jediného zaváhání zabořil prsty do očního důlku. Pocítil na dlani své ruky teplo této koule.

Konečně mám mangekyou sharingan. Danzovi se tetelilo srdce radostí.

„A teď to druhé,“ zamumlal. A tehdy, sotva si pomyslel, jestli se Shisuiho zbylé oko mírně nezablesklo, z před ním náhle zmizelo.

„Problesknutí,“ zamumlal Sugaru.

„Rychle! Za ním!“ zařval Danzo a Sugaru se dal do pohybu. Aury jeho podřízených, kteří stáli připravení opodál, rovněž zmizely. „Nesmíme mu dovolit žít.“

Nakonec to byl Itachi, kdo si uvědomil Danzův dlouhodobý cíl. Shisui pro něj nebyl ničím víc než překážkou. Kdyby neměl mangekyou sharingan, něco, co pro něj bylo příliš dobré, Danzo by se nebyl obtěžoval řešit to osobně.

„Zabijte ho. Ujistěte se, že je mrtvý.“ Danzův hlas nemohl dosáhnout podřízených, kteří se vytratil do noci. Ale i tak si nemohl pomoci a musel ten rozkaz vyslovit.

Shisui sem bez ohledu na výsledek přijde.

Itachi stál na útesu, jak slíbil, a čekal na návrat svého přítele. Slunce už začalo zapadat za obzor, brzy se snese noc. Již jen chvilka do začátku schůze. Pravděpodobně teď někdy Shisui ovládl myšlenky jeho otce pomocí mangekyou sharinganu. Schůze potrvá alespoň dvě hodiny, i kdyby skončila předčasně. Měl čas. A během té doby si chtěl Itachi rozmyslet, co bude od teď dělat.

Ačkoliv sdíleli stejnou touhu zabránit převratu rodu pro dobro vesnice, Itachi vždycky ponechával konkrétní činy na svém příteli. Shisui získal svolení od třetího Hokageho, na vlastní pěst prošetřoval pohyby rodu a sestavil současný plán. To vše bylo Shisuiho dílo. Itachi neudělal nic.

Shisui prohlásil, že skutečný boj začne, až obrátí Fugaka proti vzpouře. A bylo nepravděpodobné, že horkokrevní mladí členové rodu jen tak změní názor jednoduše kvůli otcově změně postoje. Výsledkem Shisuiho činu té noci bude pravděpodobně jisté jednání a odložení času k činu. Ale radikálové se znovu seskupí a najdou si jinou cestu. Budou mít svůj převrat.

Co mohli dělat, jakmile odstraní z cesty jeho otce? To bylo to nejdůležitější, pokud chtěli uskutečnit svůj společný cíl. Itachi už nemohl všechno nechávat na Shisui. Musel se sám hluboce zamyslet. A pak snad mohl poprvé být Shisuiemu roven.

„Ngh!“ Itachi za sebou pocítil auru a otočil se dokola. „Shisui?“ zaraženě se zeptal. Bylo příliš brzy na to, aby tu teď jeho přítel byl.

„Promiň, Itachi.“ Zpoza zavřeného víčka Shisuiho pravého oka stékala krev a zasychala mu na tváři. Na nejistých nohou prošel kolem Itachiho a postavil se na okraj útesu.

Bylo zřejmé, že se stalo něco špatného a že mu to jeho přítel přišel sdělit. Itachi jednoduše mlčel a čekal.

„Selhal jsem.“

„Co se ti stalo s okem?“

Shisui neodpověděl, ale tiše zíral z útesu.

Itachi zklidnil své netrpělivé srdce, zoufale chtěl slyšet přítelův příběh.

„Vůbec jsem se k Fugakovi nedostal,“ konečně řekl Shisui. „Schůze už pravděpodobně začíná. Nejspíš na dnešní schůzi rozhodnou o klíčových bodech převratu. Náš plán selhal.“

„To neznamená, že je po všem.“ *Jeho přítel ztratil vůli...* „Kdo tě dostal?“

„Danzo.“

Itachimu začalo srdce bušit rychleji. V zadním koutku mysli mu vyvstala tvář toho zrádného muže.

„Jeden z jeho podřízených používá hmyz, že?“ řekl Shisui.

„Měl na sobě tygří masku?“

„Otrávil mě jedem. Už pro mě není záchrany.“

Sugaru. Byl z rodu Aburame. Ten využíval hmyz.

„Itachi.“ Shisuiho hlas byl děsivě slabý. Jak tak před ním jeho přítel stál, vypadal drobný, drobnější než kdykoliv předtím. Shisui vždycky běžel před Itachim, bojoval po jeho boku pro dobro rodu, byl pro něj prakticky jako starší bratr, a nyní se kolem něj ovíjel závan smrti a dýchal mu na záda. „Vypadá... to, že už převrat Uchihů nepůjde zastavit. Pokud začne Listová bojovat sama se sebou, ostatní země určitě zaútočí... vypukne válka.“

Vypadá to, že už převratu nepůjde zabránit... Taková slova ze Shisuiho úst slyšet nechtěl. To jeho přítel všechno vzdal? Činila snad smrt člověka tak slabým a křehkým? Itachi, který byl stále spjatý s říší živých, nedokázal pochopit, co se uvnitř Shisuiho děje.

„Když jsem se chystal použít Kotoamatsukami a zabránit převratu,“ řekl Shisui a ohlédl se přes rameno na Itachiho, „Danzo mi vzal mé pravé oko. Nevěří mi. Chce vesnici ochránit po svém, ať to bude vypadat jakkoliv.“

Jelikož měl Itachi Danza po řadu let na očích, rozuměl tomu. Ten muž nevěřil nikomu. Ani svému příteli ve zbrani, třetímu Hokagemu.

Chrání vesnici po svém... Itachi pocítil, jak mu přeběhl mráz po zádech.

„Nejspíš by si byl vzal i mé levé oko.“ Shisui posunul svou ruku ke svému ještě netknutému oku. Zanořil si prsty za víčka a upevnil sevření. „Než se mu to povede, chci ho dát tobě.“ Když znovu odtáhl ruku, měl zavřená víčka levého oka a prýštila mu z mezi nimi čerstvá krev.

Shisui měl ve svých očích mangekyou sharingan. Pokud své oko svěřoval Itachimu, pak to znamenalo, že mu dával svolení užít moc, která je v něm skrytá. Itachiho při důvěře, kterou v něj jeho přítel vkládal, zabolelo srdce.

Shisui... pokusil se říct, ale nevyšla z něj hláska. Báł se, že pokud by vyslovil přítelovo jméno, vytryskly by mu slzy, které se mu hromadily v očích. Nebude plakat před dalším člověkem. Tím spíš, že šlo o jeho přítele, který s ním takto mluvil, připraven na smrt.

„Jsi můj nejlepší přítel. Jsi jediný, po kom to můžu žádat. Tato vesnice... jméno Uchihů... ochraň je.“

S tváří obrácenou ke svou vztažené dlani, Shisui shromáždil svou čakru.

Do volného prostranství přihopkal jediný ptáček a usedl mu na ruku. Oko usazené na jeho dlani se vzneslo, zakrylo ptákově levé oko a splynulo s ním, jako by bylo vtaženo dovnitř. Ačkoliv teď, když přišel o obě oči, Shisui neviděl, věděl, že své oko svěřil svému příteli a po tváři se mu rozlil výraz úlevy. Aniž by na něj znovu pohlédl, ptáček přikývnul hlavou, než vzlétl k temně zbarvenému nebi.

„Je tu ještě něco, co ti chci dát.“ Shisui se k Itachimu opět obrátil zády. „Ale předtím je tu něco, co bych ti chtěl říct.“

„Co?“ Itachiho stálo vyslovit to slovo veškeré úsilí. Slova, která chtěl opravdu říct, odmítala vyjít ven. „*Neumírej. Nevzdávej se.*“

Jeho přítel byl připraven zemřít. Ta slova byla jen pohodlná. Bylo je zbytečné říkat. Takže je neřekl. Přesto Itachi v hloubi duše křičel.

Nesmíš umřít. Když se vzdáš, bude po všem. Ninja bojuje až do samého konce. Ještě není po všem.

Ale Itachiho vzlyky k jeho příteli nedolehly.

„Vlastní rukou jsem zabil svého dobrého přítele.“

Dobrého přítele? O kom to mluví?

Itachimu se při té náhle zpovědi zcela zastavily myšlenky.

„Bylo to chvíli před tím, než jsem tě poznal,“ pokračovat Shisui mrtvým hlasem, jako by svého přítele nechával daleko za sebou.

Itachi mu neviděl do tváře.

„Na akademii jsem potkal kluka, kterého jsem nazýval přítelem. Bojovali jsme spolu bok po boku ve stejném týmu, když jsem se stal geninem. Tehdy to byl můj nejlepší kamarád – opravdu jsme si důvěřovali. Ale...“ Shisui se na chvíli odmlčel. „Netrvalo to ani rok.“

Toto šokující doznání dále pokračovalo.

„Bylo to hned po skončení války. Mise byly mnohem drsnější, než jsou teď. Byli jsme s pár dalšími týmy na misi, kdy jsme měli uklízet po válce a ocitli jsme se sami v cizí zemi. Měli jsme smůlu. Natrefili jsme na víc nepřátel, než jsme mohli zvládnout. Stáli jsme tváří v tvář smrti.“

Tento příběh pocházel z doby ještě před tím, než se stal Itachi ninjou.

„Naštěstí nás našli někteří z našich druhů, od kterých jsme předtím byli oddělení. Mě zachránili, ale můj přítel utíkal příliš pomalu. Kdybych se k němu byl jen natáhl, nebyl by musel zemřít.“

Z toho, co Shisui říkal, plynulo, že byl v bezprostřední blízkosti, když byl jeho přítel zabit. Rozdíl mezi životem a smrtí visel na nepatrném rozdílu ve štěstí a tento kousíček štěstí oba chlapce rozdělil. Rozhodně to nebyla jeho vina. Ale Shisui si vyčítal přítelovu smrt, jako by to byl hřích, který sám spáchal.

„Nemohl jsi za to.“

„Ne.“ Řekl Shisui, jako by chtěl Itachi přerušit. „Záviděl jsem svému příteli. Byl mu nadělen větší talent než mně. Žárlil jsem na něj, vždycky běžel tak daleko přede mnou. Takže jsem k němu tehdy mohl natáhnout ruku. Ale záměrně jsem to neudělal... zabil jsem ho.“

Itachi si nikdy neuvědomil, jaká temnota dřímala na dně Shisuiho srdce. Byl to jeho nejlepší kamarád. Co do té doby viděl? Zatočila se mu hlava.

„Po několik měsíců jsem byl skutečností, že jsem ho zabil, naprosto zdrcen. Bylo to tehdy. Když jsem potkal tebe.“

Itachi si na to jasně vzpomínal. Cvičil sám, aby se připravil na vstup do akademie, když se náhle zjevil Shisui. Byl to Shisui, kdo ho požádal, jestli můžou být přátelé.

„Pozoroval jsem tě, jak jsi byl každý den zarytý do svého tréninku, a tak jsem na tebe bez přemýšlení zavolal. Vždycky jsi hleděl dopředu, vždycky jsi běžel napřed a trávit s tebou čas mi pomohlo dát se kousek po kousku zase dohromady. Jsem ti opravdu vděčný.“

To já jsem vděčný...

Samozřejmě z něj ta slova nevyšla.

„Smrt mého přítele mi dala novou moc. Byl to mangekyou sharingan.“

Po n-té se Itachimu z nečekaného odhalení zatočila hlava. Shisui nedbal jeho vrávorání a pokračoval.

„Mangekyou sharingan je vyvolán silou, která vychází ze silné emocionální rány. Můj byl nejspíš probuzen mými výčitkami ze zabití přítele.“

„Výčitky ze zabití přítele...“

„Přesně.“

Itachi měl špatný pocit.

„Zabij mě, Itachi. Tak získáš mangekyou sharingan. A staneš se tak ještě silnějším.“

„To je...“

„Tak jako tak zemřu. Takže je pak lepší, pokud ti svou smrtí zanechám tu sílu.“

Itachi ucítil v očích něco horkého. Svou zmatenou myslí nedovedl v klidu určit, jestli to byly slzy nebo poryv síly předznamenávající probuzení nové moci.

„Tak jo – udělej to, Itachi!“

Slova staršího bratra, aby popostrčil mladšího bratra kupředu... Itachi se skoro zapotácel, když udělal krok dopředu.

„Přesně tak.“

Něco horkého, jako krev, smočilo Itachiho tváře. *Slzy...* Itachi potlačoval své vzlyky, aby si jich Shisui nevšiml, a pokračoval vpřed.

„Se svými schopnostmi tě nemůže omezit něco, jako je rod. Chci říct, jak tě znám, dokážeš překonat i osud rodu. Ne...“

„Shisui...“

„Myslím, že tvé schopnosti mohou dokonce od základů změnit pohled na svět ninjů.“

„Mé schopnosti?“ Až když zaslechl vlastní hlas, uvědomil si Itachi, že se třese. Bylo to poprvé, kdy zněl tak slabě.

„Jsem rád, že jsem tě poznal.“

Itachi vztáhl třesoucí se ruce k zádům svého nejlepšího přítele.

„Spoléhám na tebe, že se o zbytek postaráš.“

To byla poslední slova jeho přítele.

Temnota...

Černočerná noc bez měsíce nebo hvězd. Ebenová mračna pokrývající nebesa se hrozila každou chvílí protrhnout.

Zabil jsem svého přítele...

Ruce měl na místě, kde předtím stál Shisui. Itachi stál skloněný a nehybný. Vyčerpané tělo měl těžké jako olovo. Jeho zmožené, pohmožděné srdce odmítalo navázat na nit jeho myšlenek. Z očí mu stékala jedna slza za druhou, a dokonce ani vyprahlý pocit v jeho duši je nedokázal zarazit. Všechno bylo otupělé.

Ne...

Někde v jeho těle, které teď bylo za jedno s temnotou, se něco rozdoutnalo. Na mrtvé půdě zamrzlé pod vrstvou ledu začaly prskat a hořet drobné jiskry. Jako by toužil po jejich slabém teple, ponořil se Itachi do svého srdce.

Tam. Dvě jiskřičky. Jedna v každém oku.

Držel je ve svém raněném vyčerpaném srdci.

Svist.

V mrknutí oka se z jisker staly mohutné plameny a obejmuly celé jeho tělo. Jeho oči, které byly jádrem této záře, žhnuly jako magma.

„Dokázal jsem to, Shisui.“ V jeho stále plačících očích zářilo jasné karmínové světlo. „Slibuju ti, že rod zastavím.“

Itachi nechal hlas svého srdce odplout do temnoty spolu s modlitbou, aby dosáhl země mrtvých.

6 Zlatý jestřáb, oděn v róbách temnoty, zpívající za měsíčné noci

Výsledky, jakých nebylo rovno. Fyzické jutsu, ninjutsu, individuální, týmové, bojové techniky: Sasuke ve své třídě vynikal ve všech pěti předmětech. Kdyby bylo stále možné absolvovat předčasně, bezpochyby by byl jasným uchazečem.

Itachi seděl na verandě, zavřel vysvědčení svého bratříčka a pohlédl ven na zahradu. Na zdi ohraničující pozemek byl hrdě vynesena znak rodu Uchihů. Sasuke na něj hleděl, působil jaksi posmutněle.

„Když tak budeš pokračovat, budeš jednou stejně skvělý, jako tvůj starší bratr,“ tak to řekl.“ Sasuke sklesle zamumlal otcova slova. Jeho negativní pocity vůči otci se jasně zračily v jeho mdlém hlase.

Ne...

Ty pocity byly vůči Itachimu.

Sasuke jednoduše chtěl, aby otec uznal jeho úspěchy. Ale spíše, než aby tomu porozuměl, srovnával ho Fugaku s Itachim. Pro dítě nemohlo být „jako tvůj starší bratr“ pochvalou, ať už to bylo řečeno s jakkoliv dobrými úmysly. Byl ve věku, kdy si více než co jiného přál být povšimnut. Jak moc byl se svým starším bratrem nespokojený? Jelikož sám staršího bratra neměl, nemohl Itachi Sasukeho pocitům rozumět.

Proto se ho rozhodl prostě zeptat.

„Zlobíš se na mě?“ zeptal se, na tváři mu vyvstal úsměv, jak se zahleděl na odpolední nebe, viditelné nad čtvercovou zdí.

Sasukeho oči se rozšířily údivem, jako by mu byl Itachi přečetl myšlenky. Jeho odpověď byla zjevně bezeslovná. Tiše obrátil ke svému bratrovi nazlobený pohled.

„To je v pořádku,“ laskavě začal Itachi, „Chci říct, praví ninjové žijí nenáviděni jinými lidmi.“

Sám Itachi si nepamatoval, kolikrát zabil. Těch nesčetně mrtvých mělo rodiny a přátele. Pro ty lidi byl opovržením hodným nepřitelem, kterého budou vždy nenávidět. *Co se stalo s nemocným dítětem Kohinaty Mukaie?* Náhle uvažoval.

„N-nemyslím...“ Jeho mladší bratříček opět zaváhal. Sasuke se na svého bratra zlobil, ale to nebylo vše. Sasukeho upřímná a nevinná očka Itachimu sdělovala, že tu byla také láska, která ty špatné emoce překonávala.

Mé vlastní dovednosti mého bratříčka sužují ...

Přece jen, Sasuke byl sám o sobě víc než dost nadaný. Rozhodně neustrne v minulosti. I přesto rozměr Itachiho existence hrozil, že ho rozdrtí.

„Ha, ha. Je těžké být nejlepší.“ Usmál se, jak nejlépe dovedl a pohlédl na svého bratříčka. „Mít moc znamená být izolovaný a vede to k namyšlenosti. Ať už byla očekávání lidí v tebe jakákoliv.“

Rod Uchihů chtěl Itachiho talent. Ale když jeho členové nedostali, co chtěli, byli naštvaní, až nakonec nařídili Shisui, aby ho sledoval. Kdyby byli trochu laskavější, třeba by byli bývali schopni navázat přátelštější vztahy. To Itachiho vlastní vize tomu ale bránila.

Zbavit tento svět bojů...

Sen, který měl každý, ale nikdo ho nebral vážně. Ale Itachi nepřipustí na své cestě k uskutečnění tohoto snu jakékoliv kompromisy, protože to byl tak veliký sen, že kdyby si dovolil i jen malý ústupek, nikdy by ho nemohl naplnit. Což byl důvod, proč nemohl jít s nimi.

A ve výsledku, Shisui...

Sasuke se ustaranými očima zahleděl na svého bratra, znepokojilo ho, že Itachi náhle zmlkl.

Itachi se zhluboka nadechl. „Ale... jsme to jen my dva. Vždycky tu budu jako zeď, kterou musíš překonat.“

Pověz mu, jak ses ohledně něho rozhodl...

„I kdyby to znamenalo být nesnášen, od toho tu starší bratři jsou.“ Procítěně pohlédl na Sasukeho.

Jeho bratříček otevřel ústa, ale jeho slova byla zastavena zvukem rozrážených dveří.

„Itachi, seš tady?! Vylez! Musíme s tebou mluvit!“ Yashirův hlas zahřměl chodbou.

„To je v pořádku,“ bylo vše, co řekl, když svého bratříčka nechal na verandě a vykročil ke vstupním dveřím.

Napravo: Inabi, nalevo: Yashiro. Za nimi stál připravený Tekka. Věrní pomocníci jeho otce.

„Co je? Proč jste sem přišli?“ zeptal se Itachi, který si udržoval klid navzdory hrozivému lesku v jejich očích.

„Na včerejší schůzi nedorazili jen dva lidé.“ První promluvil dlouhovlasý Inabi. V jeho pohledu nebylo nic než nevraživost. „Kde jsi byl?!“

Takové mluvení oklikou Itachimu lezlo na nervy.

Jen dva lidé nedorazili na včerejší schůzi...

Itachi a Shisui.

Tito tři již o Shisuiho smrti věděli. A navrch toho se napřed ptali Itachiho, proč sám nebyl přítomen. Taková namyšlená oklika k tomu, o co jim opravdu šlo.

„Od té doby, co ses připojil k Anbu,“ pokračoval Inabi a nenávistně zíral na stále mlčícího Itachiho, „jsi nám způsobil mnohé nepříjemné situace. Rozumíme tomu. To tvrdí i tvůj otec a snaží se tě bránit, ale...“

Yashiro navázal, kde Inabi přestal. „Ale nemůžeme dělat výjimky.“ Těmito namyšlenými slovy se stavěl nad Itachiho. Ta slova v této situaci vyřkl jen za tím účelem.

Pitomec...

Itachi zadržel povzdech. A pak se mu podařilo uvolnit slova, která nesla váhu jeho ztěžklého srdce. „Rozumím. Budu si od teď dávat pozor. Tak, bylo to všechno?“

Kdyby řekl víc, jeho vztek by přetekl. A kdyby se to stalo, Itachi si nebyl jistý, že by se ovládl.

„Skoro,“ řekl Yashiro a lehce ztišil hlas. „Máme ještě pár otázek.“ Konečně se dostával k důvodu této návštěvy. „Týká se to Uchihy Shisuiho. Včera večer skočil do řeky Nakano a zabil se.“

A je to tu...

„Shisui byl tou druhou osobou, která se neukázala na schůzi,“ dodal Inabi. „A víme, žes ho obdivoval jako vlastního bratra.“

A přece, i když jste to věděli, kdo přesně Shisuiho nakázal, aby mě sledoval? Itachi potlačil násilné pocity, které hrozily, že přetvoří hlas jeho srdce ve slova. Bylo to jako polykat hřebíky. A pak si zvolil slova, kterými neurazí, zaobalená zdvořilostí.

„Opravdu? V poslední době jsem ho vůbec neviděl... ale je to hrozná tragédie.“

Jejich setkání na útesu bylo tajemstvím, o kterém nemohl nikdo vědět. Neměl to v úmyslu sdělovat lidem tak povrchním, jako byli tito.

Při této odpovědi od Itachiho všichni tři policisté umkli a tiše si ho měřili pohledem, jako by snad byl nepřítelem.

„No, Vojenská policie se rozhodla zahájit důkladné vyšetřování.“ Inabiho přehnaně oficiálně znějící slova prothla ticho.

„...Vyšetřování?!“

„Toto je Shisuiho dopis na rozloučenou.“ Yashiro vytáhl papír přeložený v půli a podal ho Itachimu. „Byl proveden rozbor rukopisu. Není pochyb, že to napsal sám Shisui.“

„Pokud nic nenasvědčuje vraždě, k čemu je tedy to vyšetřování?“ zeptal se Itachi.

„Pro uživatele sharinganu je snadné napodobit něčí rukopis,“ odpověděl Inabi.

Itachi si vzal dopis a otevřel ho.

„Obsah jeho sebevražedné zprávy je zde na tomto kousku papíru,“ poznamenal Yashiro.

Shisuiho sebevražedný vzkaz...

Zpráva, kterou Itachi napsal a potají té noci zanechal v Shisuiho pokoji, tak, jak mu sám umírající Shisui nakázal. Od té chvíle uplynulo jen zhruba tucet hodin. I nyní si celý text pamatoval. Ani se na něj nemusel dívat.

Už jsem z těchto misí unaven.

Takto není žádná budoucnost

Pro Uchihy.

Ani pro mě.

Již nedokážu běžet

proti Cestě.

Co byla ta „Cesta,“ kterou Shisui zmiňoval?

Byla to cesta, která vyvstala na mysli každému členu rodu, který tento text spatřil. Byl znaven z misí. Uchihoové neměli budoucnost. Nedokázal běžet proti Cestě. Tato tesklivá slova vykreslovala bolestný výkřik Uchiho Shisuiho, jeho touhu, byť i o nejmenší kousek zmenšit zlobu svého rodu.

Ale nezdálo se, že by ta zpráva k jejich druhům dolehla.

„Byl jedním z nejnadanějších členů rodu,“ řekl Yashiro. „A vůbec nejlepším v teleportaci. Vždy byl prvním, kdo se pro dobro rodu zhostil jakékoliv mise.“

Jakékoliv mise... měl na mysli sledování Itachiho?

Toto byli muži, kteří vydali zbabělý rozkaz sledovat jednoho z vlastních, a přece zapomínali na vlastní vinu. Vychvalovali Shisuiho jako schopného muže, ale Itachi za těmito vznesnými slovy viděl, že o něm nesměšleli jako o ničem víc než schopném pěšáku. Plameny nenávisti v něm vzplanuly ještě mocněji. Jejich chování bylo vrcholem zbabělosti.

Inabi, který vůbec nezaznamenal Itachiho změť pocitů, navázal, kde Yashiro přestal. „Je těžké uvěřit, že by takový člověk zanechal podobný vzkaz a zabil se.“

Vždycky myslíte jen na sebe...

„Neměli byste lidi soudit na základě zdání.“ Byl to sarkasmus a poukazoval jím i sám na sebe. Tihle tři to ale v žádném případě nemohli pochopit.

„Prozatím ti ten vzkaz necháme,“ pokračoval Inabi, jako by Itachi nepromluvil. „Vezmi ho zpátky k Anbu a požádej je o pomoc s vyšetřováním.“

„Rozumím.“

Ti tři se obrátili zády a Itachi pocítil úlevu. Kdyby měl rozhovor pokračovat jen o chvíli déle, pravděpodobně by již nebyl schopen ovládnout svůj hněv.

„S trochou štěstí snad najdeme nějakou stopu,“ vyprskl Yashiro, když překračoval práh.

Aniž by se ohlédl, do teď mlčící Tekka řekl Itachimu, „V Anbu máme alternativní zdroje informací. Pokud ten vzkaz zničíš, dozvíme se to.“

To už je vrchol... Itachi zaťal ruku svírající Shisuiho vzkaz v pěst. „Proč to neřeknete na rovinu?“

Trojice mužů chystající se projít vraty, se zastavila. Když se otočila, svítily jim oči šarlatovou. Vraždychtivost nasycovala vzduch mezi čtyřmi ninji.

Po ničem netoužil víc.

„Myslíte, že jsem to udělal?“ Itachiho zorné pole se zbarvilo do ruda.

„Po pravdě, ano, kluku.“ Procedil Inabi přes zaťaté zuby.

Yashiro se opět obrátil k Itachimu. „Poslyš, Itachi,“ řekl vražedným tónem, „Jestli jsi opravdu zradil rod, zaplatíš za to.“

Itachiho tělo bylo rychlejší než jeho hlas, rychlejší než jeho myšlenky. Vymrštil kop po Yashirově hrdle, trefil Inabiho paži do tváře, pak se otočil kolem a zaryl koleno Tekkovi do žaludku. Když se otočil opět čelem vpřed, ti tři popadali neohrabaně k zemi a Itachi zůstal stát mezi nimi.

„Jak jsem říkal, nesud'te lidi na základě vzhledu nebo zdání.“

Zasáhl klíčové body, všichni tři zůstali sehnutí neschopni pohybu.

„Odhadli jste mě zcela špatně, pokud se domníváte, že mám na vás trpělivost.“

Chvějící se Inabi zvládl konečně jen o kousek nadzvednout hlavu a vražedně na Itachiho zíral.

„Rod... rod...“ pokračoval Itachi. „Pořád mluvíte, ale přeceňujete své dovednosti. A nemáte tušení o hloubi těch mých, proto se teď plazíte po zemi.“

Yashiro byl na všech čtyřech a snažil se zoufale postavit, podíval se přes rameno na Itachiho a vyprskl, „Shisui... tě v poslední době sledoval... je to šest měsíců, co ses připojil k Anbu... To, co jsi od té doby řekl a udělal, je příliš zvláštní, aby se to dalo přehlédnout. Co si to pro všechno na světě myslíš?“

„Upínáte se ke své organizaci, ke svému rodu a ke svému jménu... omezujete se a svévolně rozhodujete o svých možnostech. Odporné... a pak se hrozíte toho, co ještě nevidíte... toho, co ještě nevíte... a opovrhujete tím... čiré bláznovství!“ odpověděl Itachi.

Nutit jeho otce nést nápor, rozkazovat Shisuiimu dělat špinavou práci, skrývat se ve stínech, plazit se potají kolem. Takoví muži si nezasloužili žít. A kdyby měl tento předvoj radikální frakce zemřít, ten nesmyslný plán by mohl také ztratit něco ze své síly.

Zemřete...

„Itachi, přestaň!“

Chystal se na ně znovu vrhnout, když ho zastavil rozlícený hlas za ním. Ohlédl se, aby spatřil svého otce, jak tam stojí strnulý s ohromeným výrazem na tváři.

„To by stačilo. Co je to s tebou?“ Aniž by se podíval na trojici ležící na zemi, vykročil jeho otec přímo k němu. „Itachi, v poslední době mi tvé chování dělá starosti.“

Itachi svěsil hlavu, aby se vyhnul zornému poli otcova sharinganu. „Není proč si dělat starosti.“ *To tvé chování je znepokojivé...* Umlčel slova ve svém srdci jinými. „Mám hodně práce... nic víc v tom není.“

„Proč jsi tedy včera večer nepřišel?“ Jeho otec tiše vyčkával na Itachiho odpověď.

„... potřeboval jsem dosáhnout dalšího stupně,“ zamumlal Itachi.

„O čem to mluvíš?“

Nemohl úplně říct, *Zabil jsem Shisuiho a získal Mangekyou sharingan.* Zlobil se sám na sebe, že si i v takové situaci pečlivě volí slova a ten vztek ho přiměl vzít do ruky kunai. Aniž by tím směrem pohlédl, mrštil čepelí ke zdi vpravo. Chladivé ostří se zaryl do středu rodového znaku Uchihů, který tam byl výrazně vykreslen.

Otci na čele vyvstal pot. Obrátil oči ke svému synovi, z těla mu vyzařoval nepokoj.

Itachi sklonil tvář. „Mé schopnosti jsou omezovány tímto ubohým rodem.“

Pracoval snad Shisui tak horečně a zemřel, aby zachránil takové lidi? Stál tento rod vůbec za záchranu? Itachi netušil.

„Jste posedlí bezcennými věcmi, jako je rod, a ztrácíte z dohledu to, na čem skutečně záleží.“ Mír ve vesnici. Nebyl snad důležitější než nenávisť rodu? „Předtuchy a představy... dokud jste svázáni takovými předpisy a omezeními, nemůžete nikdy dosáhnout skutečné změny.“

Kdyby se rod osvobodil z pout, která ho svazují, dokázal by žít v souladu s lidmi ve vesnici. To pýcha hnala jejich rod, touha ochránit svůj titěrný svět. Jeho otec a ostatní to neviděli.

„Taková nestoudnost!“

Otec slyšel ve výkřicích Itachiho srdce pouze nestoudnost. Opět ho zarazilo, jak vzdálení si byli. Tak si tedy nikdy neporozumí. V takovém případě...

V koutku mysli mu vyvstal neurčitý obrys zlověstné budoucnosti.

„To by snad stačilo!“ Jeho otec ho propaloval pohledem a držel klečícího Yashira za ramena. „Jestli budeš s těmihle nesmysly pokračovat, půjdeš do vězení!“

Nesmysly...

V mysli se mu objevila vzpomínka na vzdálený den. První den na akademii. Učitel se jich zeptal na jejich sny a Itachi celé třídě oznámil: „*Chci být nejlepším ninjou, který kdy žil, tak skvělým, abych dokázal vymýtit ze světa veškeré boje.*“

Všichni to považovali za nesmysl. Ale stále se za tím snem urputně hnali, i nyní. *Vymýtit ze světa veškeré boje...* mohli se smát, mohli to mít za nesmysl, ale bylo to to jediné, po čem Itachi opravdu toužil.

Ale jeho otec nedokázal spatřit, jak pro svůj sen trpí. Fugaku vytáhl své lidi na nohy, téměř je objal, a pak stáli naproti Itachim.

„No, co uděláš?!“ zuřivě vyprskl Inabi. „Toto nemůžeme trpět. Veliteli, dejte rozkaz k zatčení!“

Itachi tu nemohl být zajat. Stáli před ním shromáždění čtyři osnovatelé převratu. Teď, když se ocitl zde, mohl jediné zůstat pevný ve svých přesvědčeních.

Jeho odhodlání bylo roztříštěno výkřikem jeho bratra, bylo to skoro zavřískání. „Itachi! Přestaň!“

Můj bratr se dívá...

Sasuke to celé slyšel.

Jako loutce, které přestříhli nitě, se pod Itachim podlomily nohy a schoulil se na kamenné dláždění cesty. Tiše položil obě ruce na zem a hluboce sklonil hlavu.

Nemůžu někoho zabít před svým bratrem... Byla to jeho pýcha coby staršího bratra. A nezčehřená touha neublížit svému bratříčkovi.

„Já jsem Shisuiho nezabil... ale omlouvám se na své nevhodné poznámky... je mi to velice líto.“

Ta omluva nešla od srdce. Jeho otec to pravděpodobně poznal. Ale, jako by pečlivě bral v potaz synovu bolest, Fugaku klidně odpověděl, „V poslední době ho podle všeho vyčerpál nápor misí v Anbu.“

„Veliteli!“ Vykřikl Inabi, jako by Fugakovi vyčítal jeho slabost.

„Anbu je pod přímou kontrolou Hokageho,“ pokračoval jeho otec. „Ani my ho nemůžeme zatknout bez zatykače. A co se týče mého syna... přebírám za něj plnou zodpovědnost. Prosím...“ Otcův hlas byl ochraptěly, když sklonil hlavu před svými podřízenými.

„... Rozumíme,“ nespokojeně řekl Inabi.

„Itachi, pojď dovnitř.“ Jeho otec se otočil a proklouzl vraty.

Stále na kolenou s hlavou skloněnou k zemi, Itachi zlobně pohlédl za ním. *Co ty o tom víš?*

Plameny dmýchající v jeho srdci nebyly utišeny. Jeho pocity se změnilly v poryv čakry proudící mu do očí. Itachi cítil, jak se mu přetvořil sharingan.

Mangekyou...

Na okamžik se setkal s pohledem svého malého bratříčka.

Fugaku o samotě uvažoval nad událostí předchozího dne. Naslouchal dešťovým kapkám dopadajícím na střechu, seděl se zavřenými očima a založenými rukama.

Nebyl ve službě. Itachi odešel na misi a Sasuke byl v akademii. Jeho manželka také odešla, aby vyřídila nákup. Fugaku byl jedinou osobou v domě.

Když kolem sebe toho rána na chodbě prošli, Itachi ho nepozdravil. Jeho syn na něj sotva pohlédl, když procházel kolem, a Fugaku si vyčítal, že tehdy nedokázal Itachiho oslovit.

Itachiho postavení bylo vzhledem k jeho způsobu jednání s Yashirem a ostatními, společně s kunaiem, který pošramotil rodový znak, zřejmé.

Můj syn straní vesnici...

Fugaku plánoval převrat. Byla to komplikace, které muselo být za každou cenu zabráněno. Že ninja Itachiho kalibru přešel k nepříteli, bylo nebezpečné. Jestli převrat uspěje nebo selže záviselo na tom, na čí stranu se Itachi přikloní. Ale Fugaku se nemohl rozhodnout, jestli bylo správné nutit syna, aby se před ním sklonil.

Co si museli Yashiro a ostatní myslet o veliteli, jako byl on? Nikdo by nepřijal velitele, který si nedokáže srovnat ani vlastního syna. A stále přetrvávala pochybnost o Shisuiho smrti, která dále prohlubovala Itachiho izolaci v rámci rodu.

„Promiňte?“ Dívčí hlas přerušil Fugakovy úvahy.

Návštěva... Fugaku se pomalu postavil, vykročil z místnosti a vydal se ke vstupním dveřím.

„Vy...“ horečně se snažil vybavit si jméno dívky, která skládala mokrý deštník a vzhlížela k němu očima na pokraji slz. Byl si jistý, že byla na akademii v téže třídě jako Itachi. Také ji několikrát viděl na schůzích.

„Jmenuji se Izumi. Uchiha Izumi,“ řekla dívka teskným hlasem.

Už si vzpomínal. Byla to dcera Uchihy Hazuki, která se vrátila k rodu, když při události s Devítiočným přišla o svého manžela. Byl si poměrně jistý, že je Hazuki o dva roky mladší než on sám.

„Itachi je na misi. Nevím, kdy se vrátí.“ Jeho slova byla příliš úsečná, i on si pomyslel, že zněl nevrle.

Jeho přítelkyně?

Bylo zatěžko uvěřit, že by měl jeho syn přítelkyni, vzhledem k tomu, že nemyslel na nic než mise. Ale dívka stojící před ním měla svěšenou hlavu s bolestným výrazem na tváři, jako by se byla doslechla o příhodě předchozího dne. Zdálo se, že je jeho synovi zcela oddaná.

„Ach, je pryč? Dobře, vrátím se jindy.“ Dívka Izumi se otočila a vykročila ke dveřím.

„Ehm.“ Bylo to ubohé zvolání, aby ji zastavil. Skoro jako by byl zase teenager.

Izumi se zmateně otočila.

Bylo hezké, že ji zastavil, ale netušil, co by jí přesně měl říct. Jediný důvod, proč promluvil, byl, protože měl zkrátka pocit, že ji nemůže nechat jen tak odejít. Aby skryl svůj neklid, podrbal se Fugaku špičkou prstu na tváři a upřímně jí řekl, „Je skoupý, ale laskavý.“

„Já vím,“ odpověděla Izumi nečekaně pevným hlasem.

Ohromily ho jeho oči, které hleděly přímo na něho. Pokračoval. „Má jen málo spojenců. Chtěl bych tě požádat, abys ho neopouštěla.“

Izumi se rozšířily oči.

Je to nádherná dívka, pomyslel si.

„Prosím.“

„Buďte bez obav,“ zřetelně řekla Izumi a hluboce se uklonila, než se k němu obrátila zády a překročila práh. „Odpust’te, že jsem vás vyrušovala.“ Zavřela dveře a vytratila se do deštivé vesnice.

Znovu osamocen, Fugaku byl dotčen dívčíným silným srdcem a jejími pocity pro jeho syna a nedokázal zabránit tomu, aby mu něco teplého smočilo tváře.

2

„Itachimu je už dvanáct. Už je na čase, abys to udělal.“ Danzo shlédl na Hiruzena usazeného za svým stolem Hokageho. „Když teď Shisui zemřel, je Itachi jediným pěšákem, kterého proti Uchihům máme. Nemůžeme ho nechávat trávit své dny zatížený všemi těmihle náhodnými misemi jakožto člen Anbu pod tvou kontrolou.“

„Povýšit ho na velitele týmu, hm?“

„Je to jak jsem říkal. Navyš jeho oficiálně věk o rok a záležitost pravidel se tím sama vyřeší.“

Hiruzen s povzdechem natáhl ruce přes stůl, zdvihl svoji dýmku a zapálil si ji. Do vzduchu se vznesl fialový dým. Prohloubily se mu vrásky kolem očí. Hiruzen se na Danza podíval a řekl, „Stejně je mi líto Shisuiho smrti. Aby ninja jeho dovedností spáchal sebevraždu...“

Danzo se v duchu zachechtal. Jed, který Sugaru použil, se rozpustil v krevním řečišti, takže po něm nezůstala ani stopa, když byla vražda později vyšetřována. Byla to technika hodna člena Kořene, kde převážnou část jejich pracovní náplně představovaly asasinace. A skupina tak slabomyslná jako Vojenská policie, si nemohla nikdy všimnout, že v pozadí tahá za nitky Danzo.

Pokud mu ale jedna věc dělala starosti, byl to Itachi. Hrozilo, že o tom věděl. Zpráva, kterou Shisui před smrtí zanechal, Danza zneklidňovala. Bylo těžko uvěřit, že měl Shisui tolik času, aby mohl ve svém pokoji zanechat zprávu, než se svrhl do řeky. Nejpravděpodobnějším scénářem bylo, že Itachi napodobil Shisuiho rukopis a napsal zprávu. Přesto, Danzo mohl využít Itachiho touhy po míru, aby si s touto situací poradil.

Obrátil se k muži, který měl být jeho dávným přítelem. „Uchihové se na čas kvůli Shisuiho smrti odmlčeli, ale nedávno se dali opět do pohybu. Nevyhneme se výbuchu.“

„To dobře vím.“

„Takže tedy?“

„Schválím Itachiho povýšení.“

Danzovi se stočily vzhůru koutky úst. „Pak se tedy rovnou dám do papírování.“

„Ale je to nanejvýš výjimečný případ.“

Danzo odpověděl pokývnutím. „Až se zbavíme nespokojenosti rodu Uchihů, Itachiho propustím.“

„Jakmile se situace zklidní, nebude už Itachiho zapotřebí. Dělej si potom co chceš.“

Nastane ten den vůbec někdy? Danzo se v duchu ušklíbl Hiruzenovu slabošství.

„Oficiálně je to založení nového týmu vzhledem k nárůstu misí Anbu. A k novému týmu patří i nový velitel. Pozice, pro kterou jsi byl vybrán,“ Danzo věčně vykládal, seděl vzpřímeně před Itachim v kanceláři sídla Kořene. Za Danzem stál Sugaru ve své obvyklé tygří masce. „Požádal jsem, aby členové tohoto nového týmu pocházeli z Kořene a obdržel jsem Hiruzenovo svolení.“

„Znamená to, že budu patřit ke Kořeni?“ zeptal se Itachi.

„Nebudeš pod přímým velením Hokageho ani nebudeš patřit ke Kořeni. Řekněme prostě, že půjde o speciální tým, který je v rámci Anbu nezávislý.“

„Nejsem si jistý, že rozumím, co to znamená,“ pevně řekl Itachi.

Danzovi se do tváře vkradl úsměv. „Dovol tedy, abych ti to vysvětlil.“ Odmlčel se a pohladil si oblast kolem pravého oka, pokrytého obvazem. „Sestavení nového týmu je jen oficiální znění. Žádní noví pracovníci nejsou. Jednoduše jsme to tak vymysleli, abys měl volnost pohybu. I tak ti ale myslím poskytneme pár lidí.“

„Pro dobro Uchihů?“

„Přesně tak.“ Danzo se postavil a obešel svůj stůl. Přešel k Itachimu a pohlédl na něho svým vyhaslým okem. „Prohlásit, že noví členové budou z Kořene, má také zabránit Anbu, aby nabyli podezření. Tak jako Uchiha Shisui pracoval pro Hiruzena, budeš teď ty pracovat pro mě.“

Danzo vyřkl jméno Itachiho kamaráda a z jeho uhlazeného projevu poznal Itachi hloubku temnoty muže stojícího před ním. Tito dva zabili Shisuiho. Itachi se to dozvěděl přímo od zesnulého, takže nebylo pochyb.

„Proč jsi Shisuiho zabil?“ zeptal se Itachi, v očích mu vyskočil vzor ve tvaru cípků.

Danzo klidně vzal v potaz jeho sharingan a nepohnul se, úsměv měl stále na tváři. „Takže jsi to věděl?“

„Shisui se snažil zabránit rodovému převratu pro dobro vesnice. Právě, když se k tomu chystal, zasáhl jsi a on zemřel.“

„Opravdu si myslíš, že mohl Shisui svými činy převratu zabránit?“

Itachi, kterému se nedostávalo slov, se za své zaváhání zastyděl.

„Jeho činy by se připletly do cesty mému vlastnímu plánu k zastavení převratu. Ale Probleskující Shisui... i kdybych mu byl rozkázal, aby nejednal, pochybuji, že by mě byl ochoten poslechnout, vzhledem k tomu, že jsem nebyl jeho nadřízený.“

„A proto jsi ho zabil?“

„Přesně tak.“

Itachimu se v očích zračila krvežíznivost. V okamžiku sevřel pravou rukou kunai a mrštil jím Danzovi po krku.

Muž v tygří masce mu zastoupil cestu. Itachiho kunai prorazil Sugarovi dlaň.

Danzo přes rameno svého věrného podřízeného začal mluvit. „Už sis to musel sám uvědomit.“

„Zmlkni.“

„Jak můžeme ochránit mír ve vesnici? A kdo učiní, co bude potřeba?“

„Neslyšel jsi mě, když jsem ti řekl, ať zmlkneš?“

„Jestli mě chceš zabít, do toho, zabij mě. Ale tím, že mě zabiješ, nezabráníš sebezničení rodu. Ve skutečnosti, jakmile budu pryč a nebudu jim tedy dále stát v cestě, rod se pravděpodobně nechá ještě víc unést. A v okamžiku, kdy zabiješ mě, představitele vesnice, staneš se zločincem. I kdyby ses nedej bože dostal z této budovy, byl bys do své smrti pronásledován. Svému rodu bys tak pomoci nemohl. Akorát bys mohl přihlížet té hrůzné podívané z vně vesnice. Pokud si přeješ zvolit si tuto hloupou cestu, pak do toho a zabij mě.“

Byla to jasná provokace. Danzo neměl ani v nejmenším v úmyslu zemřít. Jediná další osoba v místnosti byl Sugaru, ale zástupy Danzových lidí byly poskrývané všude kolem nich. I kdyby se Itachimu podařilo Danza zabít, bylo by takřka nemožné všem se jim postavit a uniknout z této budovy.

„Každou vteřinu, kterou tu takto stojíme, se tvá šance mě zabít snižuje. Nemáš čas na otázky a odpovědi. Jakmile se ninja rozhodne, přechází okamžitě k činu.“

Sugaru pomalu vytáhl kunai a přetočil své tělo. Postavil se s jednou nohou dopředu a Danzo stál vzpřímeně za ním.

„Mám tvé mlčení chápat jako odpověď?“

Já vím...

Zabít Danza by nic nevyřešilo. Právě naopak. Situace by se bez nejmenších pochyb zhoršila. Itachi měl větší cíle, které musel stavět nad svůj vlastní odpor a touhu pomstít svého přítele. Zastrčil kunai do vesty.

„Tak tedy, Uchiho Itachi.“ Danzo přikývl, podle všeho spokojen. „Vrátíme se k problému, který jsme řešili?“

„Odcházím,“ řekl Itachi a obrátil se k Danzovi zády.

„Už to nesneseš poslouchat? Takže se zdá, že ti to přece jen dochází.“

Itachi vykročil ke dveřím.

„Kdyby to udělal někdo mimo rod, jistě by to vzbudilo zlou vůli vůči vesnici. Jiné rody by se obávaly konce, jaký stihl Uchihy a jeden z nich by se nevyhnutelně stal novými Uchihy. Což je právě proč...“

Itachi muže ignoroval a natáhl se po dveřích.

„Musí to udělat někdo z rodu,“ pokračoval Danzo. „Duševně nepřičetný mladý člen rodu. Pokud budou všichni věřit právě tomu, pak může nastat ve vesnici mír.“

Itachi třesoucí se rukou otevřel dveře a přes rameno upřel na Danza vražedný pohled.

„Jsi jediný, kdo se té role může ujmout,“ prohlásil Danzo.

Jako by chtěl odmítnout Danzovo prohlášení, opustil Itachi místnost.

Vyšel ze sídla Kořene a vykročil po cestě podél úpatí památníku Hokagů.

Zvuk křídel. Hmyz.

„Nehraj si se mnou. Co kdybys už vylezl?“ Prohlásil Itachi k obloze, skrze stromy prosvítaly paprsky slunce. Větve se mu nad hlavou zatřásly a seskočila z nich před něj lidská postava.

„Zdravím,“ tiše řekl Sugaru.

„Co chceš?“

„Chtěl jsem si s tebou na chvíli promluvit.“

„Z Danzových rozkazů?“

„Je to z mého vlastního uvážení.“ Sugaru položil ruku na svou tygří masku. Pod Itachiho tichým pohledem si masku potichu sundal.

„Takže jsi to ty.“

„Ano, jsem to já.“

Už tu tvář dříve viděl, s týmž úsměvem, který se přes ni kradl. Když Tenma zemřel a Shinko se vzdala toho být ninjou po misi na ochranu feudálního pána Země ohně, byli nahrazeni. Jedním z těch náhradníků byla dívka, která mluvila příliš mnoho. A druhým byl chlapec, který nemluvil vůbec.

„Zapomněl jsem tvé jméno z té doby.“

„Yoji.“

„Přesně tak.“ Muž před ním byl ten genin, Yoji.

„Celou populaci Listové vesnice pokrývá pouze deset agentů Kořene. A další dva rod Uchiů,“ poznamenal odmaskovaný Sugaru.

„O čem to mluvíš?“

„Sledování. Odděleně od Hokageho Anbu existuje v Kořeni sledovací oddělení.“

Bylo jen přirozené, že bude mít Danzova organizace takové oddělení.

„K dozoru nad celou vesnicí je zapotřebí celkem dvanáct osob. S pouze tímto množstvím lidí víme o pohybech ve vesnici.“

Itachi nevěřil, že ho Sugaru zastavil, aby se chlubil výtečností své vlastní organizace. Ještě nedomluvil. Itachi mlčel a čekal, až bude Sugaru pokračovat.

„Je tu ještě jedna osoba, které bylo rozkázáno sledovat.“ Sugaru zvedl do vzduchu ukazováček, pomalu jím otočil ve vzduchu a ukázal na vlastní bradu. „Já.“

„A co přesně sleduješ?“

„Tebe. Od té doby, co jsi nastoupil na akademii, jsem sledoval osobu známou jako Uchiha Itachi.“

Itachiho to nepřekvapovalo. Měl zvláštní pocit už ode dne absolvačního ceremoniálu, kdy ho Danzo prve oslovil. Něco jako dějá-vu, pocit, že toho muže už dlouho zná. Pokud ho Danzo začal sledovat, už když nastoupil na akademii, dával ten pocit smysl.

„Danzo používá dvanáct lidí k dohledu nad vesnicí. Skutečnost, že k tobě jsem byl přiřazen já sám, je důkazem toho, jak moc si tě oblíbil.“

„Nemůžu říct, že by mě jeho obliba těšila.“

„Zdá se, že jsem se špatně vyjádřil. Danzo tě má už dávno v hrsti. Nemůžeš jeho temnotě uniknout.“

„Přišel jsi za mnou celou tu cestu jen, abys mi řekl tenhle nesmysl?“

„Můj otec byl obzvláště strašný člověk, víš?“

Rozhovor se náhle stočil jiným směrem, ale Itachi jednoduše čekal, jak bude Sugaru pokračovat.

„Žárlil na skutečnost, že jeho syn vyniká. Byl to muž, který dokázal svou vlastní moc ukázat pouze nenávistí a způsobováním bolesti. Bil mě z jakéhokoli nebo žádného důvodu, takže uměl nevnímat bolest, co jen si pamatuju.“

Tvrdá textura Sugarova hlasu, když nezaujatě vyprávěl svůj příběh, byla krajně znepokojivá.

„Bylo to na mé páté narozeniny. Omylem jsem upadl ze židle a vylil otci, který seděl přede mnou, džus na oblečení. Toho dne měl můj otec nejspíš děsivě špatnou náladu. „Tvá omluva zní přidržle,“ řekl, a prořízl mi hrdlo.“ Jeho hlas postupně těžkl a temněl. „Tehdy jsem poprvé zabil.“

„Je tvůj hlas důsledkem toho?“

„Ne,“ řekl Sugaru a mávnul pravou rukou. „Kvůli svému otci jsem zcela ztratil hlas. Až poté, co mě Danzo vzal k sobě, jsem se naučil mluvit tím, že jsem nechal hmyz ve svém těle v rezonanci vydávat drobné zvuky.“

Šelestivý hlas byl výsledkem kombinování tichých zvuků hmyzu.

„Lidé uvnitř sebe nesou temnotu. To jsem se ve svých pěti letech naučil. Nicméně, temnota, kterou v sobě nesu, je zcela nepatrná ve srovnání s tou, kterou nese Danzo. Má temnota je má vlastní. Ale jeho temnota je temnotou celé vesnice. Pokud ho teď zabiješ, temnota, která naplňuje jeho tělo, se veškerá naráz vylije ven, do vesnice. A pokud se to stane, nebude tato vesnice schopna zachovat si přičetnost.“

„Takže se mi snažíš říct, abych ho nezabíjel, nebo tak něco?“

„Právě teď bys ho zabít nemohl.“

„To nemůžu vědět, dokud to nezku...“

„Já to vím.“ Přerušil ho Sugaru, jako by ho chtěl předstihnout k ráně. „Ještě nejsi dost připravený.“

Itachi neodpověděl.

„Jsi připravený nést temnotu svého rodu.“

Pozorovali se, ani jeden z nich se ani o kousek nepohnul. Tam a zpátky se v prostoru mezi nimi pohybovala pouze úsečná konverzace.

„Znáš dítě jménem Naruto?“

„Jinchuurikiho Devítiocasého.“

„I když je nedokonalý, je synem čtvrtého Hokageho. Nemyslíš, že je zvláštní, že se k němu vesnice chová tak krutě, jen protože ve svém těle hostí Devítiocasého?“

„Danzo?“

„Ano.“ Sugarovy úzké oči se v jeho bledé tváři prohnuly do oblouků, když se usmál. „Lidské bytosti jsou zbabělá stvoření, která svou emoční stabilitu získávají tím, že buď soucítí s anebo ponižují lidi, kteří stojí níže než oni, pošetilci.“

„Ne všichni lidé...“

„Já vím,“ jednoduše řekl Sugaru a přerušil Itachiho v řeči. A pak věcně pokračoval se slabým úsměvem stále na tváři. „Někdo jako ty, zrozen pod hvězdou válečníka, se liší. Nemysli si radši, že jsou všichni tak silní jako ty.“

Itachi chtěl být silný, chtěl být bojovníkem, ale nikdy si nepomyslel, že by jím byl.

„Danzo udělal jediné. Jednoduše nechal vejít ve známost, že je Devítiocasý démon, který ve vesnici rozpoutal hrůzu, hostěn v těle toho dítěte. Lidé ve vesnici si utvořili svůj vlastní úsudek a rozhodli se Naruta diskriminovat. S tímto hroživým dítětem jako příčinou mohli přehodit zodpovědnost na někoho jiného a chovat se tak k Narutovi přehlíživě. A tím, že na to nebohé dítě shlíželi svrchu, si udržovali svou citovou stabilitu. Tvůj rod plní podobný účel jako Naruto. Nemám pravdu?“

„Říkáš tím, že Danzo tahá za nitky i ve věci diskriminace proti rodu?“

„To je nenávist z doby dávno předtím, než se Danzo narodil. Nemůžeš mu dávat za vinu všechno.“

Itachi se musel přizpůsobovat úlisnému Sugarovi. Mohl se pokusit změnit směr konverzace, ale nenašel k tomu příležitost.

„Obětuj Narutův život a sniž nespokojenost vesnice. Obětuj rod Uchihů a udrž veřejný pořádek. Nespokojenost rozličných osob, která se ve vesnici zdvihá, se shromažďuje v samotném Danzovi. Veškerá zodpovědnost leží na něm. Ten muž je připraven nést temnotu vesnice. Jsi alespoň připraven udělat totéž, Uchiho Itachi?“

Připraven nést temnotu stvořenou skrze oběť... Pro Itachiho byla v tu chvíli ta slova tíživější než cokoli jiného. Vzal na sebe vlastně temnotu vzniklou obětí v podobě smrti svého přítele?

„Ať tak či tak, Danza zabít nemůžeš. A zcela jistě mu nemůžeš uniknout.“

Sugarova slova stahovala Itachiho do temnoty. „Pamatuj toto - neustále tě sleduju.“

Sugarovo tělo se přetvořilo v nesčetně hmyzu a vzlétlo vzhůru. Nekonečně mnoho černých teček se slilo do světla prosvítajícího skrze stromy, které začalo získávat karmínový nádech.

Jakmile se hmyz vytratil, obrátil Itachi tvář k nebi. „Shisui. Co mám dělat?“ Ještě nikdy se nemodlil, aby existoval bůh tak, jako v tuto chvíli.

„Odpověz, Shisui.“

Duch jeho přítele k němu nepromluvil, ani se k němu nevztáhla ruka boží, aby ho spasila.

3

V drobné potmělé místnosti seděl před Itachim muž v opičí masce. Své povinnosti prováděl zcela věcně a cíleně se prokousával stohem dokumentů nakupených na svém stole. Papíry hustě pokrytými textem, papíry, které vypadaly jako plány budov. Byly tu i stránky s připnutými fotkami tváří. Všechno to byly dokumenty vztahující se k rodu Uchihů.

Itachi se nacházel v místnosti v sídle Kořene, která mu byla poskytnuta.

„Už je to rok. Čas letí, co?“ řekl muž v opičí masce. Podle hlasu mu nemohlo být víc než dvacet.

Itachi znal tvář pod touto maskou už od dětství. Viděl ji mnohokrát od té doby, co byl rod Uchiů nuceně odsunut na okraj vesnice.

Uchiha Kagen. Itachi se jeho jméno dozvěděl až když začali pracovat společně. Kagen v úseku logistiky Vojenské policie ničím nevynikal. Měl hodnost genina a neměl žádné zvlášť výjimečné techniky. Na schůzích nikdy nedával zaznít vlastním myšlenkám, ale spíše se vždy podřizoval názorům ostatních.

Tak jsem si to alespoň myslel...

Muž, kterého měl před očima, byl členem Kořene. Skutečný Kagen byl mrtev. Muž před ním měl dvojče, mladšího bratra stejného vzhledu i čakry. Oběma byla dána Kagenova tvář. Tato dvojčata byla členy Kořene, o nichž Sugaru mluvil, když říkal, že prošetřují pohyby rodu.

Skutečnost, že Kagen pracoval v oddělení logistiky znamenala, že neměl příležitost probudit svůj sharingan. Tudíž, vzhledem ke skutečnosti, že byl během svého života naprosto nezajímavý a že neměl žádné blízké příbuzné, nikdo nepojal žádná podezření, když byl potají nahrazen. Kořeny vesnice prorůstaly hluboko do rodu Uchiů.

Muž v opičí masce se ve skutečnosti jmenoval Gozu. A jeho mladší bratr byl Mezu.

Tou událostí, od níž uplynul rok, kterou Gozu zmiňoval, byla smrt Shisuiho.

„Kvůli Shisuiho smrti musela radikální frakce přehodnotit svůj plán a odložit den činu. Svou smrtí tedy zbrzdil převrat, což je tak trochu ironické, co?“ Starší Gozu mluvil poněkud zdvořile, jelikož byl Itachi jeho nadřízeným.

Gozu a Mezu byli podřízenými, kteří byli Itachimu svěřeni, když ho Danzo povýšil na velitele týmu. Stáli odděleně od ostatních týmů Anbu a jejich úkolem bylo bedlivě sledovat rod Uchiů.

„Chystali se použít Shisuiho teleportaci, aby napadli sídlo a unesli třetího Hokageho. Takový byl hrubý plán. Takže je asi jen přirozené, že je Shisuiho smrt zbrzdila.“

„Přestaň mlít a pracuj,“ řekl Itachi a přelétl očima Yashirův zrevidovaný plán převratu.

Právě jak Gozu poznamenal, jedním z klíčových prvků plánu, který jeho otec a ostatní sestavili, byl únos třetího Hokageho. Vojenská policie by zasadila ránu ninjům vesnice tím, že by unesli jejich vůdce. Tito ninjové by na ně zaútočili a ti by se bránili, čímž by získali čas a donutili vesnici přijmout požadavky rodu. To byl obecný koncept převratu.

Měli čtvery požadavky: účast Uchiů na dění ve vesnici, zrušení osídlení, svoboda zvolit si, kde budou žít a aby byl Uchiha Fugaku jmenován pátým Hokagem.

Itachi nevěřil, že by mohla vesnice přistoupit na podobné požadavky, ale členové radikální frakce se je opravdu chystali prosadit.

„Jak je poznamenáno v zrevidovaném náčrtu, který teď čtete, šéfe, zdá se, že přišli s plánem, jak zajmout Hokageho aniž by potřebovali Shisuiho. Brzy by se měli dát znovu do pohybu, je to tak?“ Gozu zněl klidně, ani v nejmenším se nenechal rozhodit Itachiho pokáráním.

Itachi nadzvedl oči od dokumentu ve svých rukou a upřel na svého podřízeného nevraživý pohled. „Taková neomalenost.“

Gozu, který měl stále na sobě tu směšnou opičí masku, v přehnaném gestu pokrčil rameny, jako šašek.

„Šéfe!“ od dveří se ozval pronikavý křik.

„Ahoj, Mezu! Jak bylo na hlídce?“ zeptal se Gozu muže ve dveřích.

Mezu měl na tváři stejnou opičí masku jako Gozu. Jediný rozdíl představovalo zbarvení vzoru. Gozu měl červené, kdežto Mezu modré. Jeden z nich vždy v osídlení předstíral, že je Kagen a dohlížel na rod. Že byl Gozu tady znamenalo, že Mezu byl v osídlení.

„Na to teď není čas. Dávají se do pohybu, šéfe.“ Mezův hlas byl poněkud drsnější než Gozův, když obrátil k Itachimu svou opičí masku a spustil. „Dnes má být rodová schůze a Fugaku všem podle všeho sdělí datum akce a rozdělení úloh.“

„Věděl jste o tom, šéfe?“ zeptal se Gozu a Itachi zakroužil hlavou ze strany na stranu.

Takže přišel čas...

To byla myšlenka, která se Itachimu dokola přehrávala v hlavě. Shisuiho smrt převrat pouze oddálila. Bylo nevyhnutelné, že se dá rod znovu do pohybu. Nebyl jediným, kdo takto smýšlel: stejně to viděli i Gozu a Mezu. Danzo a ostatní představitelé vesnice rovněž sdíleli jeho pohled na věc.

Itachi své dva podřízené přibíjel očima na místě, rty se mu nepatrně třásly. „Věděl jsem, že bude dnes schůze, ale netušil jsem, čeho se bude týkat.“

S otcem od incidentu s Yashirem a ostatními sotva promluvil a na schůze přestal docházet. Itachi upřímně nevěděl nic víc, než co odhalil se svým týmem.

„To ty jdeš na tu schůzi, je to tak?“ řekl Mezu a pohlédl na Goza.

Opičí maska s červeným vzorem přikývla.

„Rozumím.“ Slova spěšně vyšla Itachimu z úst. „Je tedy čas začít jednat.“ Do té doby před tím záměrně uhýbal. Před nutností postavit se svému rodu.

Měl teď poslední šanci.

Itachi se zocelil a otevřel dveře. Všechny oči se na něj naráz upřely.

„Co ty tu děláš?“ řekl muž usazen daleko v místnosti hlasem přetékajícím nevraživostí. Yashiro.

„Přišel jsem si promluvit.“

„Co ty můžeš mít v téhle fázi co říct?“ Inabi, který byl usazený vedle Yashira, se postavil a obrátil tváří k Itachimu. „No, Itachi?“

Místností se rozlehlo ticho. Pohledem v tom tichu vyhledal Izumi. Pozorovala ho s výrazem, jako by se měla rozplakat.

„Nechte toho šílenství,“ upřímně pronesl.

Inabi na něho nenávistně civěl, jeho pravé obočí se nadzdvihlo a zacukalo sebou. „A jaké šílenství máš na mysli?“

„Ten převrat.“

Všichni začali mluvit jeden přes druhého. Jediný v místnosti, kdo ho sledoval vyrovnanými očima, byl Gozu, nyní Kagen.

Yashiro se po vzoru Inabiho postavil. „Ani nechodíš na schůze. Ničím, co můžeš říct, už teď nic nezměníš.“

„Vesnice není tak zranitelná, jak si myslíte.“

„Nejsme děcka jako ty.“ Yashirovi na čele naběhla modrá žíla. „Jsme si víc než dobře vědomi skutečnosti, že vesnice není zranitelná. Proto jsme tuto situaci tak dlouho trpěli.“

„Pokud s ní budete bojovat, prohrájete.“

„Ticho!“ zařval jeho otec, který byl stále usazen v čele místnosti. Místnost při jeho strašlivém řevu rázem umlkla. „Někdo, kdo tvrdí, že prohraje, aniž by to i jen zkusil, nemá právo být ninjou. Odejdi.“

Jako by v odmítnutí otcových slov, Itachi zůstal stát na místě.

„Vypadni!“ Ani řev se nemínil podvolit.

„Skutečně věříš, že můžete vyhrát, otče?“ v klidu se zeptal Itachi.

Po krátké odmlce začal jeho otec mluvit, pečlivě volil svá slova. „Jsi ještě mladý. Neznáš pravou tvář tohoto světa. Je tu realita, kterou nelze změnit, ať už se jí bude člověk jakkoliv vzpírat. Ještě nerozumíš tomu, jak prázdný je život, když musíš něco jen po celý život snášet.“

„Pokud je ta realita tak prázdná, pak ji změň.“

„Právě o to se snažíme!“ Přerušil Yashiro výměnu názorů mezi otcem a synem.

„Tím, že se spoléháte na pošetilý plán, který ani nepřipouští možnost selhání?“

„Jak moc nás musíš zesměšnit, abys byl se sebou spokojený, Itachi?! Myslíš si o sobě příliš. Projev trochu úcty! Ať už jsi jakkoliv nadaný, další posměch ti nebudu tolerovat!“

„Mlč chvíli, Yashiro.“

„Veliteli!“

„Mluvím se svým synem.“ Fugaku „Zlé oko“ upřel na Yashira nevraživý pohled svým sharinganem.

Jeho horkokrevný podřízený se posadil. Třásl se a na tváři měl krajně nespokojený výraz.

„Itachi.“ Jeho otec využil Yashirova mlčení a znovu promluvil. „Je vedlejší, jestli vyhraje nebo prohraje. Co se počítá je, že jsme jednali. Když budeme jednat, lidé z vesnice se dozvědí o diskriminaci, jíž jsme byli my Uchihové vystavováni. Budou se nás obávat a vesnice se změní.“

„Už jste obávaní. Proto byl rod shromážděn na jedno místo a odsunut na okraj vesnice.“

„To byl nekonkrétní strach po útoku Devítiocasého. Tentokrát to bude strach doprovázený skutečnou bolestí. Svou podstatou se to liší.“

„To je slovíčkaření.“

„Proč tomu nemůžeš rozumět?“ Otcovi se mezi obočím utvořila hluboká vráska zármutku.

„Dělám to pro vás a pro vaše děti. Naše generace změní, jak jsou Uchihové v současné době utlačováni.“

Pro vás... myslel tím Itachiho a Sasukeho. A jejich děti budou jeho vnoučata.

„Kdybys to dělal pro nás, proč bys dělal něco tak pošetilé...“ Itachimu uvízl hlas v hrdle, když zaslechl krutá slova, která si šeptali lidi kolem něho.

„Ten zrádce si o sobě nějak myslí.“

„Ať vypadne.“

„Přesně tak. Ať vypadne!“

Ve zlomku vteřiny se hněvivé hlasy spojily v mocnou vlnu. Celá byla z nenávisti zaměřené proti Itachimu. Jeho otec už nemohl nic dělat, aby zastavil vír zloby, který se stal usnesením rodu.

Itachi ztratil vůli říct cokoliv dalšího.

Došlo to tedy až sem...

Pomalou se obrátil zády ke svému otcovi. A pak se vydal rezignovaně ke dveřím, které předtím nechal otevřené.

„Počkej!“ Itachiho zastavil Izumin hlas.

Ačkoliv se zastavil, nedokázal sebrat sílu k tomu se otočit.

Izumi k němu přiběhla, zůstala stát před ním a popadla ho za ramena. „To je v pořádku. Bude to v pořádku,“ řekla zoufale, oči jí zářily rudě.

„Když se teď nevrátíš, budou tě mít taky za zrádce, víš.“

„Je mi jedno, co si o mně budou myslet.“

Izumi měla v hlase vzlyk a uvědomoval si to až příliš bolestivě.

„Promluv k nim ještě jednou. Pokud si s nimi opravdu promluvíš, pochopí to.“

„To nemá smysl.“

„Ale to je prostě, takhle...“

Itachi udělal krok vzad, čímž si z ramen sundal její třesoucí se ruce, a znovu vykročil, aniž by na ni pohlédl.

„Už došli příliš daleko.“

„Itachi...“ nevydala se znovu za ním.

Domů šel sám po cestě zahalené temnotou. Osídlení mlčelo, jelikož se většina rodu účastnila schůze.

O zeď, kterou viděl z koutku oka, se opíral muž.

Opičí maska... Mezova, s modrým vzorem.

Itachi se zastavil, když došel k Mezovi, oči měl stále upřené na svůj cíl.

„Tady to končí, co?“

Itachi dál zíral přímo před sebe, neodpověděl.

„Zajímalo by mě, jak přesně chtějí dostat třetího Hokageho alias Profesora, co? Ha, ha, ha...“ Mezův zlomyslný smích se rozlehl nocí. Pak, zjevně znejistěný tím, jak Itachi nereaguje, si pročistil hrdlo a zvázněl. „Není na čase nahlásit výsledky našeho vyšetřování nadřízeným?“

„Já vím,“ stručně odpověděl Itachi a znovu se dal do chůze.

Mezi hvězdami třpytícími se na nebi nebyl vidět akorát měsíc.

4

„Tohle už nemůžeme dále tolerovat!“ První, kdo otevřel ústa po vyslechnutí Itachiho hlášení, byla Utatane Koharu.

Nacházeli se ve výslechové místnosti Hokageho sídla, která se používala, když měli čtyři ninjové, kteří představovali výkonnou moc vesnice, přijímat důležitá hlášení. U podlouhlého stolu byly postaveny čtyři černé židle a na nich byli usazení zprava doleva Mitokado Homura, třetí Hokage, Utatane Koharu a Danzo.

Itachi si vyžádal nouzovou schůzi, aby nahlásil současnou situaci rodu, kterou po posledním rok, od té doby, kdy se stal velitelem týmu, spolu s Gozem a Mezem prošetřoval, stejně jako podrobnosti události na schůzi předchozího dne.

Podle Goza, který na schůzi po Itachiho odchodu zůstal, už byly oznámeny podrobnosti plánu pro převrat.

Převrat se má odehrát za deset dní... V plánu bylo začít týmem pro útok na Hokageho pod vedením Yashira.

„Jestli volají po revoluci a chystají se převzít moc, pak budeme Uchihy nuceni prohlásit za zrádce Listové vesnice.“

„Koharu, přestaň! Nepředbíhej události,“ krotil Hiruzen pánovitou postarší dámu.

Danzo ho pozoroval s chladným výrazem ve tváři. „Ale, Hiruzene,“ tiše pronesl. „Uchihy už nelze zastavit. V takovém případě je k tomu, abychom se vyhnuli chaosu, nezbytné co nejdříve zasadit úder... to zahrnuje i děti, které jsou neznalé tohoto spiknutí.“

„Něco takového před Itachim neříkej!“ odsekl Hiruzen. Itachi jen sledoval, liščí maska na jeho tváři hleděla do prázdna.

Hiruzenova slova snad mohla být na první pohled považována za laskavost, ale skrytý v nich byl důkaz, že Hokage smýšlel stejně jako Danzo. Skrývat ošklivé věci před zraky lidí bylo pravou povahou této vesnice.

„A pokud dojde na občanskou válku proti Uchihům, nebude to žádné peříčko,“ pokračoval Hiruzem. „Musíme sestavit nějaký plán.“

Jak důkladně vlastně o Uchizích přemýšlel?

Itachi měl o Hiruzenovi své pochybnosti. Navzdory svým obavám z občanské války, si ani jednou nepřišel přímo promluvit s Fugakem a ostatními. A byl to Hiruzen, kdo Shisuiho stáhl z běžné služby a umožnil mu potají jednat. Na povrch se zdálo, že mluví od srdce, ale tím, že Itachiho učinil nezávislým jako velitele týmu, aby mohl rod nepřetržitě sledovat, dělal Hiruzen v podstatě totéž, co Danzo.

Diskuze pokračovala.

„Je to boj s časem.“ Danzo pohlédl na zbylé tři osoby. „Musíme udeřit první, než stihnou začít jednat. Pokud spojíme své síly a provedeme překvapivý útok Anbu, brzy bude po všem.“

„Uchihové jsou naši bratři ve zbrani... raději než použít sílu, bych si s nimi chtěl zkusit promluvit.“

Proč jsi takové odhodlání neprojevil dříve? Ted' už je pozdě, zašeptal si Itachi.

„Něco vymyslím,“ řekl Hiruzen Danzovi a pak náhle obrátil pohled k Itachimu. „Itachi. Získej nám, kolik času budeš moci. Každý kousíček pomůže.“

Nebyl tu předtím muž, který už svůj život položil, aby získal „kolik času bude moci?“ Ti starci tady jednoduše promrhali rok, který Shisui vykoupil vlastním životem, namísto toho, aby vypracovali nějaký konkrétní plán. Převrat měl být za deset dní. Čeho by získáváním dalšího času pro tyhle starce dosáhl?

„Rozumím.“

„Spoléháme na tebe, Itachi.“

Hiruzenův ochraptělý hlas, ve kterém zaznívala bolest, jak byl nucen vzpírat se vlastním pocitem, zněl Itachiho uším jaksi dutě.

„Možná Hiruzen řekl to všechno, ale když na to dojde, ochrání Listovou vesnici. Takový je to člověk. A když na to dojde, bude nucen coby Hokage zaujmout tvrdá opatření,“ Danzo tiše řekl Itachimu, když stáli na nádvoří sídla Kořene.

Danzova duše se po vyslechnutí Itachiho hlášení nepřestávala třást.

Převrat, za deset dní. Konečně nadešel čas. Konečně bude moci odstranit největší překážku ohrožující bezpečí vesnice. Danzo se třásl radostí, že bude moci osobně učinit přítrž nenávisti sahající až k samotnému založení vesnice.

Itachi tiše naslouchal. Byl to chytrý chlapec. Předtím ve výslechové místnosti viděl Hiruzenův postoj, tak plný povýšenosti a pokrytectví. Již pochopil Danzovy pravé záměry. Nebo snad spíše ten nápad sám od sebe vyklíčil Itachimu v srdci, když ho jeho druhové nařkli ze smrti jeho přítele Shisuiho. Ten nápad se jednoduše překrýval s výjevem, který si Danzo vykresloval již po řadu let.

Ano. Ti dva, kteří v tu chvíli na tomto místě stáli, byli stejného mínění.

„Ať už se to zvrátí ve válku nebo ne,“ začal klidně Danzo a pozoroval mlčícího Itachiho, „Jakmile propukne vzpoura, osud Uchihů bude zpečetěn.“

Plán, který Uchihové sestavili, byl příliš hrubý. Nechali se unést vlastními city a přecenili svou sílu. Jejich plán na něj působil jako truchlivá báseň sepsaná sentimentalistou zoufajícím si nad světem, který se chystá ukončit vlastní život.

Bylo mu trochu líto, že se génius Itachiho kalibru narodil do tak politováníhodného rodu. Ale nikdo nemohl uniknout osudu. Ve chvíli, kdy se narodil jako Uchiha, byla Itachiho cesta daná.

Cesta zkázy...

Danzo se připravil nahodit návnadu. „Včetně tvého malého bratříčka, který o ničem z toho nic neví. Ale pokud to bude před převratem, snad bude možné zachránit alespoň tvého bratříčka.“

Itachi by to nejspíš udělal i bez návnady. Tak pevné se zdálo být přesvědčení chlapce stojícího před ním. Tak usilovně se snažil uskutečnit svůj neslýchaný sen a zbavit svět válek. Ta sentimentálnost byla rodu Uchihů vlastní. Vzhledem k tomu, jak pevně se držel svého protiválečného přesvědčení, byl by snad Itachi přijal Danzův návrh i bez návnady v podobě života svého mladšího bratříčka. Ale Danzo byl mužem, který nemohl být nikdy dost opatrný. A život Itachiho bratra výměnou za vymýcení Uchihů, byl až příliš dobrý obchod.

Co si asi Itachi myslel o činu tak zbabělém, jakým bylo vyhrožování jeho mladšímu bratrovi? Tvář měl kamennou, nečitelnou. Chlapec sebou ani necukl

Byl pravý čas udeřit. Jestli měl příležitost využít Itachiho duševního rozpoložení, pak musel bez váhání zasadit úder.

„Jakmile se to stane, tvůj bratr se o všem dozví. Když uvidí, že ninjové Listové zničili jeho rod, bude v sobě pěstovat touhu po pomstě vůči vesnici.“ Nejprve Itachiho myšlenky obrátí k Sasukemu. Pak odvrátí Itachiho pohled od vymýcení jeho druhů a dá mu spravedlivý důvod proč jednat, ve jménu záchrany života svého bratříčka. „Jakmile se to stane, nezbude pro tvého bratříčka nic než zemřít.“

„... má to být výhrůžka?“ S Itachim se vskutku nedalo jednat běžnými prostředky.

„Ne. Chci, aby sis vybral.“ Ještě kousek. „Postavíš se na stranu Uchihů, necháš proběhnout převrat a zemřeš spolu se svým rodem? Nebo se postavíš na stranu Listové a zničíš Uchihy než k převratu dojde, abys svého bratra mohl nechat naživu?“

Podle Itachiho dosavadních činů bylo nemyslitelné, že by se postavil na stranu rodu. Proč se tedy tak zdráhal? Měl snad i člověk Itachiho kalibru strach z nechvalné proslulosti, kterou mu vyvraždění vlastního rodu vynese?

„Ať uděláme cokoliv, musíme dostat situaci pod kontrolu, než se rozpoutá chaos, pro dobro vesnice. Tato mise může být svěčena jedině dvojitému agentovi pro jak Uchihy tak Listovou. Nemůže to být nikdo jiný, Itachi.“

Itachi to musel sám dobře vědět. Kdyby se měl úlohy vymýcení Uchihů zhostit někdo mimo rod, ostatní rody ve vesnici by byly s jejich představiteli nespokojení. Kdyby lidé pojali podezření, že budou vymýceny celé rody, pokud by se staly pro vesnici hrozbou, situace by se vymkla kontrole. Což byl přesně důvod, proč muselo být vymýcení Uchihů provedeno někým z jejich rodu. Psychicky narušený chlapec vyvraždí svoji rodinu a celý svůj rod... to byl způsob, jak dostat situaci úhledně pod kontrolu.

„Itachi, toto je pro tebe nejspíš bolestivý úkol. Nicméně budeš moci výměnou zajistit přežití svého bratříčka.“

Itachi od sídla Hokageho takřka nepromluvil. I v tu chvíli Danza jen mlčky pozoroval.

Soužení... Zrovna když si pomyslel, že to nebylo to správné slovo, kterým chlapec vystihnout, pocítil Danzo při Itachiho mlčení nápor citu, který snad mohl být lítostí.

„Cítím se ohledně vesnice stejně jako ty.“ Danzo se mělce nadechl, než pronesl svá závěrečná slova. „Přijmeš... tuto misi?“

Jako by nedokázal dále snášet pocity, které hrozily, že ho zavalí, zavřel Itachi oči a trochu vystrčil bradu. Obrátil se zády a vykročil.

Danzo ho sledoval, aniž by pohnul jediným svalem, dokud mu Itachi nezmizel z dohledu. Jako by do něj chtěl vlít vlastní pocity...

Itachi přitiskl čelo na místo na útesu, z kterého seskočil Shisui, a pevně zavřel oči. V jeho zorném poli, nyní zahaleném tmou, mu vyvstávaly představy a znovu mizely.

Mrtvoly...

Děšť...

Otec...

A já...

Itachimu byly čtyři roky. Když se ohromný konflikt známý jako Třetí válka ninjů chýlil ke konci, byl postaven tváří v tvář bitevnímu poli, na něž ho jeho otec přivedl. Stále si vybavoval hory mrtvých těl, mezi nimiž již nešlo rozeznat přítele od nepřítele. Žádné z mrtvol netoužily po smrti. Tváře ztuhlé, napjaté ve výrazech hrůzy nebo žalu, vypadaly, jako by byly na pokraji toho zakřičet, jak to bylo všechno zbytečné. Malý Itachi nemohl nic dělat. Jednoduše stál uprostřed nespočtu ninjů, které si k sobě předčasně vzala smrt a proklínal svůj nedostatek síly.

Od toho dne...

Jeho myšlení se zcela změnilo.

Boje byly pošetilé. K válce nesmělo nikdy dojít. Ať se ho temnota lidí snažila jakkoliv zbarvit do temna, jeho myšlení se stáčelo ke světlu, které mu osvětlovalo cestu, po níž musel kráčet. Díky tomu se Itachi dostal takhle daleko.

I po ráně, když se dozvěděl o otcovu plánu a o touze svého rodu po boji. I když se jeho nejlepší kamarád předčasně setkal se smrtí, rozpolcen mezi vesnicí a svým rodem. I kdyby měl přivodit zkázu rodu vlastníma rukama...

„Hngh.“ Zpoza zařatých zubů mu unikl vzlyk. Podél zavřených víček mu stékaly slzy a smáčely suchý kámen. Slzy, které nikdy nikomu neukázal.

Itachi žil s přísahou v srdci, že se stane nejlepším ninjou na světě, a pláč byl pro něj výrazem porážky. Vymýtí ze světa veškeré boje pro něj znamenalo totéž, co stát se nejlepším ninjou na světě. Neměl na své cestě za svým neslychaným snem zapotřebí jakýchkoliv slabostí. Jeho sen byl příliš veliký, aby se dal uskutečnit, pokud by nebyl za všech okolností silný, pokud by vždycky nehleděl upřeně kupředu a nekrácel odhodlaně vstříc svému cíli.

A přece se jeho slzy ne a ne zastavit.

Už byl na světě dvanáct let. Itachi si skoro nepamatoval, že by kdy plakal. Už od mala byl rozumným dítětem, takže neplakal a nezlobil své rodiče. Neplakal, když zemřel Tenma a probudil svůj sharingan.

Vzpomínky na pláč...

Když mu byly čtyři roky, na tom bojišti. A ještě jednou. V den, kdy zabil Shisuiho. Tehdy to také bylo na tomto místě.

„Shisui...?“ Itachi uvažoval, co by byl Shisui asi řekl, kdyby tu teď byl.

Zničit rod...

Odpustil by mi to Shisui? Nejspíš ne.

Shisui by se snažil rod až do konce chránit. V takovém případě by byli skončili jako nepřátelé. Snad bylo dobře, že se toho dne rozešli jako přátelé.

Ano... Itachi už se rozhodl. Měl nějak pocit, že tento den nadejde, už od okamžiku, kdy jeho přítel o rok dřív zemřel a ztratil pro rod veškerou naději – od toho okamžiku vyvstaly v jeho srdci ty zlé pocity.

Vzpoura rodu, chaos ve vesnici a pak občanská válka...

Ostatní vesnice by využily oslabení Listové vesnice a napadly by ji. Boje by vedly k dalším bojům a vypukla by nová Velká válka ninjů. A v jádru tohoto řetězu nenávisti, by stál rod Uchihů.

„*Měl bys zůstat věrný svým názorům. Bojuj, buď zmaten, buď ztracen a projdi tím, abys našel svoji odpověď. Jakmile ji najdeš, rozhodni se a neuhni od svého rozhodnutí. Nalezni svoji odpověď a buď připraven dotáhnout ji do konce. To je odhodlání.*“

V mysli mu vyvstala otcova slova. Odhodlání. Rozhodnutí, které se chystal učinit, bylo rozloučit se se svým rodem. A...

Rozloučit se se svým otcem.

Váhal. Celou tu dobu byl ztracený. Také vždycky sledoval Shisuiho záda a vyčítal si vlastní hloupost. Možná existoval i lepší způsob.

Ale...

„Toto je nejlepší způsob,“ zamumlal Itachi, jako by chtěl přesvědčit sám sebe. Zamrazilo ho z vlastních slov a srdce se mu bolestně stáhlo. Temnotu smočil nářek.

Když se toho dne vrátil domů, jeho rodina již spala.

5

Sídlo Kořene, Danzův obývací pokoj.

„Udělám to.“

Jediný, kdo Itachiho slova slyšel, byl Danzo. Zvedl se ze židle za svým stolem a přistoupil k Itachimu těžkými kroky.

„Myslel jsem si, že to řekneš,“ řekl. Ruka, kterou Itachimu položil na rameno, byla absurdně studená. „O svého bratříčka neměj obavy. I když budeš pryč, vesnice se o něho postará.“

Itachi se chystal vyvraždit svůj rod. I když to byla mise, byla toho druhu, který nemohl být nikdy zveřejněn. Pro zbytek světa bude Itachi zločinec, který zešílel a vyvraždil celý svůj rod. Přirozeně pro něho nebude možné zůstat ve vesnici. V takové situaci nebude mít jinou možnost než věřit slovům člověka, jako byl Danzo.

„Bude to den před dnem plánovaného převratu. Co si o tom myslíš?“

Itachi správně porozuměl jeho záměrům. Tentokrát byla mise překvapivým úderem. Plíživým útokem, který měl vymýtit nic netušící rod. Noc před převratem nebudou členové rodu chodit ven, aby shromáždili odvahu a připravili se. Bylo snadné předpovědět, co udělají. Navíc budou mít myšlenky plné programu následujícího dne, takže by je nemělo ani napadnout, že by je někdo přepadnul.

„Rozumím.“

„Povím Hiruzenovi, že se je zoufale snažíš smířit s vesnicí.“

Itachi se už rozhodl a neměl v úmyslu pokračovat v rozhovoru s Danzem. Pro svého bratra měl také své vlastní plány. Vše se mělo stát až tahle mise skončí.

Pro dobro vesnice na sebe vezme hřích vyvraždění vlastního rodu. Zoufal si nad sebou, že nedokázal najít jiný způsob. Celou tu dobu uvažoval, jak se bude moci omluvit Shisuimu, když mu jeho přítel svěřil budoucnost.

Rozhodnutí pramenící ze selhání... Taková byla pravda. Nicota...

Ať se ve svém srdci přehraboval jakkoliv, nenašel žádné emoce. Ať viděl cokoliv, ať slyšel cokoliv, jeho srdce bylo mrtvé.

„Co mám dělat s Uchihou Kagenem?“ Člen rodu, kterého představovali Gozu a Mezu.

„Ach.“ Danzo otevřel ústa, tvářil se, jako by si na ně právě vzpomněl. „Jeden z nich bude muset zemřít. Když Kagena uvidíš, zabij ho.“

„Jste si jistý?“

„Ninjobé Kořene nemají strach ze smrti ve jménu povinnosti. Gozu a Mezu oba smrt rádi přijmou. Neváhej. Pokud bude z rodu Uchihů chybět ještě někdo mimo tebe, tvé činy přijdou nazmar. V takovém případě bych ti nemohl zaručit život tvého bratříčka,“ výhružně dodal Danzo. Zjevně měl vážné pochybnosti o Itachiho odhodlání. Téměř ubohá podezření muže, který neznal slovo „důvěra.“

„Rozumím.“

„Dobře.“

Itachi se k Danzovi obrátil zády a vykročil. Když položil ruku na dveře, zaslechl zpoza sebe hlas.

„Bude lepší, když se znovu nevidíme, dokud nebude tvá mise splněná. Toto je naposledy, kdy k tobě mluvím jako k ninjovi Listové vesnice. Do teď jsi pro vesnici mnoho vykonal. Děkuju ti.“

Itachi nevzal v potaz Danzova nezvyklá slova, proklouzl ven dveřmi a zavřel je za sebou.

„Ninjou Listové vesnice budu až do své smrti,“ zamumlal si na chodbě, která byla zešeřelá, ač bylo poledne.

Itachi se skrýval před sledovacími kamerami Anbu a pozoroval pozemek Svatyně Nakano, který viděl pod sebou z jednoho ze stromů v sadu. Zvolil si jeden s šikovým tvarem, aby se mohl skrýt mezi hustým listím.

Převrat se blížil. Už jen tři dny. Bylo tu něco, o co se předtím musel v každém případě postarat. Itachi Svatyni Nakano pozoroval od chvíle, kdy odešel od Danza, a měl pocit, že se jeho píle brzy vyplatí.

Dveře k hlavní budově se otevřely a vyšel z nich muž. Prohlédl si okolní oblast. Měl bílé vlasy.

„Yashiro.“ Itachi zamumlal jméno muže, který kráčet nenápadně k bráně.

Aniž by počkal, až zmizí, postavil se Itachi před zavřené dveře. Snadno odemkl zámek a vešel dovnitř tak rychle, že ho kamery nemohly zaznamenat.

Ještě nikam nechod', tiše se modlil k muži, který byl jeho cílem.

Obratně zvedl sedmou tatami matračku zprava a odhalil tak schodiště vedoucí do sklepa. Tajné shromáždění. Seběhl dolů a znovu za sebou zavřel dveře, které o pár dnů dříve zavřel za smršti nenávisných hlasů svých druhů.

„Hm?“

Zcela vzadu ve shromáždění stál kamenný pomník, na kterém byla vytesaná historie rodu Uchiů. Muž, kterého hledal, stál před ním. Muž v oranžové masce.

„Uchiha Itachi.“

„Už je to doba.“ Bylo to jejich první setkání od Tenmovy smrti.

„Čtyři roky. Docela jsi vyrostl,“ řekl maskovaný muž a roztáhl paže.

„To tys je k tomu navedl?“

„Takhle se to přece neříká. Jednoduše jsem je trochu poučil o historii jejich rodu.“

„K čemu se to chystáš, Uchiho Madaro?“

„Ohó!“ Maskovaný muž si pozvedl ruku k bradě. „Nikdy nevíš, kdy sem dolů někdo přijde. A osídlení je pod dozorem vesničanů. Takže, co kdybychom šli někam jinam a trochu si promluvili?“

„Dobrá.“

Když to muž uslyšel, bylo jeho tělo vcucnuto do otvoru v jeho masce a znovu se objevil za Itachim.

„Pojď za mnou.“ Muž vyšplhal po schodech do hlavní svatyně a vyšel ven. Snad znal přesná umístění skrytých kamer, vykročil ven z osídlení jako by si volil cestu skrze jejich slepé body a snadno tak proklouzl ven i pod bdělými pohledy vesnice, než z ní vyšel.

Jakmile se dostali dál od Listové vesnice, došli na dohled cesty vedoucí do Skryté písečné. V koutě byla malá svatyně a kolem ní se rozprostíral rozsáhlý les, jako by ji střežil. Jakmile se zahalil tímto lesem, muž se zastavil.

Měsíc visející nad hájem cedrů byl lehce deformovaný, chyběl mu jen kousek k tomu být dokonalým kruhem.

„Jak víš, kdo jsem?“ zeptal se maskovaný muž a založil si ruce v bok. Těmi slovy potvrzoval, že byl skutečně Madara.

„Ty... prošel jsi kolem hlídky Listové a četl sis tajný kámen ve Svatyni Nakano. Jedině Uchihové o něm vědí.“

Poprvé si všiml mužovy existence, když měl sledovat rod pro Anbu. Od té doby zaznamenal Itachi několikrát zamíhotání ve vzduchu. Bylo to stejné, jako když zemřel Tenma. Což je právě jak věděl, že s tím má muž před ním něco společného.

„Hledal jsem si o tobě informace... využil jsem příležitosti prošetřit, co jsi byl za člověka a jak jsi smýšlel.“

V důsledku se Itachi dozvěděl, že je muž, kterého má před očima, Uchiha Madara. Před sedmdesáti lety měl Madara zemřít po litém souboji proti prvnímu Hokagemu, Senjovi Hashiramovi, ale nikdo jeho smrt nepotvrdil. Vzhledem k útoku na feudálního pána Země ohně před čtyři lety a k jeho motání se kolem rodového osídlení, vycítil Itachi, že měl Madara vazby na vesnici, které souvisely s Uchihy. A tehdy, toho odpoledne, se dozvěděl, že se s ním Yashiro setkává a Itachiho podezření se tak změnilo v jistotu.

„Pak to tedy půjde rychle,“ začal muž v masce. „Takže už víš, že jsem člen rodu Uchihů a že chovám nenávist vůči jak Listové tak Uchihům.“

Uchiha Madara se rozhodl bojovat proti rodu Senju, když se snažili Uchihy diskriminovat. Nicméně, členové rodu vyhostili Madaru, který toužil po boji, a zradili ho, ač byl jejich vůdcem. Zhrzený zoufalstvím, bojoval Madara sám proti Hashiramovi a údajně padl. Bezpochyby by choval ohromný odpor vůči jak Listové tak Uchihům. Pokud opravdu popostrkoval Yashira a radikální frakci k převratu, bylo by to proto, aby se pomstil Listové.

Nicméně, Itachi mu nemohl dovolit pomstít se na Listové vesnici.

„Mám podmínky.“ Přerušil Madarův arogantní postoj. „Pomůžu ti pomstít se rodu Uchihů. A výměnou nevztáhneš ruku na vesnici. Ani na Uchihu Sasukeho.“ Obrátí ostří obrácené proti vesnici zpátky na rod.

Madara se lehce zasmál, neschopen skrýt překvapení z Itachiho důraznosti. „A co když odmítnu?“ zeptal se, maskovanou hlavu naklonil na stranu.

S tváří prostou jakýchkoliv citů podal Itachi odpověď, kterou si připravil. „Kdybys odmítl, byli bychom my dva nepřáteli.“

„Dokázal bys mě zabít?“

„Nejde o to, jestli bych to dokázal. *Udělal* bych to.“ Už nakročil na cestu, z které nebylo návratu. Neváhal.

Obklopilo je ticho. V ani jedné z jejich aur nebyla žádná krvežíznivost. Jen si vyměňovali nebezpečná slova, ale oba toho druhého uznávali coby soupeře.

„Zjevně jsi nabyl nesprávného dojmu. Ten spratek není můj přítel nebo cokoliv toho druhu,“ řekl Madara a zvedl dlaně k nebi. „Ten spratek“ byl Yashiro. „Rozhodil jsem několik oblázků. Jen se stalo, že jeden z nich dopadl na velice šikovné místo. Nebylo by na škodu změnit teď názor. Vlastně...“ Malé temné otvory v masce se na Itachiho upřely a nepouštěly ho. „Vybrat si tebe vypadá mnohem zajímavěji než ty malé ryby ve vesnici.“

Malé ryby... Itachi v duchu souhlasil, že možná byli malými rybami. V dalším okamžiku mu na mysli vyvstala Sasukeho tvář a pocítil v srdci osten bolesti.

„Líbí se mi příběh, který vyprávíš. Myslím, že se svezu.“

Itachi odvrátil oči, jako by přehlížel ruku, která k němu byla vztažena.

Itachi si v předsíni opatrně zul boty. Jeho mise mu měla toho dne zcela změnit život. Už se tu nebude znovu zouvat. Poklidné časy toho dne také dojdou konce.

To je v pořádku... byl připraven nést tíhu toho zločinu.

„Itachi.“ Sasuke Itachiho zastavil takřka nevinným výkřikem, právě když se Itachi chystal odejít, jako by se ho snažil udržet v tomto domě, v tomto rodu.

Itachi se rozhodl zůstat na tomto mírumilovném místě ještě o chvíli déle. Jakmile vykročí kupředu, nebude už pro něho návratu. Vrátil se do předsíně a obrátil se na svého bratra.

„Pomoz mi dneska se shurikeny, prosím...“

Žádost, kterou mu nebude už nikdy moci splnit. Pokud měl být sám k sobě upřímný, jediným, co si přál, bylo na věky věků pomáhat Sasukemu. Modlil se v den, kdy se jeho malý bratříček stane plnohodnotným ninjou a budou spolu moci chodit na mise. To bylo rovněž přáním, které se nemohlo nikdy splnit.

Ve snaze najít odpověď se mu zdařilo dát zaznít zdvořilé lži. „Mám práci... proč nepožádáš otce?“

„Ale ty jsi se shurikeny lepší. To poznám i já.“ Trucoval jeho bratříček, ruce měl překřížené za zády a hlavu lehce svěšenou.

Když teď o tom Itachi uvažoval, využíval toho, že má práci, jako záminky, jak si od svého bratříčka držet odstup. Přál si, aby s ním byl strávil více času. Ale co bylo, bylo.

„Proč se ke mně vždycky chováš jako k otravnému hmyzu?“

Ne... To chtěl říct. Ale bylo to slovo, které rozhodně nemohl nechat zaznít, protože ho jeho malý bratříček bude brzy nenávidět po zbytek svého života.

Stále mlčky pokynul Itachi rukou. Sasuke k němu přiklusal bez nejmenšího stínu podezření. Jako by si chtěl tuto sílu ověřit, šťouchl ho Itachi do čela svým prostředníčkem a ukazováčkem.

„Odpusť, Sasuke. Někdy příště.“

„Au!“

Jeho bratříček semkl rty a nafoukl tváře a Itachi viděl, že mu čelo trošičku zrudlo. Když byl maličký, Sasukeho tolik bolelo, když ho Itachi šťouchl. Jeho bratříček rostl, byla to skutečnost, kterou si až bolestně uvědomoval.

Kdyby tu takto zůstal, už by se neměl sílu znovu zvednout. Itachi se zocelil a vykročil ztěžklýma nohama. A pak, aniž by na svého bratříčka pohlédl, řekl. „Na tohle teď nemám čas.“

„Pokaždé říkáš ‚Odpusť, Sasuke,‘ a šťoucháš mě do čela. A nikdy nemáš čas. Je to pokaždé stejné.“

Itachi nechal svého nabručeného bratříčka za sebou a otevřel vstupní dveře. *Odpusť, Sasuke,* omlouval se z hloubi svého srdce, jakmile překročil práh.

Útes, kde jsem složil Shisuiimu svůj slib...

Už šest hodin seděl na kraji pohlcen v úvahách. Nezávisle na tom, jak moc se snažil odehnat své myšlenky, představy, které se mu jedna po druhé zjevovaly, ne a ne zmizet. Okamžiky z jeho uplynulých dvanácti let života se mu mihotaly před očima a zase mizely, mizely a zase se mihotaly.

Vzpomínky na jeho dětství, kdy bylo jediným, co si přál, aby se stal silnějším. Dny, kdy bojoval jako ninja, ztrápen spory mezi svými druhy. A těch mnoho pout, která ho stáhla do temnoty.

Nad rámec dobra a zla, mimo emoce, se jeho vzpomínky stávaly zmatenými a odnášely jeho myšlenky jako bahnitá říčka. Itachi se mohl jen odevzdat tomuto proudu. Na lítost už bylo příliš pozdě. Přesto, nedalo se říct, že by byly jeho pocity průzračně jasné.

Karma, která bude Itachiho tížit, nebyla něčím tak podružným, aby to šlo smést pouhou racionalizací. Bylo to něco, co sahalo dál než připravenost, obavy, váhání, odhodlání, to vše. Což byl právě důvod, proč sám Itachi nedokázal předpovědět, jakým bude na konci dne člověkem. Jediné, co s jistotou věděl, bylo, že tento den, „dnešek,“ opravdu skončí a až se tak stane, každý z jeho rodu s výjimkou jeho bratříčka, bude mrtev.

Bylo to skoro stejné, jako jak každý věděl, že jednou nadejde den jeho vlastní smrti.

„Haah...“ Itachi se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. Skrže lehce pootevřená víčka pokrytá dlouhými řasami, k němu prosvítalo světlo barvy červánků.

Byl skoro čas. Přípravy už byly hotové. Jakmile se dá do pohybu Itachi, vyrazí i Madara.

V osídlení nebyl toho dne nikdo krom členů rodu. Byl to šikovní manévr ze strany Danza a Kořene. A jelikož byl ten manévr zahalen do róby náhody, nikdo si Danzova klamu nepovšiml.

A nebyl to jen jeden klam.

Zprvč, časný návrat členů Vojenské policie. Počínaje tím odpolednem přicházeli dělníci, kteří měli postavit nová zařízení pro základnu, takže vesnice vydala rozkaz, aby šli policisté dřív domů. Přirozeně šlo o falešný rozkaz spředený Danzem. Ale mrtví nemluví. Pokud všichni, koho se to týkalo, zemřou, nezbyde nikdo, kdo by prozradil, že byl vydán falešný rozkaz. A pro policisty, kteří museli brát v úvahu převrat následujícího dne, bylo vrátit se domů brzy příjemným zvratem.

A poslední klam...

Tím bylo, aby se jeho bratr toho dne vrátil pozdě domů. Toho dne s ním měl učitel z akademie cvičit se shurikeny. Tento učitel nebyl pravý, byl členem Kořene. Ninja Kořene ho měl oklamat v přestrojení tak šikovném, že ho Sasuke, který ještě nebyl ani geninem, nemohl prokouknout.

Vše bylo nachystáno tak, že jediné, co Itachimu zbývalo, bylo vydat se do osídlení.

„Dobrá, jdu tedy,“ Prohlásil Itachi do prázdna, když se zvedal na nohy. Před sebou spatřil Shisuiho obraz.

Toho dne to všechno skončí. Osud rodu Uchihů a Itachiho poklidný život...

Itachi zadržel dech a zaposlouchal se do jasných hlasů znějících přes chodbu. Místnost osvětlená mihotavou září byla jídelnou. Hlasy patřily dvěma ženám. Jeden z nich znal velice dobře. Druhý patřil její matce.

Kopl do odpadkového koše u svých nohou a záměrně tak vyvolal hluk.

„Co to bylo?“ zeptal se známý hlas své matky.

„To nevím.“

„Půjdu se podívat, dobře?“ Do hlasu se jí vkradlo napětí, když toto své matce oznamovala a pak se její aura začala pomalu blížit k Itachimu.

Aby ho nevyčítala, proběhl chodbou a skryl se v místnosti vedle. A pak, jakmile usoudil, že její aura prošla kolem něho, vklouzl do jídelny a než mohla matka vydat hlásku, omráčil ji svým sharinganem. Jakmile ji omráčil, tiše čekal na návrat aury.

„Mami, byl to jen odpadkový...“ Když došla, Izumi se zastavila. „Itachi?“ Pohlédla na maminku na podlaze a zůstala strnule stát, neschopna porozumět, co se to děje. „P-proč...“

Nedokázal vystát dále naslouchat Izuminu hlasu. Soustředil čakru do svých očí. Mangekyou sharingan.

„Tsukuyomi.“

Izumi ztuhla na místě.

Itachi soustředil své myšlenky na své genjutsu. Tsukuyomi mu umožňovalo zcela ovládat čas, prostor i hmotu. Byla to moc, kterou získal probuzením Mangekyou sharinganu. Čas, který v tomto genjutsu plynul, byl setinou tisícinou miliontiny toho, co ve skutečném světě.

Itachi vykreslil jasný výjev. Mír ve Skryté listové vesnici, rod plný klidu a pohody. On sám, prost veškerého trápení.

A vedle něho Izumi s úsměvem na tváři.

Izumi se stává chuuninem, jako by ho chtěla dohnat. Tou dobou už je z Itachiho jounin.

Podává trucující Izumi zásrubní prsten.

Izumi končí jako ninja.

Svatba.

Děti.

Výchova.

Děti vyráží do světa.

Izumi a Itachi spolu stárnou.

Už je to sedmdesát let, co se poznali.

Vlasy, co mají na hlavě, jsou bělostné.

Izumi onemocní.

Pečuje o ní.

Její poslední roky...

Mangekyou sharingan spotřebovával ohromné množství čakry a vyvíjel tak na uživatele odpovídající zátěž. Itachimu se zdvihala ramena, zhluboka se nadechl, jako by se plazil z hlubin moře. Pod Izumi, která stále před ním, se podlomila kolena a s úsměvem na tváři se zhroutila.

Itachi k ní přiskočil a pevně ji chytil za útlá ramena.

„Děkuju ti.“ Izumin hlas zněl jako hlas staré ženy, která překročila věk osmdesáti let.

„Já tobě taky. Děkuju.“ Sevřel jí ramena pevněji a nedokázal říct nic víc.

Izumi se širokým úsměvem na tváři v poklidu vypustila svůj poslední dech.

Mysl a tělo byly neoddělitelné. Pokud zestárla mysl, rozpadlo se i tělo.

Izumi zemřela šťastná.

Poté, co něžně položil již nehybnou Izumi na zem, se Itachi vypoťácel na nohy. Tělo se mu třásl z ohromného výdeje čakry.

Rozhodl jsem se, že Izumi bude první...

Tím, že ji sám zabil, se zbavil posledních zbytků váhání – váhání vzešlého z neukončených záležitostí s rodem, z emocionálních vazeb.

„Děkuju ti, Izumi.“ Itachi se pomalu otočil. Tam ležela její matka, v bezvědomí kvůli sharinganu.

Když vyšel z Izumina domu na ulici, prostor před ním se náhle zamihotal.

„Takže už jsi začal?“ vyrovnaně řekl Madara.

Itachi se neohlédl přes rameno na muže za sebou, ale jednoduše ucítil jeho auru. Na nebi nad ním se začalo smrákat. Večernice zvěstující příchod noci svítila až přehnaně jasně.

„Vezmu si na starost ženy a děti, jak jen to půjde.“

Madarova starostlivost Itachiho štvála.

„Vezmu si západní stranu osídlení, ty si vezmi východ. Uděláme to, jak jsme měli od začátku v úmyslu.“

„Nepřepínej se,“ řekl Madara.

„Zmlkni.“

„Jsi ještě mladý. Pokud na sebe vezmeš příliš mnoho temnoty, zlomí tě.“

Já už jsem dávno zlomený...

Itachi polkl slova, která mu vyvstala v mysl a obrátil se směrem k Madarovi. Nebylo, jak rozpoznat emoce na jeho tváři, jelikož byla pokrytá maskou. Jeho tělo, oděno v černý kabát, který mu sahal po holeně, vyzařovalo zlověstnou čakru, která zvěstovala touhu po krvi.

„Nemusíš si o mě dělat starosti.“

„Nedělám si starosti. Je to přirozené opatření, abychom svou misi mohli správně provést.“

„Nepoučuj mě.“

„Právě proto, jak vysoce o tobě smýšlím, si nepřeju, abys vydával přehnané úsilí. Mou úlohou, vzhledem k mé dovednosti užívat časoprostorové ninjutsu, by mělo být postarat se o ženy a děti, které budou křičet, štkát a pobíhat kolem. Domnívám se, že je rozumné klást efektivitu na první místo?“

Museli být se vším hotovi, než se Sasuke vrátí do osídlení. Neměl čas na to tu probodávat Madaru pohledem.

„Jak myslíš.“

„Uvidíme se znovu až bude po všem,“ řekl Madara a vytratil se do vzduchu.

Itachi se mělce nadechl. *Zavři oči...* vydal se kupředu temnotou, na cestě ke svému dalšímu cíli.

Inabiho žena zemřela, než si vůbec stihla uvědomit, co se děje. Itachi setřel krev, která smočila ostří jeho meče a obrátil zrak ke svému cíli, který těžce lapal po dechu, k Inabimu.

„V-víš ty vůbec, co děláš?“ hloupě se zeptal Inabi.

Aniž by odpověděl, zkracoval Itachi postupně vzdálenost mezi nimi. S každým jeho krokem Inabi ucouvl.

„Co kdyby ses radši připravil?“ jemně navrhnul Itachi a Inabi třásl hlavou ze strany na stranu. „Čeho se tak bojíš? Blíží se teď k tobě jen to, co je beztak nevyhnutelné.“

„Z-zrádce.“

„Vždycky si tak od všeho držíš odstup. A proto tě teď zabiju. Takto.“ Mocně se odrazil od podlahy. Vzdálenost mezi nimi se uzavřela.

Inabi se pokusil složit pečetě. Živel ohně.

Příliš pozdě.

Než mohly z jeho úst vyšlehnout plameny, přišel Inabi o hlavu.

Itachi položil dlaň na vstupní dveře. Uvnitř nyní ztichlého domu se třepetala jediná čakra.

Na konci chodby. V místnosti na samém konci chodby byla něčí aura. Položil ruku na posuvné dveře.

„Kdo je to?“ zaslechl zevnitř místnosti hlas a odsunul dveře dokořán. „Ty?“

Muž seděl zpřima, na tváři, kterou na Itachiho upíral, měl pochmurný výraz. Černá tečka na jeho čele neomylně patřila Tekkovi. „Po celém osídlení se chvěje čakra. Takže to ty za to můžeš, Itachi?“

I v rámci Uchihů byl Tekka jedním z předních uživatelů sharinganu a jeho schopnost vycítit čakru byla vynikající. Nebylo v nejmenším s podivem, že pohotově zaznamenal, že vesnici stíhá jakási pohroma.

„Ty jsi tady. Proč se tedy čakra chvěje i jinde?“

„Teď se tím nemáš čas zabývat.“

„Chápu.“

„Proč jsi nezačal jednat, když sis všiml ve vesnici něčeho divného?“

„Dostal ses sem, než jsem mohl. Nic víc.“ Tekka se pomalu postavil.

Itachi k němu přistoupil s mečem v ruce. Muž se napřímil a zachytil Itachiho svým pohledem.

Sharingan.

Itachi bez mrknutí přijal poryv čakry vycházející z Tekkových očí.

„Co to...“ Na tváři jeho cíle se zračil šok. Zdál se být udiven, že jeho oční technika nefungovala. A tehdy, v následujícím okamžiku, spatřil vzor v Itachiho očích a pohled na jeho tváři se změnil ve výraz hrůzy. „T-to není možné! Mangekyou!“

Itachiho čepel se Tekkovi zaryla do břicha. Vrazil meč hluboko, až k jeho jílcí. Ven nevytryskla žádná krev, ne dokud zůstával meč na místě. Jejich tváře byly tak blízko, až se jejich nosy takřka dotýkaly.

„Máš zlovyk podceňovat schopnosti svého soupeře.“

„Itachi...“ Tekkovi mezi zařatými zuby protékala krev.

Itachi uskočil dozadu a vytrhl tak ven svůj meč. Matračky tatami smočil vodopád krve, jeho se ale nedotkla ani jediná kapka.

Tekka se zhroutil, pravou ruku natahoval před sebe a šmátral v prostoru. „N-nikdy ti nebude odpuštěno, Itachi.“ To byla Tekkova poslední slova.

Itachi se obrátil k tělu zády a zastrčil meč.

„Nežádal jsem o odpuštění.“

V jediné místnosti jednopokojového bytu nebyla ani postel. Malý pokoj nepůsobil, jako by v něm vůbec někdo žil. Zády ke zdi zde seděl muž.

„Zabijte mě rychle, šéfe.“

Z jeho bezstarostného způsobu řeči poznal Itachi, že je muž zahalený temnotou Mezu. Každý, kdo by ho uviděl, by viděl jen Uchiu Kagenu.

Itachi ztěžklým krokem došel až k němu.

„Když mě nezabijete, přijde všechno, co jste do teď udělal, nazmar. Nemusíte se tím trápit. Prostě si pospěšte a oddělte mě.“

„Tobě to nevadí?“

„Jsem na to připravený od chvíle, co nás k sobě Danzo vzal.“ Mezovi se na tváři, původně Kagenově, zhostil posmutnělý úsměv. „A jakožto mladší brácha chceš být svému staršímu bráškovu vždycky k užítku, víš to?“

Itachi vrazil ostří do hrudi stále se usmívajícím Mezovu, aniž by sebou i jen trhl.

Už to byla hodina, co zabil Izumi. Zavraždil více svých druhů, než dovedl spočítat, ale přesto Itachi pokračoval.

Jeho srdce už dávno zkamenělo. Rovněž zapomněl brát v potaz, že to vše dělal pro dobro vesnice. Jednoduše bezmyšlenkovitě mával mečem.

Otce a matku cíle, pak jeho manželku. Když se přestal hýbat chlapec tak malý, že nejspíš sotva začal chodit na akademii, zaslechl za sebou výkřik. Ten hlas mu byl povědomý.

Muž prchal chodbou, zvuk jeho kroků se hlasitě rozléhal. Přiskočil ke vchodu a vyrval dveře dokořán.

Itachi se vydal za ním. Vyšel na ulici.

Muž vypadal při svém úprku směšně. Hrdlo měl stažené, snad hrůzou, a ani nekřičel. Ačkoliv mu v této oblasti nezbývalo, kam jít. Mohl si křičet jak jen libo, ale nikdo by ho neuslyšel.

Muž proklouzl kamennou bránou na okraji cesty. Za ní stál park. Na čtvercovém prostranství byly rozložené hřiště pro děti. Muž se protáhl kolem houpaček tak zoufale, až to skoro budilo lítost. Dostal se do středu prostranství, kde upadl hlavou napřed.

Itachi od něj stál na vzdálenost meče daleko a shlížel dolů na muže, který se snažil vyškrábat na nohy. „Vzdej se.“

Mužovy bílé vlasy se při Itachiho chladných slovech zatřásl. Yashiro.

„T-tím, že mě zabiješ, nic nevyřešíš, víš to. Je tu další vůdce. Ani Fugaku o něm neví. Ovládal mě.“

„I teď, takhle daleko, se pořád snažíš skrývat v něčím stínu?“

„Musíš mi věřit. Jen jsem dělal, co mi řekl. To on...“ Yashirovy oči se rozšířily údivem a zamrzly na bodu za Itachim. „T-ty...“

„Už je to chvíle, co? I když jsem tě vlastně viděl před dvěma dny.“

Yashiro se začal třást, oči stále upíral na Madaru. „Proč?“

Madara se zasmál, popuzený tou dětinskou otázkou. „Nevolej mě sem kvůli takovým malichernostem, Itachi.“

Předem se dohodli na tom, jak se sejít v případě nouze. Když si Itachi v mysli představil Madaru a vyslal čakru, Madara použil své časoprostorové ninjutsu a zjevil se před ním.

„Promiň, ale vybral jsem si Itachiho. Toť vše,“ hladce řekl Madara a zdálo se, že Yashiro, který na něho stále s otevřenou pusou zíral, ztratil vůli cokoliv říct. „No, asi je to zbytečné, ale měl by ses vzpírat, jak jen můžeš.“

„P-počkej chvíli...“

„Zbytek nechávám na tobě. Vracím se do práce,“ řekl Madara Itachim a znovu se vytratil do vzduchu.

„Ten pocit, když se ti něco, co jsi považoval za absolutní a neměnné, rozdrolí před očima. Už tomu teď taky trochu rozumíš?“

„Hngh!“

Kvůli těmto mužům si Shisui nad rodem zoufal, o všechno přišel a zemřel. *Doufám, že ti alespoň toto může být útěchou*, vzkázal Itachi svému příteli.

„Takže, co chceš dělat?“ zeptal se. I když čekal na Yashirovu odpověď, pomyslel si, že bylo zbytečné se ptát. Kdyby byl Yashiro člověkem, který dokáže uznat vlastní zločiny, nevzpíral by se tu takhle marně.

„O-opravdu chápu, jak se cítíš. Zrušíme ten převrat. T-takže prosím...“

„Prosíš o život?“

„Prosím! Itachi! Uchiho Itachi!“

Yashiro byl víc než ubohý. Byl tak namyšlený, že se domníval, že dokáže sám zastavit převrat. Kdyby ho Madara nepostrčil, rod by se byl mohl vydat jinou cestou. Když se nad tím Itachi zamyslel, vzedmula se v něm tak silná touha zabít, až ho to samotného udivilo.

„Postav se.“ Itachiho hlas byl prostý emocí a Yashiro k němu vzhlédl. Své úzké oči rozevřel doširoka jak jen to šlo. „Jsi ninja. Co kdyby ses postavil a bojoval?“

Yashiro neodpověděl.

„Zapomněl jsi na svou hrdost?“

Yashiro se snažil nějak dostat pod kontrolu svůj strach a přinutil se zvednout na nohy, celou dobu třásl hlavou. „Nepodceňuj mě.“

„Nemluv, jednej. Co kdyby ses už na mě vrhl?“ rezolutně prohlásil Itachi, zatímco se před ním Yashirovi zbarvily oči do ruda.

Aniž by se snažil bránit, pohlédl Itachi přímo do jeho sharinganu.

Yashirova čakra se změnila v pavoučí vlákno zvané oční technikou a vyběhla do Itachiho těla.

„Živel ohně!“ Vykřikl Yashiro, zhluboka se nadechl a nadmul tváře. Zpanikařil, když ven nevyšlo nic než vzduch.

„Co se ti stalo s ohněm?“

„Co?!“ zvolal Yashiro v upřímném údivu.

Itachi ho chladně pozoroval. „Zpomalíš mé pohyby sharinganem a vypustíš techniku velké ohnivé koule. Protože budeš nejspíš čekat, že tomu uskočím, dostaneš mě v tom nekrytém okamžiku kunaiem nebo něčím takovým. Jakmile mě budeš mít, dojde na souboj na blízko, takže znovu použiješ svůj sharingan a získáš tím výhodu. To to zhruba shrnuje, že?“

Udělal krok směrem k Yashirovi, který byl přimražený na místě.

„Být dobrý člověk a být dobrý ninja, jsou dvě zcela odlišné věci.“

„Á, a, a.“ Yashiro, neschopen vydat hlásku, zůstal strnule stát a čekal na blížícího se Itachiho.

„Tvůj mozek byl natolik ochromen strachem, že sis ani neuvědomil, že jsem tě lapil do svého oční techniky, už když jsi prve upadl.“

Když to uslyšel, uvědomil si Yashiro poprvé, že měly Itachiho oči karmínovou barvu.

„Nechal jsem tě bojovat, abys skutečně pocítil svou vlastní bezmoc.“

„Á, ááá.“ Yashirovi z otevřených úst tekly sliny.

„Hluboce jsi mě podcenil.“ Itachiho sharingan se proměnil. Mangekyou. „Tsukuyomi.“

Druhý Mangekyou sharingan toho večera uvrhl Yashira do nepřírozené temnoty. Byl přibit na kříži postaveném uprostřed temného moře, zmateně kroutil hlavou.

Hladina temné vody se na několika místech zvedla a tyto výběžky na sebe postupně vzaly lidskou podobu. Nekonečně mnoho Itachiů. Ve svých rukou drželi meče.

„Toto je svět, který ovládám,“ zamumlal Itachi a natáhl k Yashirovi ruku.

„Ngááá!“

Jeho čepel se zaryla Yashirovi do břicha. Itachi, který ji zarazil, zmizel v temném moři.

„Tak snadno tě zemřít nenechám.“

Jedna čepel po druhé probodávala Yashirovo tělo. Změnil se v stříbřitého dikobraze a ochabl, neschopen pohybu. Když se Itachi vrátil do moře, meče z Yashirova těla mizely. Na tváři se mu zračil výraz úlevy, dokud mu zorné pole znovu nevyplnilo hejno Itachiů.

„Teď začíná pravá bolest.“

Yashirův ztuhlý výraz se změnil v úsměv, který byl daleko za veškerou hrůzou.

Po čas, který ve skutečném světě nepředstavoval ani několik vteřin, stáli ti dva tiše naproti sobě. Ten okamžik připadal Yashirovi jako několik dnů. Ve světě genjutsu stvořeném Mangekyou sharinganem, bylo jeho tělo bez ustání probodáváno meči. Dokola a dokola. Když byl propuštěn do skutečného světa, byla již Yashirova mysl zcela roztráštěná.

„S-smrt... s-s-s...“ Yashiro se třásl a šklebil se.

Itachi na něho shlédl a pomalu vytasil svůj meč.

Yashiro už nedokázal vnímat jeho hlas a Itachi už neměl, co mu říct.

Nemilosrdně máchl mečem a hlava toho ubohého muže odlétla k měsíci ozářenému nebi.

Itachi se vrátil do oblasti poblíž vstupu do osídlení. V celém osídlení Uchihů již zbývala naživu jen jediná rodina. Jen rodina Uchihy Fugaka...

Sasuke se brzy vrátí. Ačkoliv cítil potřebu spěchat, obrátil Itachi kroky, které měly směřovat k jeho domu, směrem ke vstupu do osídlení. Dřepnul si na vrchu sloupu elektrického vedení a pozoroval svět pod sebou. Jasně odsud viděl na široká vrata do osídlení.

Za nimi visel měsíc v úplňku, byl až děsivě veliký. Bez přítomnosti veškerých lidí byla vesnice zahalena tichem. Zaslechl v dáli zakrákat havrana. Melancholická ozvěna v něm vyvolala představu vznášející se vrány oddělené od svého hejna.

Někdo proklouzl vstupními vraty. Chlapec s taškou na ramenou. Jeho milovaný mladší bratříček.

Měl jsem si s ním povídat tolik častěji, pomyslel si Itachi, když sledoval, jak pod ním bratříček běží. Bylo toho tolik, co mu chtěl povědět. Kolik mu toho bude přesně moci říct? Jednu nebo dvě věci... ne, nemohl mu říct jedinou věc o pravdě.

Mezi všemi těmi nespočetnými slovy ve svém srdci, cítil Itachi, že je jen jediná věc, kterou svému bratříčkovi musel rozhodně sdělit.

Uzamkl ve svém srdci city, kterým nemohl dát hlas, a rozběhl se ke svému domu, malého bratříčka nechal běžet po ulici domů.

V místnosti byly dvě aury. Jako by ho táhly k sobě, procházel Itachi povědomou chodbou, aniž by si zul boty. Okamžitě, když otevřel dveře, spatřil postavy svých rodičů usazených vedle sebe.

Beze zvuku se postavil za ně.

„Rozumím. Takže ses postavil na jejich stranu,“ řekl jeho otec vyrovnaným hlasem, aniž by se otočil. V hlase měl filosofický podtón, jako by všemu porozuměl.

„Tati...“ Itachi byl sám překvapený, že tak svého otce automaticky oslovil. Od doby, co odabsolvoval z akademie, mu říkal „otče.“ Bylo to rozlišení, které si pro sebe určil, když se stal plnohodnotným ninjou. A tehdy se pro něho to oslovení stalo postupně tak přirozeným, až zcela zapomněl, že by mu byl kdy říkal jinak.

Proč by tak svému otci říkal teď?

Když jsem byl malý...

Tehdy nebyly žádné závazky vůči rodu, žádné protivení se vesnici, žádná osamělost a odrazování. Tehdy byly jeho pocity vůči rodině jednoduché, nejspíš to bylo nejšťastnější období v Itachiho životě. A teď, když se měl rozloučit se svou rodinou, po těch dávných dnech toužil.

„Mami...“

„Rozumíme tomu, Itachi.“ Měla laskavý hlas, plný porozumění, jako by se ho jím snažila ovinout v obětí.

„Itachi,“ řekl jeho otec. „Slib mi jediné.“ Hlas měl pevný a přímočarý, nebyla v něm ani stopa výčitek. „Postarej se o Sasukeho.“

Oba všemu rozumí...

Instinktivně to pochopil a pocity, které potlačoval od svého rozloučení s Izumi, vypluly zpátky na povrch. Jeho otec a matka všemu rozuměli: tomu, jak moc Itachi trpěl a bojoval, a také skutečnosti, že toto rozhodně nebylo jednoduchým rozhodnutím. Navrch k tomu se chystali tiše přijmout osud, který je postihl.

Jeho otec neměl ani v nejmenším v úmyslu zkřížit zbraně se svým synem. A kdyby snad jeho otec proti němu přece jen obrátil zbraň, jeho matka by se vzdala života, aby Itachiho ochránila. Láska, kterou cítili ke svému synovi, který se je právě chystal zabít, z nich jasně vyzařovala.

Proč jsem si to neuvědomil dříve...

Proč k tomu muselo dojít...

Rozhodl se, že nebude ničeho litovat, myslel si, že je na to připravený, a přece mu postavy jeho matky a otce tolik rvaly srdce, až to dokázal sotva ustát.

„Slibuju...“ Z očí mu vyhrkly slzy a smočily mu tváře. Ruka, v níž dřímával svůj meč, se mu chvěla.

„Neměj strach. Pro tuto cestu ses rozhodl.“

V koutku Itachiho mysli se mu vrátila vzpomínka na rozhovor, který měl s otcem, když se připojil k Anbu – jejich první rozhovor po dlouhé době.

„Měl bys zůstat věrný svým názorům. Bojuj, buď zmaten, buď ztracen a projdi tím, abys našel svoji odpověď. Jakmile ji najdeš, rozhodni se a neuhní od svého rozhodnutí. Nalezni svoji odpověď a buď připraven dotáhnout ji do konce. To je odhodlání.“

„Odhodlání...“

„Ano. Jen málo lidí na tomto světě žije své životy s vlastním odhodláním. Přenechávají svá rozhodnutí na jiných a odvracejí zrak od zodpovědnosti. Nesmíš žít takovým způsobem, přinejmenším. Kráčeji vpřed se svým životem a čin svá vlastní rozhodnutí.“

Toto byla obtížná a bolestivá cesta, kterou si zvolil. Nesměl se bát. To ho jeho otec naučil.

„Naše bolest na rozdíl od té tvé skončí za malou chvíli.“ Jeho otec stál tváří v tvář smrti, a přece pomýšlel na život, který bude jeho syn muset vést potom. Bylo to, jako by se snažil syna svým vlastním životem naučit, co přesně byla láska.

„Možná jsem příliš spěchal,“ vytýkal si jeho otec. „Měl jsem v tebe více věřit. Snad jsem v tebe měl věřit, dostat rod pod kontrolu a počkat.“

„Tati?“ Hlas se mu třásl slzami. Jeho matka a otec si pravděpodobně všimli, že pláče. Byly to první slzy, které kdy někomu dovolil spatřit.

„Mohl ses stát prvním Hokagem Uchihů. Mohl jsi odměst i temnotu rodu, prolomit předsudky vesnice a utvořit nám svou vlastní silou lepší osud...“ Jeho otec se odmlčel. Itachi z jeho třesoucích se zad poznal, že se snaží dostat své pocity pod kontrolu. „Připravil jsem tě o tvou budoucnost.“

Itachi nedokázal přijít na to, co odpovědět. Nebo spíše, kdyby něco řekl, jeho city by ho zcela přemohly.

„Ale na to už je teď pozdě.“ Jeho otec se zhluboka nadechl nosem. „I když smýšlíme jinak, jsem na tebe hrdý.“

Otec je na mě hrdý...

Ta slova chtěl slyšet za svitu slunce. Jak rád by byl stál před lidmi z vesnice s kloboukem Hokageho na hlavě a slyšel to z úst svého pyšně se usmívajícího otce.

Další sen, který se nikdy nesplní...

Nemohl už plýtvat časem. Jeho bratříček se vrací.

Vrazil meč matce do zad. Itachiho srdcem projela vlna bolesti.

Vytáhl meč a obrátil jeho ostří proti svému otci.

„Jsi vlastně tak hodné dítě.“

Sklonil hlavu a opřel se o svého otce, jako by si chtěl vtlačit tvář do jeho širokých zad. Téměř jako dítě prosící o svezení na zádech.

Když teď o tom uvažoval, otec ho nikdy podobným způsobem nerozmazloval.

Itachi nebyl nikdy sobecký a nezlobil, ani nebyl nikdy rozmazlený ani nebrečel.

Kdybych s ním byl jen strávil více času. Itachimu bez ustání tekly z očí slzy. Bez milosti mu smáčely ruku, v níž svíral meč.

Lehké záchvěvy, které k němu procházely mečem, zcela ustaly. Jakmile ucítil, že otcův život skončil, vytáhl svůj meč. I v takovou chvíli si dával pozor na stříkající krev. Nesnášel toho Itachiho, který měl do hloubi kostí vrytý způsob myšlení ninji.

Jeho ruka se nepřestávala třást, přesto se mu podařilo nějak zastrčit meč zpátky do pochvy. Zbýval poslední úkol. Itachi si setřel slzy a vyčkával na tu chvíli.

7

Za dveřmi se zastavil zvuk kroků probíhajících chodbou. „Tati! Mami!“ zavolal jeho bratříček.

„Sasuke... nechod' sem!“ otec, o kterém se domníval, že je mrtvý, zvolal ke druhé straně dveří. A pak se tentokrát doopravdy přestal hýbat.

Dveře se pomalu otevřely. Když spatřil postavy své matky a svého otce zhroucené na zemi, vběhl Sasuke do místnosti.

„Tati! Mami!“

Itachi odhalil bratrovi tvář skrytou měsíčním svitem.

Tvář jeho malého bratříčka byla zvlhlá potem, oči se mu leskly hrůzou. „Itachi!“

Sasuke udělal krok na roztřesených nohou a začal zoufale mluvit, ruce doširoka roztažené.

„Itachi! Itachi! Táta a máma jsou...! Jak?! Proč?! Kdo mohl něco takového...“

Itachi mrštil kunai do dveří za Sasukem.

„Ngh!“ Chlapci se na rameni objevilo úzké říznutí, odhalené trhlinou v jeho oblečení.

„Hloupý malý bratříčku...“ Jeho poslední úkol. Už se nikdy nebude moci vrátit.

Mangekyou sharingan...

„Áááá!“

Tati...

Stříkající krev.

Mami...

Itachi...

Roztržený znak Uchihů.

Dvě osoby pokryté krví...

Veškerá temnota, kterou po sobě zanechá, aby umožnil svému bratrovi žít.

Sasuke lezl po zemi, skoro ji olizoval a obrátil k Itachimu svou tvář. „Proč... to tys...?“

„Abych ověřil své schopnosti.“

„... ověřil své schopnosti? Z-zabil jsi je jen pro něco takového?“

„Musel jsem.“

„Co...“ Jeho mladšímu bratříčkovi se vrátila zpět síla. „Co je to s tebou?!“

Sasuke se nedokázal pořádně hýbat, poté, co byl chycen v Mangekyou sharinganu, a jednoduše se nakláněl dopředu, jako by se chtěl dát do běhu, a pak přepadl. Před ním ležela tvář jejich otce, zbavena poslední jiskry života.

V tu chvíli se jeho bratříček zvedl a rozběhl se z místnosti. Vyběhl z domu a prchnul na ulici.

Útěk značil vůli k životu. Byl důkazem touhy žít.

Dokonči to...

Postavil se před svého bratra.

„To není pravda. Můj bráška by něco takového neudělal. Protože...“

„Předstíral jsem, že jsem bratr, kterého sis přál... abych určil tvé schopnosti.“

Žij.

„Budeš pro mě soupeřem, který ověří mé schopnosti. Máš v sobě ten potenciál.“

Žij.

„Cítíš vůči mně hněv a nenávist. Vždy ses mě snažil překonat, nechám tě tedy na živu.“

Žij.

„...kvůli sobě.“

Žij.

„Tak jako já máš moc probudit Mangekyou sharingan. Ale je v tom háček.“

Sasuke mlčel.

„Musíš... zabít svého nejlepšího přítele.“

Sasukeho obočí vystřelilo vzhůru.

„Tak jako já...“

Hrozilo, že Sasukemu obočí vyletí z čela.

Žij.

„To ty... to tys zabil Shisuiho?!“

„A teď mám ty oči.“

Žij.

„V hlavní budově Svatyně Nakano... pod sedmou tatami matrací zprava, je tajné shromáždění rodu.“

„Cože?!“

„Tam se dozvíš pravý důvod, proč oční technika rodu Uchiů existuje a její účel.“

Sasukeho tvář byla plná otázek.

„Pokud ho probudíš, pak tu budou tři osoby, které vlastní Mangekyou sharingan, včetně mě. Pokud se to stane... he, he. Pak jsem udělal správně, když jsem tě nechal žít.“

Žij.

„Právě teď...“

Sasuke se zdál zděšený.

„Nestojíš mi za to, abych tě zabil.“

Žij.

„Bratříčku, jsi ubohý.“

Přežij.

„Jestli mě chceš zabít, nenávid' mě! Nenávid' mě a přeživej jako zbabělec, jakým jsi! Lpi na životě beze cti!“

Prosím.

„A jednoho dne, až budeš mít stejné oči, jako mám já, tehdy mě vyhledej.“

Přeživej touto realitou, kterou ti zanechávám...

Jeho bratříček se třásl, pak se zhroutil, jako by mu přestřihli nitě.

Sasuke pod sebe zapřel pravou nohu, aby se zvedl, oči, které na svého staršího bratříčka upíral, svítily karmínovým světlem.

Probuzení.

A tak získal Sasuke pro svůj život další sílu. Bylo to příhodné načasování.

Itachi vyskočil do vzduchu, chystal se vytrádit.

„Stůj!“ Jeho bratříček vyskočil do vzduchu za ním a mrštil po něm tři kunaie, které se mu rázem zjevily v ruce.

Itachi při pohledu na jeho pohotovost zadržel dech. Dvěma se vyhnul. Ale nedokázal se zcela dostat z cesty tomu poslednímu. Lehce naklonil hlavu a vybral to svou čelenkou. Kunai

svou silou rozvázal uzel, kterým byla přivázaná. Kunai se zabodl do země a Itachiho čelenka se skutálela vedle něho.

Zatímco se za ním hnal jeho bratříček, který těžce oddechoval a zvedala se mu ramena, Itachi pomalu sebral svou čelenku. Sasuke už sahal na dno svých sil a nebude se moci hýbat.

Ale Itachi neměl luxus toho dělat si starosti s pozicí své čelenky. Hrubě ji zavázal se symbolem Listové obráceným doprava. Chtěl se odtamtud dostat co nejrychleji bude moci.

Protože Itachi plakal.

Jeho city, o kterých se domníval, že mu zamrzly, byly otřeseny pohledem na svého malého bratříčka, který se ho snažil zoufale, neobratně a nešikovně držet. Sasuke ze sebe vydával každý ždíbíček své síly, aby svého staršího bratra zkusil zastavit. Itachi Sasukeho zbožňoval tolik, až to dokázal sotva vydržet. Dokonce pocítil nutkání utéct spolu s ním. Ale to nesměl za žádnou cenu udělat.

Sasuke musel kráčet tam, kam dopadalo slunce, jakožto ninja vesnice. Itachiho život bude od té doby ponořen v temnotě. Už nebudou nikdy znovu žít na stejném místě. Ne do Itachiho posledních dnů. Až tehdy jim bude umožněno znovu se setkat.

Hrdina, který zabil svého bratra, proradného zločince, a pomstil svůj rod. *Taková* byla sláva, kterou Sasuke získá. Za tím účelem se bude muset Itachi svému bratříčkovi ještě jednou postavit.

Jeho bratr ho zabije. Tak Itachi zemře. Za tím účelem nesměl Sasukemu dovolit, aby spatřil jeho slzy.

Přitiskl si čelenku na hlavu a zocelil se.

Sbohem.

Itachiho tělo se pohnulo rychleji než jeho myšlenky. Než si to uvědomil, znovu spatřil ve svém zorném poli svého bratříčka. V tom okamžiku si poprvé uvědomil, že se ohlíží nazpátek. Jeho touha vrýt si do paměti obraz svého bratříčka pohnula jeho tělem.

Ale to byla další věc, kterou si nemohl dovolit.

Chyba...

Protože Itachi cítil horké slzy, jež mu stékaly po tvářích. Rychle se odvrátil od svého bratříčka a pokračoval v běhu. Sasukeho aura se za ním zhroutila. Vydal se do měsíčné noci, ani se neobtěžoval setřít si slzy.

Měsíc v úplňku, tolik krásný, až ho toužil roztrhat na kousky, připadal Itachimu tak záštiplný, že to dokázal sotva vystát.

Od Itachiho odchodu neuplynula ani hodina, když se ve vesnici shromáždilo Anbu, aby uklidilo těla.

Danzo se procházel ulicí posetou mrtvolami. Právě odešel od Hiruzena. Když se dozvěděl o Itachiho proradném činu, Hokage zuřil a svůj vztek obrátil na Danza. Než opustil Hokageho kancelář, byl Danzo propuštěn z pozice rádce a donucen přislíbit rozpuštění Kořene.

Ale teď, když dosáhl tragédie, jíž bylo vyhlazení rodu Uchihů, neměl už důvod lpět na roli rádce. A i kdyby měl Kořen oficiálně rozpustit, stále mohl snadno jednat v pozadí, skryt před Hiruzenovými zraky. Vzato kolem a kolem, Danzo dosáhl toho, o co mu šlo.

„Danzo!“ Muž s liščí maskou s červeným vzorem.

„Co se děje, Gozu?“ zvolal Danzo na svého podřízeného.

Gozu mlčel.

V okamžiku, kdy spatřil dva otvory v masce skryté pod kápí, Danzo zalapal po dechu.

Rudé oči se vzorem ve tvaru tří cípků protnutých uprostřed...

„Ty!“

„Budu tě sledovat,“ řekl Itachi – přestrojen za Goza. „Jestli kdy vztáhneš ruku na Sasukeho, vyzradím tajemství vesnice nepřátelským zemím.“

„Měl bys dobře vědět, co by to vesnici způsobilo, Itachi.“

„Teď už k vesnici nepatřím.“

„Měl jsem tě za schopného pěšáka... zdá se, že jsem tě špatně odhadl.“

„Pokud Sasukemu zkřivíš i jen vlásek, zničím tě. Zapamatuj si to.“ Itachi se proměnil v nespočet vran a zmizel.

„Nespouštěj z něj oči,“ zamumlal Danzo do prázdna. V uších zaslechl zvuk hmyzích křídel.

„Vplížil ses sem, aniž by si tě kdo všimnul. Jsi vskutku schopný ninja.“ Třetí Hokage, Sarutobi Hiruzen, se na něho usmál a posadil se na svém futonu. „Takže předpokládám, že jsi usoudil, že tady nás nikdo neuslyší?“

„Ano,“ odvětil Itachi a poklekl před futonem.

„Už jsem tvé jméno poznamenal do Bingo knihy jakožto zločince třídy S. Neměl bys mít možnost dostat se do vesnice, tím méně propížit se až do mé ložnice. Poviš mi, o čem by sis chtěl se mnou promluvit, že zacházíš tak daleko?“

„Týká se to Sasukeho.“

„Buď bez obav. To dítě se ničím neprovinilo. Postaráme se o něj jako o jedno z dětí vesnice.“

Hogakeho pevná slova ulevila Itachiho srdci. „Děkuji. Ale...“

„Trápí tě Danzo?“

„Ano.“ Itachi byl vděčný, že má Hokage takový vhled, ostrý jako sharingan. Na druhou stranu to ale také nesnášel.

Jestli měl Hiruzen takové nadání číst v druhých, proč nedokázal přijít na způsob, jak spolupracovat s rodem Uchihů? Itachi pocítil potřebu zeptat se na to staršího muže, ale věděl, že už by to teď ničemu nepomohlo.

Nezměnilo by to skutečnost, že je z Itachiho zločinec třídy S. Celý rod Uchihů s výjimkou obou bratrů, Itachiho a Sasukeho, byl vyhlazen. Taková byla pravda.

„Nemusíš si s Danzem dělat starosti. Byl oficiálně zproštěn pozice rádce a rovněž jsem mu přikázal rozpustit Kořen.“

„Bude se poslušně řídit rozkazy?“

„Už sestoupil z pozice rádce. Kořen byl na povrch rozpuštěn. Ale nemůžu popřít možnost, že ho někde v skrytu pěstí. Přikázal jsem těm, kteří sledovali rod Uchihů, aby teď sledovali jeho.“

Nebylo již zapotřebí sledovat rod Uchihů. Slova třetího Hokageho se Itachimu zabodla do srdce.

„Buď bez obav, Itachi. Nedopustím, aby Sasukemu zkřivil vlásek.“

„Cením si toho.“ Itachi hluboce sklonil hlavu. „No, pak tedy...“ postavil se a obrátil se k Hokagemu zády.

„Co teď budeš dělat?“

„Je tu organizace, která mě zaujala,“ odpověděl Itachi, oči měl stále upřené ke dveřím.

„Takže se k ní připojíš?“

„Ano. Budu ji sledovat zevnitř a pokud by to vypadalo, že začne jednat, udělám, co bude v mých silách, abych ji zastavil.“

„I když opouštíš vesnici, stále jsi ninjou, který nade vše miluje mír, hm?“

Itachi cítil, že je stále ninjou Listové, i tehdy. Skrytá listová vesnice, v níž žil Sasuke, byla Itachiho domovem. I kdyby ji chtěl opustit, nedokázal by to.

„Jak se ta organizace jmenuje?“

„Akatsuki...“

„Co kdybys už vylezl?“ Itachi zamumlal do prázdna vprostřed opuštěného lesa. Jeho hlas ani nestihl doznít, když se v prostoru zamihotal drobný plamínek. Chvilí hořel divoce, než se začal postupně zmenšovat, dokud nevymizel docela. Zbyla po něm jen hromádka popela. Mezi popelem se ve vzduchu vznášel kousek průzračného křídélka. „Jsi tady, není to tak? Muži z rodu Aburame.“

„Tobě jsem se představil jako Sugaru, ne?“

V lese, kde předtím nebylo nic, se spojilo nesčetně okřídleného hmyzu, aby utvořilo ohromnou temnou postavu. Bzučení křidélek, která v souzvuku utvářela slova, dolehlo Itachimu k uším.

„Nechceš mě přestat sledovat a vrátit se ke svému pánovi?“

„I tobě je snad jasné, že něco takového není dovoleno, ne snad?“

„Ne, jo?“

Hmyz na sebe postupně vzal lidskou podobu. Ze vzduchu se zjevil muž nosící bílou tygří masku a vznášel se za doprovodu zvuku nesčetně drobných křidélek.

„Nemám v úmyslu zůstat Danzovým pěšákem.“

„Nezáleží mu na tom, co si přeješ. Pro něho je nejdůležitější, co má udělat a jaký má být.“

„Takže jsme na mrtvém bodě.“ Itachi vzhlédl k Sugarovi. „Pak tedy existuje jen jediný způsob, jak to rozřešit.“ Zablýskl se mu sharingan.

„Něco takového na mě nebude fungovat.“

„Ne na tebe.“ Itachi soustředil svou čakru a proměnil svůj sharingan v Mangekyou sharingan. Byl si vědomý oček hmyzu v Sugarovu těle, bylo jich víc, než mohl spočítat.

Pocítil v pravém oku tupou bolest. To proto, že od té noci svůj sharingan nadužíval.

„Řekl jsi, že mě pořád sleduješ. Ale jsi jen jedna osoba. Musíš jíst a spát. Kdo mě tedy sleduje pak?“

„Nemusíš mluvit takovou oklikou... aha...“

„Zdá se, že sis toho všimnul.“

Vypadalo to, že je se Sugarem, který se stále vznášel ve vzduchu, něco v nepořádku. Zdálo se, že se s něčím horečně potýká, jeho tělo sebou trhalo a škubalo.

„Myslel sis, že jsem si nevšiml hmyzu, který mě sleduje?“

„To není možné... použít Mangekyou sharingan na můj kochu hmyz...“

„Tím, že rozdělujeme svoji čakru, vstřebáváš, co tvůj hmyz viděl, do svých vlastních zážitků. Je to ještě efektivnější než stínové klony.“

Zvuk hmyzích křídel zevnitř Sugara zmizel. Ve stejnou chvíli jeho tělo, na které začala náhle působit přitažlivost, sletělo k zemi. Neschopen ovládat své tělo, dopadl Sugaru hlavou napřed na zem, nedokázal ani dopadnout.

„Ngh. Uh uh uh.“ Ze Sugarových poškozených hlasivek vyšel nefalšovaný sten.

Itachi na něho chladně shlédl. „To je za Shisuiho.“

„P-počkej...“

„Amaterasu,“ zašeptal.

Na Sugarově rameni se rozžehl černý plamen. Podivná záře se šířila a ve zlomku vteřiny pohltila celé jeho tělo. Jako by se snažil svého hostitele opustit, prchal hmyz z každého otvoru, ale byl všechn zachytáván tmavým žářem.

„Tento oheň nevyhasne, dokud zcela nespálí to, na co se dívám. Nenechám jediného z tvého hmyzu uprchnout.“

Sugarovo bolestné vytí se rozléhalo lesem. Hmyz kolem něho bzučel a třepetal se, zahalen v temných plamenech. Vypadal skoro jako černé světlušky kvetoucí za denního svitu.

Pořád tomu nemůžu uvěřit,“ řekla bývalá členka jejího týmu a zírala na hrnek čaje ve svých rukou. Shinko si zhluboka povzddechla a obrátila k ní soucitný pohled. „Chci říct, Itachi, kterého jsem znala, by něco takového neudělal.“ Himuce z očí vyhrkly slzy a hladina zelené tekutiny v jejím hrnku se lehce zvířila.

„Taky tomu nemůžu uvěřit. Ale fakta jsou fakta.“

„Ale, šéfko!“

„Už nemám vyšší hodnotu než ty! Přestaň mi tak už říkat.“

„Já jen...“

„No tak, vezmi si rýžovou kouli a hned se budeš cítit líp.“ Shinko nabídla Himuce jednu ze sladkých fazolových kuliček postavených na lavičce.

„Děkuju,“ řekla druhá dívka, když si vzala špejli drobných kulatých dobrot, otevřela ústa dokořán a nacpala si je do nich. „Jsou vážně dobré,“ s úsměvem prohlásila.

Shinko ji úsměv oplátila, obrátila se k ulici a vzhlédla k nebi. Na průzračně modré obloze poletoval jediný ptáček. Byl to podivný ptáček, opisoval na nebi kruhy, jako jestřáb nebo orel.

„Takže, jako, tak nějak to chápu, víš.“

„Copak?“ zeptala se Himuka a nacpala si další knedlík do pusy.

„Ten kluk byl možná o šest let mladší než já, ale byl mnohem dospělejší,“ odpověděla Shinko s pohledem stále upřeným k obloze.

„Vím, co tím myslíš. Chci říct, i já jsem starší než on, ale tak nějak přirozeně jsem mu začala vykat.“

„A nosil v sobě celou řadu otravných věcí, takže možná jenom dosáhl svých hranic, ne? Chci říct, slyšela jsem, že zabil i tu rozkošnou holku, kterou si sem tehdy přivedl. On by něco takového neudělal. Ne tamten Itachi.“

Kdyby pokračovaly v rozmluvě, propukla by taky v pláč. Shinko se zoufale snažila zadržovat to horko, které se jí vzdmávalo v hrudi.

„Asi máš pravdu. Takže přece jen měl holku,“ se svěšenou hlavou zamumlala Himuka.

Jakoby aby zažehnala své slzy, otočila se Shinko důrazně dokola. „Takže, jako, znamená to, že se ti Itachi líbil?“

„N-ne, to je...“

„Neřekneš mi to, jo?“ vyskočila po Himuce a šťouchla ji do boku.

Její bývalá členka týmu se rozesmála.

Shinko zašeptala, příliš tiše, než aby byla slyšet, „To je v pohodě. Já to chápu...“ Věcně si ještě jednou otřela slzy, které jí vytékaly z očí, když tu zaslechla, jak ji volá hlas majitele obchodu.

Ať se stalo cokoliv, život šel dál.

„Postaral ses o tu malou nepříjemnost?“

Itachi tiše přikývl k muži usazenému na ohromném pařezu. Nacházeli se na skalnaté hoře poblíž hranice mezi národy. Stromy kolem nich byly úhledně pokácené a odhalovaly tak obnaženou zemi. Vítr neúnavně dul touto bezútěšnou krajinou. Itachi snášel poryvy větru, které hrozily, že ho odvanou, a stál čelem k maskovanému muži.

„Takže, co teď tedy budeš dělat?“ Maska ve tvaru víru pokrývající mužovu tvář, se obrátila na Itachiho. Kulatý otvor v oblasti mužova pravého oka, se na něho upíral.

Uchiha Madara.

„Jsem zločinec třídy S. Ať půjdu kamkoliv, někdo po mně půjde.“

„Přemýšlel jsi o tom, o čem jsme předtím mluvili? Myslel bych, že je to poměrně výhodné pro někoho hledaného, jako jsi ty.“

„Ano...“

„Představím ti vskutku zajímavou osobu,“ řekl Madara a obrátil tvář k temnému prostoru.

„Dobře. Zavolej ho.“ Zdálo se, že s někým komunikuje pomocí čakry. „Už je to doba, co? Prostě je tu někdo, koho bys měl poznat. Jasně. Ach, použij Paina a pošli sem svou čakru. Srovnej svou čakru s Painem.“

Madara opět pohlédl na Itachiho. „Je tady.“

V nicotě vedle pařezu, na kterém Madara seděl, se objevila duhově zbarvená vlna. Chvilí se třpytila a prudce sebou trhala, pak ale na sebe postupně vzala lidskou podobu, než se konečně změnila ve zřetelnou postavu muže. Muže, kterého už Itachi předtím viděl.

„Ale ale, už je to chvíle, co, Itachi?“ utrousila duhově zbarvená postava hrozivým hlasem, z kterého mu přeběhl mráz po zádech.

„Ty...“ zamumlal Itachi.

Madara zvýšil hlas. „Jeden z legendárních Sanninů... Orochimaru.“

„Zvláštní, že to říkáš s takovou ironií.“ Koutky úst duhového přízraku se lehce stočily vzhůru.

„Možná jsem trochu příliš nadšený ze situace.“

„He, he, he. To se ti nepodobá.“

„Asi ne.“

Jak naslouchal rozhovoru mezi těmi dvěma, vedeném v důvěrném duchu dávných přátel, Itachimu zabloudily myšlenky.

Orochimaru byl těžký zločinec, který prováděl zapovězené experimenty na lidech, než byl třetím Hokagem vyhnán z vesnice. A společně s Jiraiyou a Tsunade si ve Druhé velké válce ninjů, kde byl obáván mnohým ninjou, vysloužil titul „legendární Sannin.“ Uchiha Madara byl legendárním ninjou z doby založení Listové vesnice. Oba byli tak mocní, že na světě nebylo ninji, který by neznal jejich jména. A tito dva se připojili k organizaci Akatsuki a v tajnosti v rámci ní operovali. Co pro všechno na světě chystali?

Nemohl to jen tak nechat být.

„Několikrát jsme se setkali, když jsem žil ještě ve vesnici. Od té doby už myslím uplynulo devět let, Itachi.“

Nebyl si s tímto mužem nijak zvlášť blízký. Ještě když žil Orochimaru ve vesnici, znal ho Itachi zhruba natolik dobře, aby ho pozdravil. Rozhodně si nebyli dost blízcí, aby s ním Orochimaru mluvil takto důvěrným způsobem.

„Vesnici jsi opustil před šesti lety.“

„Vskutku? Od té doby už jsem se jednou znovu zrodil. Za použití zakázaných jutsu, pochopitelně.“

Orochimaru za svého působení ve vesnici prováděl pokusy na lidech, takže Itachiho nijak zvlášť nepřekvapovalo, že se mu podařilo znovu se zrodit.

„Tato technika výměnou za to, že uživateli poskytne věčný čas, lehce otupuje tvé vnímání času. Už se ti jistě stalo, že sis nebyl jistý, jestli jsi konkrétní pokrm jedl toho dne, nebo toho předchozího, není to tak? Pro mě se deset let ničím neliší od deseti dnů.“

Itachi mlčel.

„He, he. Nic z toho ale není podstatné, že? Tento muž nás dva svedl dohromady ze zcela odlišného důvodu, není to tak?“ Rty přízraku se roztáhly do stran, jako u tlamy hada. „Potěšilo by mě, kdyby ses měl k Akatsuki připojit.“

„Jsou tam i další ninjové, kteří pocházejí z Listové vesnice?“

„Já a tento muž a pokud by ses připojil ty, byli bychom právě tři.“

„Chápu.“ Z Orochimarových slov usuzoval, že jsou v Akatsuki rovněž ninjové z jiných vesnic.

Nad vesnicemi se začínal stahovat stín temnoty.

„Vesnice si dokázala udržet mír jedině vyhlazením našeho rodu. A ninja je bytostí, která svou přítomnost prosazuje tím, že nutí jiné, aby se podřídili. Docela bych rád viděl, s čím přijdou proti vaší organizaci.“

„Taková odpověď je ti podobná.“ Orochimaru se tajemně zasmál.

Madara ho ignoroval a postavil se. „Vítej v Akatsuki.“

Itachi přijal nabízenou pravici. Byla hrozivě chladná, dlaň, ve které nebyla cítit ani stopa krve, tak mrazivá, až si říkal, jestli není kožená rukavice, která ji pokrývala, zmrzlá.

„Dobrá tedy. Už půjdu. Znovu se setkáme, Itachi.“ Přízrak Orochimara se vytratil do vzduchu.

„Půjdeme tedy?“

„Kam?“

„Nejprve do Skryté deštné vesnice, kde se nachází naše základna.“ Madarovy oči, které vykukovaly zpoza jeho masky, rudě zářily.

Náhle vyvstala Itachimu v mysli Danzova slova: „*Chaos tě bude provázet po celý tvůj život.*“

V tu chvíli se Itachi chystal vstoupit do víru lidí snažících se chaos stvořit. Té noci přišel o světlo naděje stejně jako o svůj rod.

Stát se nejlepším ninjou, stát se Hokagem a využít toho postavení, aby dovedl svět k míru a pak...

Zbavit tento svět veškerých bojů.

Taková byla cesta naděje, kterou si představoval. O to všechno přišel.

Ale.

I když byla naděje ztracena, sen zůstával. I když nebude kráčet po cestě naděje, stále se mohl hnát za svým snem o zbavení světa bojů. Jestliže byl nositelem neštěstí, tak ať. Pokud bylo Itachiho osudem ustavičně přivolávat chaos, využije toho zcela ke své výhodě.

Soustředí do svého srdce veškeré boje, veškeré neštěstí a veškerou lidskou nenávisť na světě. Věřil, že bude svůj sen schopen uskutečnit, pokud se postaví do středu této smršti. Bude se tím probíjet dál a dál a dál a na konci toho všeho...

Jeho mladší bratříček ho očekává. V mírumilovném světě, který nastane, jakmile pohltí všechn chaos. V jeho jádru stál Sasuke, hrdina, který skolil svého staršího bratra – ztělesnění velikého hříchu.

Temnota jde s mým snem ruku v ruce... Itachi běžel za Madarou. Nad hlavou mu kroužil osamělý ptáček, jako by ho provázel. Před ním se rozprostírala věčná temnota. I přesto se Itachimu na tváři usadil éterický, jasný úsměv.

Na konci této cesty na něho čekal jeho bratříček.

„Budu na tebe čekat, Sasuke.“

Tak započala Itachiho poslední cesta.

Skutečně byl svět zapečetěním Otsutsuki Kaguyi zachráněn?

Jistěže ne. Pokud by bylo Věčné Tsukuyomi uvolněno a lidé se znovu vrátili ke svému původnímu způsobu života, bez pochyby by opakovali opět stejné chyby.

To, co je skutečně děsivé, není velké zlo. Jsou to drobná zla usazená v lidských srdcích...

To můj starší bratr věděl. Nesl v sobě tato zla a zemřel jako zločinec, ač netoužil po ničem jiném než míru.

Co bych tedy měl udělat?

Jen ti skutečně silní mohou vidět slabiny v lidských srdcích, přijmout jejich zlé pocity a navzdory tomu pokračovat v životu.

Jen já to dokážu...

Pak to tedy udělám. Vydám se cestou, kterou mi můj bratr za cenu vlastního života ukázal.

„Revoluce.“